

Giới thiệu Anh Là Của Em

Cô là một học sinh mới nhập học vào trường mới, là một con người kỳ lạ, lạnh lùng và lập dị..

Buổi trưa một mình cô vào căn tin, lựa chỗ dễ dàng quan sát để đứng. Bên ngoài là những lời xì xào của bọn cùng lớp, nó vào được một tuần rồi mà chẳng thèm nói chuyện với ai, ai cũng kết bạn với nó nhưng lại thẳng thừng từ chối.

Mọi người đều bảo cô là một người xinh đẹp nhưng lại rất chán. Không biết cô gái này có điều gì đang che giấu sau khuôn mặt lạnh lùng lập dị đó?!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

- Chào cô chủ.
- Chào ông. Bố mẹ tôi có nhà chứ.
- Vâng. Ông bà chủ đang ở trong phòng khách.
- Ok. Đem đồ của tôi lên phòng.
- Hì dad and mom.
- Con về zùi seo.
- Hình như 1 thời gian hông gặp mặt khiến bố mẹ trở lên lảm cẩm.
- Có lẽ xa con quá lâu khiến bố mẹ hông biết con đã hư như thế nào.
- Vì vậy bố mẹ quyết định con sẽ ở lại đây và theo học trường K&Q.
- What? Why?
- Hông nói nhiều nữa. Bố mẹ đã quyết định vậy.
- Bố...
- Mẹ con đã quyết vậy thì con hãy làm theo. Hôn nữa học ở đây tốt hơn cho con. Bố mẹ sẽ có nhiều thời gian cho con.
- Ông Frit. Chuẩn bị bữa tối và đưa tiểu thư lên phòng.
- Vâng.- Tiếng lão Frit vọng từ ngoài vào.

Nghe mẹ nó zậy. Nó biết cuộc hội thoại đã kết thúc. Còn nó hãy lên phòng thay đồ và ngồi đó cho tới khi có người xuống mời dùng bữa tối.

-
- Cô chủ dậy đi thôi. Hôm nay cô còn phải đi học.
 - 8h với vào học mà.- Nó đáp trong tiếng ngái ngủ.
 - Thừa cô ở đây là 7h.
 - Cái gì? Nó vùng dậy ngay.
 - Thừa cô hôm nay là buổi học đầu tiên của cô ở trường mới.
 - Tôi biết zùi.

Nó ưỡ oải bước vào phòng vệ sinh. Sau khi tắm và thay đồ. Nó bước xuống phòng ăn với toàn bộ niềm vui khi về nhà - Ngôi nhà thứ nhất của nó, nó còn vài ngôi nhà nữa. Nó mỉm cười ngất đầu chào tất cả các nhân viên.

- Con mau ăn đi. Đứng giờ lun là 1 trong những bí quyết thành công.

- Ok.

Nó ăn hết toàn bộ phần ăn của mình. Nhiu kinh khủng. Cứ như là định vỗ béo nó trước khi cho lên nò nướng.

- Xe tới zùi con đi học đây. Bye dad and mom.

Ngồi trong xe nó có thể ngắm toàn bộ những công trình kiến trúc, mỹ thuật nơi đây. Thành phố nổi tiếng với lịch sử lâu đời, nhiu ti phú nhất trên thế giới, nhiu nhà đất tiền,... Vô vãn lí do để nó yêu và ghét nơi đây. Nhưng nó mới 15 tuổi. Tại seo nó lại pahir ở cái thành phố cổ kính lâu đời này. Nó muốn ở L.A ở đó nó có bạn bè, có những cuộc vui và là Queen Bee. Ở đây nó chỉ thấy sự già nua cổ kính.

- Thừa cô. Đến nơi zùi.

Câu nói của tên tài xế làm cắt đứt dòng suy nghĩ của nó.

- Tôi biết zùi.

Nó bước xuống xe 1 chách chán nản. Ngược nhìn ngôi trường mới nó chỉ thấy 1 vẻ mỹ lệ rất cổ kính. Còn về độ lớn thì chắc là gấp đôi trường nó ở L.A. Mặc dù trường nó học trước kia là ngôi trường to và đẹp nhất L.A. Nó bước thẳng vào phòng hiệu trưởng. Với đầu óc tương đối tỉnh tể nó biết rằng đã có 1 số ánh mắt soi mói.

- Mời vào.

- Tôi là học sinh mới. Nói vậy cũng đủ hui ông biết tôi là ai.

- Tôi biết. Tôi đã nhận được thông báo và đơn xin học cùng thông tin cá nhân của cô. Vì vậy tôi đã sắp xếp để cô vào lớp chọn 1 ở trường.

- Cảm ơn ông. Bây giờ tôi muốn về lớp.

- Cô đi theo tôi.

Phòng học của nó cách hông xa phòng hiệu trưởng là bao. Lúc nó đến đã bắt đầu tiết học. Thầy hiệu trưởng đưa nó vào lớp.

- Đây là Zolecllt Roxy Rose. Bạn sẽ học cùng chúng ta từ ngày hôm nay. Mong các em giúp đỡ bạn.

Nó nhìn qua lớp học. Đúng là trường cho con nhà giàu có khác lớp có 11 học sinh ngồi học.

- Em ngồi ở vị trí cuối lớp nha.- Thầy hiệu trưởng lên tiếng.

- Không nó đáp cộc lốc.- Nó lên bàn giáo viên ngồi 1 cách tự nhiên thoải mái đưa 2 chân để lên bàn trước con mắt vô cùng ngạc nhiên và căm tức của 11 con người và 22 con mắt đang ngồi dưới.

- Vậy em sẽ ngồi đâu?

- Tôi sẽ ngồi ở chỗ bàn đầu.

- Nhưng chỗ đó đã có người ngồi.

- Thì seo?

- Không có gì.

- Chẳng phải còn nhiều chỗ trống ở bàn 1 seo.

- Nhưng chỗ đó đều có người ngồi. Hôm nay các bạn ấy nghỉ học.

- Hum. Vậy thì thầy hãy chuyển cái bạn mặt trông như người chết đi chỗ khác.

Cả lớp Oh lên 1 tiếng. Có lẽ nó vừa gây làm 1 việc hông vừa ý 11 người ngồi dưới kia.

- Cô ta nghĩ mình là ai mà lại đòi ngồi chỗ của Zack.- Tiếng của 1 cô bạn ngồi dưới.

- Tôi là tôi. Tôi thích ngồi đó đơn giản bởi vì tôi thích.

Nó nhẹ nhàng bước xuống vị trí mình đã chọn. Mỉn cười với cậu bạn mà nó vừa gọi là mặt người chết. Có lẽ nụ cười của nó luôn có tác dụng. Trả hiu seo cậu bạn ý thu dọn sách vở xuống bàn dưới.

- Chúng ta học tiếp được chưa.

Thầy hiệu trưởng đã đi khỏi lớp. Nó lấy sách vở ra học tiết đầu tiên.

Buổi trưa ở cầnnhìn nó lấy khay đồ ăn và chọn vị trí tương đối để quan sát toàn bộ khu vực. Trong cầnnhìn mọi người nhìn nó xì xào bàn tán và với anh mặt thiếu thiện cảm. Nó từ chối tất cả lời mời làm quen hay những câu giới thiệu. Mooic lần từ chối nó lại nhận được câu nói : "Người đầu âm kiêu thế." hoặc "Cô tà nghĩ mình là ai cơ chứ".... Nó cũng mặc.

Hôm nào cũng vậy. Đã 1 tuần kể từ khi nó chuyển tới trường mới. Hồng nói chuyện từ chối làm quen với tất cả mọi người. Đến giờ gia chơi nó cũng chỉ mở laptop ra xem. Nó cũng nghe được rất nhiều lời khen là xinh nhưng kiêu. Mỗi lần như vậy nó lại cười thầm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Đụng độ

- Ôi các anh ấy đến nè.- Tiếng 1 con nhỏ trong lớp làm Rose khó chịu.

- Các anh ấy đi học bằng trực thăng.- Lại 1 con nhỏ điên nữa- Rose thầm nghĩ.

Vừa nhấc xong tin cuối cùng, nó ngừng mặt lên nhìn.... Tìm nó đứng xững trong 1 giây và đập liên hồi. 3 anh chàng bước vào lớp và đi sau là cả 1 binh đoàn con gái. Nó kịp chấn tĩnh lại ngay. Thực sự từ trước tới nay tìm nó chưa từng gặp nhanh thế này bao giờ.

- Con nhỏ nào kia.- 1 tên trong số 3 tên vừa bước vào hỏi.

- Ah. Cô ta vừa mới chuyển vào đây.- ! con nhỏ nhanh nhẩu mồm miệng kịp trả lời.

- Sao cô ta lại ngồi chỗ của Aron? - Henryry hỏi.

- Khi mới chuyển vào đây cô ta mướn ngồi chỗ của tớ. Vì vậy tớ đồng ý đổi.- Aron bước vào lớp.

- Cô ta xinh đấy.-Jond khen.

Nó cau mặt khó hiu. Mấy tên này là ai vậy? Mà seo tại seo chỉ có tên đệ trai nhất hồng nói gì. Hóa ra cái tên nó gọi là mặt người chết tên là Aron. Hum Hum. Hồng seo.

Chuông báo tiết học mới. 3 tên đó lần lượt ngồi vào vị trí trống ở dãy 1. Đầu dãy từ cửa ra vào là Henryry, tiếp theo là nó, zui tới William và cuối cùng trong góc là Jond. Suốt buổi học hôm ấy nó hồng thể nào tập chung được bởi cái tên William. Nó lun có cảm giác cái tên đó nhìn nó.

Vừa về nhà nó lên phòng thay đồ bơi. Chạy vội xuống cầu thang nó gặp lão Firt.

- Ông tìm cho tôi thông tin về 4 người trong ảnh này.

- Vâng thưa cô chủ.

- Tìm xong đem ra bể bơi cho tôi. Đem lun cho tôi 1 cốc nước quả.

Nó nhẹ nhàng đặt người xuống bể bơi. Đeo kính và nhắm mắt. Có lẽ đó là thói quen của nó mỗi buổi chiều khi đi học về. Nó thiếp đi một lúc thì...

- Thưa cô thông tin cô cần đây ạ.

Tiếng nói của người hầu gái làm nó tỉnh giấc. Nó nhấp 1 ít nước quả. Mắt nó hồng rời nhưng trang giấy.Đọc xong nó mỉm cười 1 cách gian xảo. Mở laptop

chiếc búp nó đánh dấu vào cái tên William.

Chuông điện thoại vang. Nó mỉm cười 1 lần nữa.

- Hello. Em đây. Có việc gì hông?

- Tại seo hông chứ. Chị đã nghe hông ít những lời đồn về em trong trường zùi.

- Oh vậy seo Hera.

- Hơi quá đáng với chị zùi đó. Về đây hông báo 1 tiếng. Tối trường thì hông thêm gặp mặt. Có định coi nhau là chị em hông zậy.

- Em cũng đang định gọi cho chị đây.

- Dù seo thì chị cũng nhắc em. Ở trường này tuy bây giờ quyền lực hông hoàn toàn tập trung trong tay chị nhưng nếu có đứa nào động vào em thì cứ chạy tới chỗ chị.

- Queen Bee Hera. Thank rất nhìu.

- Bye.

- Good bye.

Nó bước vào nhà, gặp ngay lão Firt. Quái lạ tại seo mỗi lần nó cần gặp lão thì lão lại xuất hiện hông biết.

- Ông gọi cho tôi 1 thợ may và sáng mai lúc 6h gọi cho tôi 1 nhà tạo mẫu tóc, 1 chuyên viên trang điểm.

- Vâng thưa cô chủ.

Sau khi tắm và thay đồ nó đem 5 bộ đồng phục bỏ hết lên bàn.

Cốc cốc.

- Vào đi.

- Thưa cô tôi là thợ may. Tôi đã tốt nghiệp học viên thời trang R&R.

- Được zùi. Cô thấy mấy mẫu thiết kế này chứ. Tôi mún cô sửa toàn bộ đồng phục tôi theo những thiết kế này. Nhớ để ý nhưng nghi chú tôi viết.

Reng...reng... Chuông báo thức làm nó tỉnh dậy. 5h.

Sau khi chạy vòng quanh khu nhà đến 5h30. Nó tắm và thay đồ.

- Thưa cô tôi là vân viên trang điểm và nhân viên làm tóc.

Nó liếc nhìn đồng hồ 6h.

- Rất đúng giờ.- Nó mỉm cười.

- Cảm ơn cô.

- Tôi muốn thay đổi kiểu tóc và cách trang điểm. Nhưng các cô biết đấy tôi rất yêu mái tóc của mình. Vì vậy dù làm tóc hay trang điểm kiểu gì cũng phải phù hợp với tôi, đừng có biến tôi thành con cú già. Hông gây hư tổn cho tóc và da. Các cô hiểu ý tôi chứ.

Sau 30 phút make up nó mỉm cười gật đầu hài lòng.

- Tốt lắm. Từ sau 6h sáng nào các cô cũng lên đây trang điểm cho tôi.

Nó nhanh nhẹn trọng xuống nhà.

- Hì dad and mom.

- Oh hum nay con khác quá.

- Thank mom. Con đi học đây.

Ở cửa lớp học. Nó nhìn quanh 1 lượt. Cả lớp có đủ cả trừ 4 hot boy của lớp. Đặt cặp vào chỗ ngồi. Nó bước tới chỗ của William, khéo léo ngồi lên bàn. Chiếc váy đồng phục hôm qua đã được cắt theo thiết kế của nó. Váy được cắt ngắn đến nỗi hông thể nào ngắn hơn được nữa và xò ra hết cỡ. Nó hơi ngả người và chống tay về phía sau ngực hơi ưỡn ra, bộ đùi trắng hồng nhìn vô cùng khêu gợi.

- Cô ta có biết mình đang làm gì hông? Cô ta có biết đó là chỗ của ai hông.

- Kệ cô ta đi. Chắc là mún chết.

Nó chỉ quay lại mỉm cười vừa duyên dáng vừa gian xảo với cả lớp. Ohmen. Hot boy của trường bước vào lớp. Nó quay ra mỉm cười với William.

- Cô xuống ngay. - Henry nói với giọng ra lệnh đầy bức tức.

- Tôi hông xuống thì seo?

- Cô muốn chết ah?

- Tất nhiên là hông.

- Vậy thì xuống mau.

- Đã nói zùi. Hông hùi tiếng người ah? Tôi chưa thích xuống bây giờ. Câu nói của nó làm cả lớp cười ầm lên. Thật là bẽ mặt cho Hot boy Henry.

- Cô...

- Tôi làm seo?

- Cô thật là 1 con nhỏ bệnh hoạn hông biết lượng sức mình. - Jond lên tiếng.

Nó quay ra nhìn Jond với ánh mắt kiêu kì. Nó lấy ngón tay khẽ đẩy vào vai Jond.

- Cần thận lời nói của mình đó. Tôi hông ngại bỏ tiền ra mua khu nghỉ dưỡng cao cấp tại quần đảo Thiên đường để làm khu nghỉ mát của nhà mình đâu.

Cả lớp bắt đầu có tiếng xì xào và bàn tán. Còn hot boy Jond mặt đỏ bừng hông nói được lời nào.

Nó khẽ chìa tay ra, giương như hùi được ý muốn của nó Aron nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của nó đỡ nó xuống. Liếc mắt về phía William nó nhìn thấy 1 nụ cười nhếch mép vô cùng kín đáo.

Bước qua chỗ William nó mỉm cười tay vuốt nhẹ trên ngực William. Xoay 1 vòng 360 độ làm chiếc váy của nó bung lên. Bước ra khỏi lớp trong lệ cười chiến thắng.

- Way đời anh với.

Nó quay lại. Là Aron.

- Hì anh. Cảm ơn anh vì vụ lúc nãy.

- Hông có gì.

- Anh chạy theo em mà hông sợ bị noi slaf bỏ bạn theo thù seo.

- Việc gì anh phải sợ. Giống như em hông sợ King của trường này thui.

- Kinh nhỉ.

- Em đi đâu đây?

- Tới địa bàn của Queen Bee Hera.

- Em quen Hera ah?

- Còn nhiều điều anh chưa biết về em.

Aron mỉm cười ngật đầu lặng lẽ bước theo Rose.

Cùng lúc đó trong lớp học.

- Thằng Aron nghĩ gì thế hông biết. Chắc nó chán sống zùi. Henry tức tối lên tiếng.
- Các cậu hông thấy con nhỏ đó thú vị sao.
- Cậu có bình thường hông vậy Jond?
- Tất nhiên là mình thường. Bộ nghĩ mình bị điên chắc.
- Phải zậy cho con nhỏ đó 1 bài học với được.
- Thui đi Hen.
- Cậu cũng bênh nó hả. Nó đắc tội với tội mình mà.
- Các cậu im đi. Điếc tai tôi quá. - William lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tôi thủ đoạn như thế thì đã seo?

- Way. Hera.
- Sao zậy cung?
- Em có việc mún nhờ chị.
- Được thui.
- Ngày mai chị có thể cho 1 đứa đàn em xuống căngtin. Nhìn thấy em thì cầm 1 cốc nước lọc đổ vào người em. Nhưng chỉ được đổ ướt áo khoác bên ngoài.
- Ok.
- Thank trước nha. Bye.
- Good bye.

Nó vui mừng chạy xuống dưới nhà chào tất cả mọi người. Nó quyết định chiều này nó sẽ tới khu trung tâm thương mại nơi có đặt cửa hàng của R&R. Tất nhiên là hông phải tới đó để mua đồ zùi (Nhà nso có cả núi quần áo). Nó tới đó chỉ để chơi way pách. Việc nó tới đây hông được báo trước cho nhân viên bán hàng lên chẳng có ai chào đón nó cả. Mà nhân viên bán hàng cho đến quản lý làm seo mà biết nó được. Nếu có biết thì cũng chỉ là từ giám đốc trở lên thui.

Sau 1 buổi đi vòng quanh trung tâm mua sắm chân nó mỏi nhừ. Kể cả trung tâm thương mại Star cũng hông lớn như thế này- nó thâm nghĩ. Vì mệt lên về tới nhà sau bữa tối và khi đã làm xong bài tập nó leo lên giường ngủ một mạch tới 5h sáng hôm sau.

- Hôm nay hông cần chuẩn bị xe đâu. Tôi sẽ tự đi học.
- Vâng.

Xe nó vừa đọc ở cổng trường thì toàn bộ con mắt ở sân quay ra nhìn nó. Cũng đúng thui. Người xinh xe xị hông nhìn thì mắt để làm gì - Nó nghĩ thầm.

- Hì.
- Oh. Hì.

Nó khẽ cau mặt. Cả Aron lẫn Jond đều quay ra chào nó vậy mà Henry chỉ quya ra nhìn còn William thì hông có phản ứng gì. Nhìn một vòng xung

quanh lớp học nó nhận thấy ai cũng nhìn nó bằng ánh mắt kì lạ mà nhìn chăm chăm mới đau chứ. tức quá hông chịu được nó quát.

- Nhìn cái gì mà nhìn - Bây giờ thì mọi người thôi hông nhìn nó nữa zùi.

- Làm gì mà nóng thế? - Jond hỏi nó.

- Loại như cô ta thì lúc nào trả bị ầm đầu. - Henry chen vào.

- Tôi ầm đầu đi chẳng nữa thì cũng đầu đến lỗi phải thu hồi hơn 5 triệu xe trên toàn thế giới vì bị nóng động cơ có thể gây nổ ô tô.

- Cô...

- Tôi làm seo? Nó khề nhún vai.

Đúng như nó tính toán. Lúc nó đang đứng ở ngân chỗ William thì 1 con nhỏ từ đâu tới đổ 1 cốc nước vào áo nó. Lại còn mắng nó té tát nữa chứ.

- Cô nghĩ mình là ai? Vệnh vào vừa thui. Bọn này ngứa mắt lắm zùi. Cô định tán Anh William chắc đường có hòng.

Mặt nó tái mét lại. toàn người run lẩy bẩy(Giả tạo đấy, cố tình giả vờ đáng thương thui). Đường như trấn tĩnh được nó cởi áo khoác đồng phục bên ngoài ra. Chuẩn bị quay vào nhà vệ sinh thì tay nó vô tình chạm vào chiếc bút của William đang để trên bàn. Chiếc bút rơi xuống sàn nhà nó cúi xuống nhặt chiếc bút. Thực ra lúc nhặt nó đã cố tình để lộ cho William thấy ngực nó.(Vừa nhặt nso vừa cười vô cùng nham hiểm).

- Của anh đây ạ. Em xin lỗi.- Nó lí nhí trả lời.

- Haizz.. Tưởng cô ta bình thường to mồm thế nào ai ngờ hóa ra còn thấp hơn cả chúng ta. - Lúc này cả trường đều nhìn nó. Cho tới khi nó ra khỏi hành lang.

Cuối giờ hôm đó nó nhận được 1 mẫu giấy từ William.

" Hóa ra cô cũng giỏi diễn kịch đấy nhì"

Nó mỉm cười viết thư trả lời.

"Anh biết em làm gì sao"

Chuyển tờ giấy về phía William. Đọc xong mẫu giấy hắn mỉm cười nghĩ về nó.

Nó cũng cười nó cười về những thủ đoạn nó có thể nghĩ ra. Nhưng hôm nay nó chỉ cần dùng thế này thôi. Để giành cho hôm sau chứ.

Sau khi làm hết bài tập nó vào face book blog, hết hơn 1 tiếng. Dở mất thời gian, nó liếc nhìn đồng hồ bây giờ là 11h30. Nó mệt mỏi lên giường ngủ 1 giấc thật sâu. Sáng hôm sau nso thức dậy trong hừng khởi buổi sớm.

- Bố mẹ tôi đâu. - Nó hỏi lão Firt.

- Thừa cô ông bà chủ đi dự tuần lễ thời trang ở Pari.

- Oh. Tôi đi học đây.

Vừa tới trường nó đã mở máy tính ra làm việc (chơi game với chat nói là làm việc cho oai). Nó chơi game mà hông seo tập trung được, thỉnh thoảng nó lại nhìn ra cửa. Nó đang mong William đang đến. Chính nó cũng hông hiểu được nữa. Việc nó quyết định tán William chỉ để thỏa mãn tính ích kỉ và tiểu thư của mình chứ nó có thích gì hắn đâu. Tán xong zùi đá thế mà bây giờ nó mong hắn đến. Aha. Cuối cùng hắn cũng đã đến. Nhưng hông thay vì vui mừng vì hắn đến. Nụ cười trên môi chuyển dần thành nghiêm nghị zùi chuyển thành 1 cái cau mặt khó chịu. Hắn hông đi 1 mình, hắn đi cùng 1 con nhỏ mà có lẽ là người yêu hắn. Nó cau mày 1 lần nữa, cau mày vì khó hiểu. Tựa sao 1 người đẹp trai như hắn lại đi cùng 1 con nhỏ mà theo tiêu chuẩn của nó là xấu vô đối. Mắt thì híp lại còn 1 mí, tóc nâu xù cột ngọn đằng sau, dáng thì thấp, ngực lại bé, người thì trắng đuốt(hông có eo),... nói chung nếu đem con nhỏ này so với người bình thường đã trả phải là xinh chứ đừng có nói là đem so với 1 model như nó. Nó quay ra hỏi 1 đứa đứng ngay bên cạnh:

- Cô ta là ai?

- Đó là Nikki. Bạn gái của William

- Hum. - Nó khề bĩu môi.

- Chào bạn mình là Nikki, bạn gái của William. Bạn mới chuyển đến lớp của William ah?

Câu hỏi quá bất chợt và cái miệng cười toe toét của Nikki làm nó giật mình. Tuy khó chịu nhưng nó vẫn quay ra trả lời:

- Cô có mắt hồng zậy? Hay là mắt cô híp quá lên hông nhìn thấy. Her. Tội đứng ở đây cặp sách tôi để ở đây vậy thì tôi hông là học sinh lớp này thì là học sinh lớp nào. Cô chưa gặp tôi ở đây bao giờ thì cũng phải tự hiểu tôi là học sinh mới chứ.

Mọi người xung quanh đang nhìn nó với ánh mắt hình 2 viên đạn, bức mình quá nó quay ra:

- Nhìn cái gì mà nhìn. Đừng nhìn tôi với ánh mắt kiu đó. Nhìn như thế nhiều quá zùi có ngày mắt rớt khỏi con người lun đó.

- Cô ta nghĩ mình là ai cơ chứ. William với Nikki là 1 cặp đẹp đôi. Từ ngày cô ta chuyển tới đây trong lúc Nikki bị bệnh cô ta tán tỉnh William là đã hông thể chấp nhận vậy mà bây giờ còn gièm nói xấu Nikki. Thật là quá quắt. - Một con nhỏ ở đâu lên tiếng.

- Phải cho nó 1 bài học để bớt tính vênh vào đi. - Ai đó lên tiếng.

- Được thôi. Mấy bạn cứ thử động vào mình đi. Mình tuyên bố trước nếu động vào mình thì mình sẵn sàng cho gia đình các bạn tuyền bố phá sản. - Nó trả lời 1 cách thần nhiên.

Khắp nơi đầy tiếng xì xào. Kệ đi. Nhưng dù seo nó nói là phá sản thì hơi quá.

- Mấy người im đi ồn ào quá. - William lên tiếng.

Công nhận lời nói của tên này có trọng lượng thật. Vừa lên tiếng mọi người im lun.

- Còn cô hãy cẩn thận đấy. Nếu còn vớ vẩn tôi sẽ hông để yên đâu. - Hấn quay ra nói với nó. Nói xong hấn còn cười khẩy 1 cách nham hiểm nữa chứ.

Nó ức lắm nhưng hông làm gì được. Nó thấy ghét cái con nhỏ Nikki 1 cách kinh khủng khiếp. Tự dung cái con nhỏ đó từ đâu chui ra cơ chứ. Nếu hông có con nhỏ đó thì hấn đã thích nó zùi. Hông seo nếu đã thế thì nso sẽ cho con nhỏ đó xuống hố. William là của nó. Cũng may bây giờ đã hết ức chế, nó khẽ mỉm cười nham hiểm.

Chán chết đi được. Nó ngồi ngâm mình trong bồn tắm hơn 1 tiếng ời.

- AAAAAAAh. Vừa nghĩ ra chuyện gì đó nó nhảy ra khỏi bồn tắm nhanh trong hông kho người và mặc đồ. Chạy vội xuống phòng khách. May quá bố mẹ nó đã về.

- Con chào bố mẹ.

- Ngồi xuống đi con.

- Tuần lễ thời trang diễn ra tốt đẹp chứ ạ. - Nó hỏi tỏ vẻ quan tâm chứ thực ra nó đang nghĩ tới truyện khác kia.

- Mọi truyện đều tốt đẹp. Mọi người ai cùng nhắc tới con.

- Oh. Mấy mẫu thiết kế của thế nào ạ?

- Nói chung đều đẹp. Nhưng chưa tìm được nét mới. Vẫn chỉ từ mấy mẫu thiết kế theo phong cách cũ mà thôi.

- Bố ọ. Con muốn có thêm vệ sĩ hàng ngày theo con tới trường.

- Cái gì. - Mẹ nó ngạc nhiên hỏi.

- Con muốn có thêm vệ sĩ hàng ngày theo con tới trường.

- Chẳng phải từ trước con luôn ghét vệ sĩ đi theo hay sao.

- Nhưng bây giờ thì khác.

- Được zùi. Hàng ngày sẽ có người theo con tới trường và bảo vệ con cho tới khi về nhà.

- Con cảm ơn mẹ.

Nó lên phòng trong niềm vui. Thế là khỏi phải lo lắng mấy lời đe dọa nó sẽ bị ăn đòn. Yên tâm đến trường ời. Nó vui về ngồi vẽ mấy thiết kế mới (Vẽ cho vui thôi). Nó dùng bút hồng vẽ nữa. Tự dung hình ảnh con nhỏ Nikkki xấu xí (Xấu theo tiêu chuẩn của hot girl nha) hiện ra, hình ảnh con nhỏ đó cười toe toét bước cùng William làm nó khó chịu. Con nhỏ đó là bạn gái William thật sao? Vậy thì trả lẽ ở đây nó là người thứ 3. Kệ con nhỏ đó xấu như vậy mà yêu được 1 hot boy như William thì hông thể. Chắc chỉ là William muốn chơi đùa thôi. Sớm muộn con nhỏ đó sẽ bị đá. Nó hông pahir kẻ thứ 3.

Chương 4: Đêm của những bữa tiệc

- Hello. Có chuyện gì vậy chị.

- Tôi nau tới bar với chị nha.

- Nhưng em chưa đủ 18 tuổi.

- Thui đi cưng đừng giả lai nữa chị biết thừa em vào bar từ năm 12 tuổi.

- Hì. Ok

- Vậy thì 9h chị qua đón em nha.

- Vâng. Bye

- Bye.

Tối nay nó mặc chiếc áo ống hở đến nửa ngực khá đơn giản lên nó đeo thêm 1 chiếc khăn yếm và 1 chiếc vòng có những hạt màu hồng, chiếc váy bó nó mặc ngắn tới gối hông thể ngắn hơn được nữa. Đúng 9h Hera tới tìm nó. Queen Bee có khác, lúc nào cũng mặc đồ màu vàng. Chiếc váy ống bó sát phai trên màu đen và phai trên màu vàng làm tôn lên những đường cong quyến rũ. Quán Bar nằm gần khu phố mua sắm. Nói 9h30 mà nơi này đã đông kín xe zù, đến 2h chắc hông có chỗ để.

- Em uống gì vậy? Hera nói như hét vào tai nó. Cũng đúng thui tiếng nhạc to như vậy hông hét to seo nghe thấy.

- Gì cũng được miễn là đồ uống hông có cồn và tốt cho sức khỏe.

- Haha. Em đừ seo. Vào bar ai chẳng uống rượu.

- Nhưng em mới 15 tuổi và hông biết uống rượu.

- Cho 1 ly Honey. - Hera nói với người phục vụ.

- Ở đây cũng có mật ong seo?

- Hồng Honey là 1 loại rượu pha mật ong có mùi vị giống với mật ong.

- Còn cô uống gì? - Người phục vụ hỏi nó.

Biết uống gì bây giờ. Hồi trước ở L.A vì quý mến nó lên ở các vũ trường vào quán bar đều có loại đồ uống Roxy Rose có lợi cho sức khỏe. Nhưng mà ở đây ai biết Roxy Rose là gì cơ chứ.

- Cho 1 ly nước tinh dầu hoa hồng hông còn.

- Nhưng..

- Ở đây chỉ có 1 người duy nhất uống loại nước này và cô là người thứ 2.

Lúc này William đang nhìn nó mỉm cười lén lút.

- Em cứ ngồi đây nha. Chị ra đằng kia chút.

Chán wa nó đành ngồi đây một mình.

- A! - Nó phát hiện ra ở bàn bên cạnh có William, Henry, Aron, Jond. Nhưng nó hông thể mỉm cười khi thấy Nikki đang ngồi cạnh William.

Có lẽ Jond cũng đã nhìn thấy nó và cả Aron nữa.

- Hì. - Jond và Aron mỉm cười tiến tới chỗ nó.

- Em đi cùng Hera seo? - Jond hỏi.

- Vâng.
- Cô ấy đâu zùi?
- Đẳng kia.
- Qua chỗ bọn anh đi.
- Thôi em ngại lém.
- Hồng seo đâu. Có cả William nữa đấy.

Biết seo được. Bị kéo ra đó đành ngồi xuống thui. Nó quay ra chào hỏi mọi người xong. Quay lại nhìn William thì nso bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của William đang nhì chăm chăm vào ngực nó. Còn Nikki cứ gọi William nhưng vờ như tiếng nhạc to wa William phớt lờ cô ta. Thực ra nó cũng khó chịu khi có 1 thằng con trai nhìn chăm chăm vào ngực mình. Nhưng kệ đi dù seo đó là William. Nó cứ hồn nhiên nói cười nói với mọi người trừ William. Haizz... Lần này thì hồng cười với William hồng được ời. Mọi người đều nhảy hết zùi kể cả Nikki chỉ còn lại mỗi mình nó và William. Dù seo thì đây cũng là cơ hội tốt mừ. Nó tiến lại ngồi gần William vậy àm hấn ta vẫn phớt lờ nó. Đang định cầm cốc rượu lên thì nó phát hiện ra một điều, William cũng uống nước tinh dầu hoa hồng giống nó. Trong lúc hấn hồng để ý nó đã lên đánh cháo cốc nó với cốc hấn. Cũng may trước ki đánh cháo nó đã kịp để lại viết son môi của mình lên cốc. Hấn đang cầm cốc nước lên chuẩn bị uống. Hồng hấn chỉ uống cốc nước mà nó đánh cháo có dính vót son môi thôi mà cso sao đâu. Nhưng tim nso lại cứ đập liên hồi. Nó liếc nhìn William. Ôi No! Hỉnh như hấn phát hiện ra viết son môi và cốc nước bị đánh cháo. Wa đúng chủ ý của nó. Thực ra nó mún William nhìn thấy vết son môi, tim nó đập nhanh cũng vì hồi hộp xem hấn có nhận ra hồng mà thôi.

- Cái gì đây? - Hấn hỏi nó.

Nó khẽ mỉm cười nhún vai dường như tỏ vẻ mình là người vô tội.

William tiến sát vào nó. chỉ còn cách 3cm..2,5cm,...1cm.. và môi William chạm vào môi nó chỉ phớt wa thui nhưng hồng thể thể được. Nụ hôn đầu của nó. Nó bất động hoàn toàn và hồng thể nói lên lời. Vẫn liếc nhìn William đang cầm cốc nước dính son lên uống.

- Là vết son của cô đúng hông?
- Sao anh biết. - Lúc này nó đã bình tĩnh lại được.
- Vết son trên cốc nước giống vị son trên môi cô.
- Woa! Chính xác đấy.
- Mấy trò đó hông wa mặt tôi đâu.
- Way.
- Sao cơ.
- Cô chưa hôn bao giờ seo?

Trời đất ui. Thực sự nó chưa hôn bao giờ. Mặt nó ngày càng đỏ.

- Sao tôi hỏi cô hông trả lời.
- Thực ra thì tôi hun rồi 1 lần.
- Thệt hông. - William lại cười.
- Thệt. Chẳng phải anh vừa hôn tôi xong sao.
- Thế đó là lần đầu tiên cô Kiss ah?
- Sao anh biết?
- Đơn giản thui. Tôi chưa thấy ai Kí
- Đơn giản thui, tôi chưa thấy ai Kiss dở như cô cả.
- Dở lém ah? Vậy thì để về nhà tôi tập Kiss.
- Cô định tự mình Kiss gương hay ngồi ôm ah? - William lại mỉm cười.

- Anh có bệnh hông vậy? Thiếu gì người để Kiss, nếu hông tìm được người thì tôi đành phải Kiss mặt người chết vậy (Mặt Aron).
- Tôi đùa đấy. Zui cô sẽ biết kiss thui.

Lúc này mọi người đều đã về bàn làm ngắt cuộc hội thoại của nó với William. Thấy đã muộn lên nó rủ Hera về. Thực sự buổi tối hôm nay đối với nó rất vui vì nso có thể nói chuyện với William mà lại còn làm cho William mở mồm nữa chứ. Theo quan sát của nó thì ngày William hông nói quá 3 dòng và chỉ nói khi cần thiết. Thực ra buổi tối hôm nay hông chỉ có mình nó vui vì làm 1 người ít nói nói nhiều hơn. Mà còn 1 người nữa cũng rất vui vì tối hôm nay có 1 người làm cho hắn nói nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

- Thưa cô, mời cô xuống ăn tối.

- Được ời.

Nó trả lời một cách bức tức. Năm nay nó mới zậy mà ai gọi nso cũng cô. Mún nó tỏn thọ chắc. Đến cả lão Firt cụng kêu nó là cô.

- Hum nay cso mọn gì vậy. - Nó nhanh chân chạy xuống cầu thang. Vì nó biết bữa tối bắt đầu lúc 6h mà theo lệ của gia đình nó thì khi thiếu 1 thành viên trong nhà bữa tối chưa thể bắt đầu.

- Ngồi xuống đi con. Đừng chạy lăng xăng như thế.

- Hì. Vâng.

- Mọi chuyện ở trường vẫn tốt chứ.

- A! Có món súp gà. - Nó reo lên. Món súp mà nso thích nhất.

- Rose! Bố đang hỏi thăm chuyện học hành của con mà seo con lại phớt lờ vậy. Chẳng lẽ món súp gà đối với con quan trọng hơn lời bố nói seo? - Mẹ nghiêm nét mặt hỏi nó.

- Mọi chuyện ở trường vẫn ổn ạ.

- Mẹ đã nhận mời tham gia tiệc của gia đình bác Mc.Henry zui.

- Con sẽ tham gia bữa tiệc này vì từ ngày về đây con chưa chịu tham gia bữa tiệc nào cả.

- Bố hy vọng con nhớ gai đình bác Mc.Henry và bữa tiệc đưa ngựa.

- Con vẫn nhớ tập đoàn ô tô lớn nhất thế giới WMW. Và cả việc nhà mình có 10% cổ phần ở đó cũng như lần bố tuyên bố sẽ cho Rich (Em trai Rose) thừa kế số cổ phần này.

- Hum. Con hông lên nhắc tới chuyện thừa kế như zậy. Con còn nói nhiều về chuyện này nữa mẹ sẽ hông cho con cái gì đâu. - Mẹ cảnh cáo.

- Con xin phép lên phòng. Con ăn thể thui.

Vì bữa tiệc bắt đầu từ lúc 7h sáng đến 10h tối lên nó phải đem theo 2 bộ đồ. Mà nhà Mc.Henry lúc nào cũng thế. Tổ chức tiệc và những con ngựa. Gia đình đó có những con ngựa nổi tiếng là đẹp và nhanh nhất thế giới. Dù seo thì chúc khi phát triển thành tập đoàn ô tô lớn nhất thế giới nhà Mc.Henry làm nghề sản xuất xe ngựa. Đến dự tiệc đưa ngựa thì chắc chắn nó phải cưỡi ngựa ời. Mà nó đâu có wen kiểu cưỡi ngựa bỏ 2 chân sang 1 bên(kiểu này chỉ cưỡi khi mặc váy). Hôm nay nó mặc một chiếc áo ống màu hồng, khoác bên ngoài là chiếc áo lửng màu trắng, nó còn đeo thêm chiếc khăn yếm màu trắng có chấm màu hồng nữa chứ, đội chiếc mũ cao bồi bằng nhung màu trắng. Chiếc quần bỏ hồng thể bó sát hơn được nữa cả đôi bốt bằng da màu trắng cao đến gối và hông có gót.

Khách khứa đã đến hết ời. Toàn gia đình mấy đứa học cùng trường với nó. Một lũ con ông cháu ch bắt tài vô dụng. Có cả Jond, Aron, Hera, William và Nikki nữa còn Henry thì tất nhiên ời, diện trang nhà Henry mừ. Hera mặc một chiếc áo lệch vai màu vàng. Còn Nikki mặc một chiếc váy màu xanh nước biển nhìn gài củ, còn cả mái tóc nâu lúc nào cũng xù lên nữa chứ. Hông thể nào chấp nhận được. Nhìn cô ta đi với William cứ như mẹ với con ý, trả hợp chút nào. Mà mẹ với con cũng hông đứng, người đẹp zai như William làm seo có người mẹ xấu như cô ta được.

Bà Mc.Henry đã nhìn thấy nó. Bà ta lôi nó đi giới thiệu nó với tất cả mọi người. Gặp ai bà ta cũng nói: " Đây là Roxy Rose là con gái của chủ tịch tập đoàn R&R." Gặp ai bà ta cũng nói thế mà hông biết chán mòn hay seo ấy. Còn nó thì phải nghe mấy câu kiểu như là: " Thật à vinh dự khi được gặp cháu/cô/bạn." Hoặc là: "Thật hông ngờ cậu lại là Roxy Rose, Bọn tớ thật vui và vinh dự khi được làm queen và học chung trường với cậu. Tại seo đến trường cậu hông giới thiệu cho bọn tớ biết." Nó nghe những câu kiểu như này đến chán cả tai và phải cười nói chào hỏi mọi người mỗi cả miệng. Cái bà Mc.Henry này người thì thấp hơn nso hẳn 1 cái đầu là còn hơi báo nữa chứ hông hieu seo bà ta nắm mồm thế.

Đã 8h ông Mc.Henry (Ông này là bố của Henry) Mời tất cả mọi người ra sân. Ngoài sân mọi thứ đã chuẩn bị xong. 1 Dãy bàn dài trên đó bày đầy đồ ăn, nước uống phía trên được căn bạt che. Hàng trăm con ngựa đã được đóng yên sẵn tùy mọi người lựa chọn. Nó chọn 1 con ngựa màu trắng có dáng cao và khỏe. Mọi người ai cũng chọn lấy 1 con. Có chốc thì thì cười ngựa chỗ thì có mấy bà đang 8 chuyện. Nó cùng Aron, Hera và Jond cùng một số người khác thì cười ngựa chạy quanh diễn trang. Lúc mọi người về điểm xuất phát cũng là buổi trưa. Ông bà Mc.Henry mời mọi người dự tiệc buổi ngoài trời. Bà Mc.Henry thì đang thao thao bất tuyệt với mấy bà bạn về những con ngựa của mình và sy định cho ngựa đi nghỉ đông để tránh rét. Còn Jond và Aron đang bị vây quanh bởi bọn con gái. Hera thì vẫn hồn nhiên cười nói với hội bạn quý tộc của mình nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn Henry đang nói chuyện với người quản ngựa. Nikki thì đang đứng 1 mình vì hông ai thèm nói chuyện với cô ta, tất cả mọi người ở đây đều có thái độ khinh thường Nikki dù cho cô ấy có đi cùng 1 hoàng tử như William. Kể cả bà Mc.Henry nổi tiếng là niềm nở với mọi người cũng lạnh lùng với Nikki. Tất cả mọi người đều ở đây nhưng William đâu ời. Nó ngo ngác nhìn quanh để tìm William.

- Cậu ấy về ời. - Jond reo lên.

William đã phi ngựa về. William cười 1 con ngựa màu đen trông thật là đẹp. Nhìn William cười trên con ngựa phi nước đại. Trao ngựa cho người quản ngựa, Aron hỏi:

- Cậu ở đâu mà làm cho mọi người đợi lâu vậy?

- Mình phía ngựa ra chỗ cây táo ngăn con sông, xuống đân

Bà Mc.Henry đã nhìn thấy nó. Bà ta lôi nó đi giới thiệu nó với tất cả mọi người. Gặp ai bà ta cũng nói: " Đây là Roxy Rose là con gái của chủ tịch tập đoàn R&R." Gặp ai bà ta cũng nói thế mà hông biết chán mòn hay seo ấy. Còn nó thì phải nghe mấy câu kiểu như là: " Thật à vinh dự khi được gặp cháu/cô/bạn." Hoặc là: "Thật hông ngờ cậu lại là Roxy Rose, Bọn tớ thật vui và vinh dự khi được làm queen và học chung trường với cậu. Tại seo đến trường cậu hông giới thiệu cho bọn tớ biết." Nó nghe những câu kiểu như này đến chán cả tai và phải cười nói chào hỏi mọi người mỗi cả miệng. Cái bà Mc.Henry này người thì thấp hơn nso hẳn 1 cái đầu là còn hơi báo nữa chứ hông hieu seo bà ta nắm mồm thế.

Đã 8h ông Mc.Henry (Ông này là bố của Henry) Mời tất cả mọi người ra sân. Ngoài sân mọi thứ đã chuẩn bị xong. 1 Dãy bàn dài trên đó bày đầy đồ ăn, nước uống phía trên được căn bạt che. Hàng trăm con ngựa đã được đóng yên sẵn tùy mọi người lựa chọn. Nó chọn 1 con ngựa màu trắng có dáng cao và khỏe. Mọi người ai cũng chọn lấy 1 con. Có chốc thì thì cười ngựa chỗ thì có mấy bà đang 8 chuyện. Nó cùng Aron, Hera và Jond cùng một số người khác thì cười ngựa chạy quanh diễn trang. Lúc mọi người về điểm xuất phát cũng là buổi trưa.

Buổi chiều nó cứ cho ngựa phi nước đại chạy theo William, Jond, Henry, Aron. 4 người bọn họ phi ngựa nhanh thật nó cứ phải thúc ngựa đuổi theo. Nhưng seo hông thấy Nikki vậy? Nó cũng rất tò mò nhưng hông muốn hỏi. Đến chiều tất cả mọi người về điểm xuất phát để còn ăn tối và chuẩn bị bữa tiệc khiêu vũ.

- Tại seo Nikki hông cười ngựa vậy? - Nó hỏi.

- Tại vì cô ấy hông biết cười ngựa. - Jond mỉm cười trả lời.

- Hông biết cười ngựa seo?

- Ừm. Hông biết cười chứ đừng nói chuyện cho ngựa chạy nước đại giống như em để đuổi theo bọn anh.

Nó mỉm cười ngật đầu. Lúc này trong đầu nó lóe lên 1 ý tưởng độc ác.

- Này Nikki. Cô có muốn thử cười ngựa hông? - Nó thân mật hỏi Nikki.

- Nhưng mình hông biết cười ngựa.

- Hông seo đâu ngựa được buộc yên zùi cứ nhảy lên là sẽ cười được thôi. (Nó đang nói dối vì nếu hông biết cười kể cả ngựa buộc yên zùi khi ngồi lên cũng bị ngã ngựa)

- Vậy cũng được.

- Lại đây.

Nó dẫn Nikki tới chỗ 1 con ngựa vì quá hưng dữ lên hông ai giám cười. Nikki vừa chuẩn bị leo lên lưng ngựa thì nó cũng quay lưng bỏ đi. Trên môi nó một nụ cười nham hiểm.

- A. - Sau lưng nó là tiếng kêu của Nikki.

Tất cả mọi người đều quay lại. Nikki vừa chèo lên lưng ngựa thì bị con ngựa tung vó đá hậu hất cô ta ngã xuống đồng rom gần đó. Nhìn thấy cảnh này tất cả mọi người đều cười. Còn nó cũng đang vui mừng trong lòng vì biến Nikki thành trò cười trước mặt mọi người. William khẽ nhìn nó với ánh mắt

cảnh cáo. Còn nó thì vờ như mình hông biết và cũng hông có tội. William bước tới chỗ Nikki bế cô ta lên ngựa và phi về phía cánh đồng. Bây giờ trong lòng nó chỉ là nỗi tức giận và lòng hận thù. Tại sao người ngồi trên lưng ngựa lại là Nikki mà hông phải nó? Tại sao khi William bế Nikki lên ngựa mọi người lại khen Nikki hạnh phúc mọi người lại khen cử chỉ đó của William cơ chứ?

Ông Mc. Henry đã mời tất cả mọi người vào dự bữa tiệc khiêu vũ. Nó đã khấp thay bộ đồ khác. Chiếc áo nó mặc ban sáng vẫn được giữ nguyên chỉ thay chiếc quần bằng chiếc váy khác cùng màu và cùng chất liệu. Nó hông đội mũ nữa mà cài 1 bông hoa bằng đỏ phai lên vào phần tóc đằng sau quần thành hình bông hoa hồng. Phần váy và áo nối lại được nó che bằng 1 chiếc thắt lưng đính đá màu đen. Nó hông đi giày màu trắng nữa mà đi đôi Boots Màu đen cao tới gối. Lúc này mọi người đang vây quanh nó. Nó như tâm điểm của bữa tiệc vậy. Nikki và William đã về. Mọi người nhanh chóng chuyển tâm điểm sang William mà như vậy thì Nikki cũng được thơm lây. Nó chán nản ra ngăn cửa sổ. Nó nhìn lên bầu trời đầy sao. Phái xa là điện trang rộng lớn có 1 con sông chảy wa. Nó cố gắm cảnh vật để quên đi cái chân đau. Vì đôi giày cao bó sát khiến từ tối tới giờ chân nó đau khủng khiếp. Dường như nó chỉ muốn quy ngã thôi. Nó đang định tiến tới chỗ Hera thì chân phải của nó quy xuống. Nhưng nó hông ngã, có 1 người nào đó đã đỡ nó. Quay lại đó là William. Nó sững sờ, hông thể thốt gài 1 lời cảm ơn. Cũng may nó bình tĩnh được.

- Cảm ơn.

Tuy miệng nói cảm ơn nhưng nó vẫn đứng đấy. William vẫn đang đỡ nó.

- Tôi hông seo.

Bây giờ thì hẳn đã buông nó ra. Nhanh chân tiến lại chỗ Hera và nói chuyện với hội bạn của cô ấy vờ như chưa có chuyện gì xảy ra. Lúc 10h bữa tiệc kết thúc. Tối đó về nhà nó đã hông vứt đôi boot đi vì nhờ có đôi boot nó có cơ hội được William đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Kiss

Sáng nay vừa tới trường nó được vây quanh bởi rất nhiều người. Tin nó là Roxy Rose lan nhanh thật. Mới có 1 hôm mà chắc gần cả trường biết. Vừa vào lớp nó đã bước tới ngồi lên bàn của của William một cách hồn nhiên. Mấy đứa trong lớp đã hông nhìn nó bằng ánh mắt hình 2 viên đạn. Thậm chí bọn nó còn vây quanh Rose để hỏi kinh nghiệm về thời trang. Công nhận là con gái chủ tịch tập đoàn R&R hay thật. William bước vào lớp, mấy đứa vây quanh nso bỏ hết về chỗ còn nó vẫn hồn nhiên ngồi trên mặt bàn của William.

- Xuống khỏi chỗ của William đi. - Henry nói với nó như gia lệnh nhưng có vẻ nhẹ nhàng hơn mấy lần trước.

William bước tới cúi xuống mặt nó (Nhìn như sắp hôn ý) hấn luôn tay xuống phía dưới đùi nó, tay kia quàng qua vai nó, bế nó nhẹ nhàng đặt xuống đất.

- Hết đau chân chưa? - William hỏi nó.

Còn cả lớp đang nhìn nó há hốc mồm. Nó khẽ mỉm cười gật đầu.

- Sao vậy? Nó quay ra hỏi mọi người như 1 con ngốc.

- Lại ngần đây.- Jond vừa nói vừa khéo nói ra ngoài hành lang.

- Sao vậy. - Nó hỏi 1 cách khó chịu.

- Bạn nhanh thật đấy.

- Mình hông hui bạn nói gì?

- Từ trước đến giờ William rất ít nói, bình thường chỉ nói khi thật cần thiết và cũng hông bao giờ hỏi thăm ai.

- Oh! Kể cả bố mẹ và người yêu seo?

- Ừm. Cậu là người đầu tiên đấy.

- Vĩnh dự thật.

- Hông đùa đâu. Vào lớp đi, giờ học bắt đầu oi.

Vừa xuống cawngtin nó đã nhìn thấy William đang ngồi ăn trưa với Nikki ời. Nhìn đến đây nó đã nản hông muốn ăn. Nhưng kệ đi, nso vẫn hồn nhiên tiến

tới chỗ của William

- Hì.

- Chào bạn. - Nikki cười chào lại nó.

- Anh lấy đồ ăn cho em đi. - Nó bảo với Aron bằng giọng nũng nịu của trẻ con mà nói thế thì ai hông lấy cho cơ chứ.

- Em anh gì anh đi lấy cho?

- Gì cũng được nhưng hông có chất béo.

Nó mỉm cười trả lời tỏ vẻ mình là người đơn giản dễ tính nhưng thực ra trong lòng nó rất khinh thường Aron. Nó hông thích kiểu con trai như vậy ai lại nghe lời con gái như thế. Cuối giờ học ấy nó có 1 bài kiểm tra môn Toán. Đối với nó môn toán hông hề có vấn đề. Nso học siêu môn này. Cứ tưởng nó nộp bài ra về sớm nhất ai ngờ người đó lại là hần. Tuy nó có muốn tán William thật đấy nhưng mà để William nộp bài trước nó thì hông thể chịu được. Hồi trước ở trường cũ lúc nào nso cũng là người nhanh nhất, giỏi nhất vậy mà bây giờ hông cần thận nó còn kém hơn người thứ 2.

Học xong nó hông về nhà lun mà tới trung tâm thương mại để xem các cửa hàng của R&R hoạt động như thế nào. Chị quản lý mời nó vào văn phòng. Trên bàn làm việc của người quản lý nó thấy danh sách nhân viên mới trong đó có tên Nikki nhưng bị đánh chữ loại.

- Chị hãy cho người này vào làm việc.

- Cô gái tên là Nikki seo?

- Vâng. Nhưng chị biết đấy để làm nhân viên của R&R hông phải đơn giản. Vì vậy chị hãy cho cô ta làm việc ở đây nhưng cũng tự xin nghỉ việc. Chị hiểu ý tôi chứ?

- Tôi hiểu.

- Muộn rồi tôi về đây. Chào chị.

- Chào tiểu thư.

Sáng hôm sau tới trường nghe thấy 1 tin vui của Nikki nhưng cũng là tin mừng của nó. Cô sẽ chết dưới tay tôi, tưởng làm nhân viên của R&R là dễ seo. Nó khẽ nghiêng răng.

- Em được nhận vào làm việc ở cửa hàng R&R ở trung tâm thương mại zùi. - Nikki khoe.

- Chúc mừng em nha. - Jond nói.

- Nhưng cửa hàng của tập đoàn R&R là của gia đình Rose. Liệu cô ta có làm khó dễ em hông. - Henry nói tỏ vẻ lo lắng.

- Hông seo đâu anh ạ. Em sẽ cố gắng làm việc.

- Thôi việc ở đó đi. - William nói như ra lệnh.

- Nhưng em muốn kiếm thêm tiền.

Nó bước vào lớp làm ngắt cuộc hội thoại của 4 người bạn họ. Aron vừa bước vào lớp thì tiết học mới cũng bắt đầu. Tuần này và tuần sau học nào nó cũng có bài kiểm tra học kì. Sau kì kiểm tra này sẽ là kì nghỉ đông Cuối cùng cũng kiểm tra xong. Chỉ 1 tuần nữa sẽ có kết quả. Ngày mai là chủ nhật tới trung tâm thương mại zậy.

- Alo.

- Cửa hàng R&R xin nghe

- Cho gặp quản lý ở đây.

- Vâng. Xin cô đợi cho 1 lát.

- Alo. Tôi là quản lý ở đây.

- Tôi là Rose đây.

- Chào tiểu thư.

- 30' nữa tôi sẽ có mặt ở cửa hàng.

- Vâng. Tôi sẽ chuẩn bị.

Nó khẽ mỉm cười bảo người tài xế tới trung tâm thương mại. Chủ nhật cso khác. Ở đây đông thật. Nhân viên cửa hàng R&R đang đứng thành 2 hàng chào nó kia. Tất cả đều cúi chào nó.

- Chào mừng cô tới cửa hàng R&R.

- Oh. Các chị cứ làm việc đi. - Nó mỉm cười ngật đầu chào thân thiện với mọi người.

- Xin lỗi. Tôi tới muộn.

Từ ngoài cửa Nikki xông xộc chạy vào. Mấy nhân viên cũ lườn Nikki và gia hiệu là đang có cấp trên ở đây.

- Cô Nikki. Đây là nhà cô chắc? Định đi lúc nào cũng được seo? - Chị quản lý hỏi Nikki với động tức giận.

- Ở nhưng hum trước có ai nói với em là thi học kì xong nếu một có thể đi làm muộn hơn một chút. - Nikki cố cãi.

- Thui mọi người quay lại làm việc đi. - Thấy vậy nó đành gia tay tỏ vẻ nhân từ tốt bụng trước mặt nhân viên.

Nó tự mình đi đi lại lại xem xét tất cả các quầy hàng. Nó lại khẽ cai mày. Có 1 con manacanh mặt đồ rất kì cục. Nó gọi người quản lý và nhân viên lại.

- Cái gì đây? - Nó chỉ vào con manacanh hỏi với động bức tức.[/SIZE]

- Đó là con manacanh. - Một nhân viên trả lời.

- Mấy chị nghĩ tôi mù chắc? Chẳng lẽ tôi hông bằng đứa trẻ lên 3 khi hông biết đây là cái gì seo?

Có lẽ nhân viên ở đây vẫn chưa hỉu nso đang bức tức điều gì lên ai cũng tỏ vẻ sợ hãi.

- Tại seo lại để cho manacanh mặc đồ thế này? - Nó hỏi nhưng hông có ai giám trả lời.

- Tôi hông hỉu khi thi tuyển nhân viên ở đây mọi người thi như thế nào. Nhưng hông thể để cho 1 manacanh mặc đồ thế này được. Phá cách hông gia phá cách nghệ thuật cũng hông phải. Ai đã để cho manacanh mặc đồ kiểu này?

- La Nikki. - Một nhân viên trả lời.

- Sao cô lại để cho manacanh mặc đồ kiểu này? Cô có biết gì về thời trang hông vậy?

- Nhưng chị quản lý nói rằng có thể sánh tạo thêm để cho cửa hàng phong phú hơn.

- Sao cơ, Nikki. Đừng có đổ bừa cho quản lý. Tất cả quản lý của cửa hàng R&R đều phải tham gia 1 khóa học về thời trang. Với phong phú theo ý của cô là tất cả những nhà tạo mẫu của R&R đều hông có tài hay seo?-

- Thực sự là tôi...

- Đừng nói gì nữa. Cô bị sa thải.

- Nhưng tôi... - Nikki vừa nói vừa bật khóc nức nở.

Nó vui vẻ chào nhân viên và bước gia khỏi cửa hàng. Nó còn hải chuẩn bị. Tối nay bố mẹ mời nó đi ăn tối để mừng việc nó thi học kì xong.

Vừa đến trường nó tới ngay căn phòng mà Jond nói William vẫn thường hay ở đấy trước giờ học. Căn phòng này nằm ở phái cuối hành lang. Đó là 1 căn phòng giộng lộn lắt rất tiện nghi.

- Anh William. - Nó vừa nói vừa cười tiến về phía William nhưng mà hần vẫn hông đáp lại (kiêu wa).

Nó ngồi xuống chiếc cạng William. 2 chân để lên đùi hần, người nó ngả tựa vào thành ghế. Vậy mà William vẫn cứ ngồi đó chăm chú đọc 1 quyển sách bằng tiếng Pháp. Đã 15' phút chôi wa. Căn phòng vắng lặng chỉ còn tiếng đồng hồ kêu. Hừ. Nó bắt đầu khso chịu. William là gay chắc? Hần cứ ngồi im đọc sách. Chiếc váy đồng phục bị nó cất hông thê ngắn hơn được nữa, nó ngồi để chân lên người hần như khoe cho hần thấy chân nó. Cũng đúng thui, chân model mừ vừa dài vừa thẳng.

- Cô muốn gì? - Hần đã zoi cuốn sách và hỏi nó.

- Em muốn anh là của em.

Hần đã đặt sách xuống bàn. Còn nó nhưn người ngồi lên trong lòng hần. (Trơ chèn quá) Nó túm lấy cổ áo hần, cúi sát và mặt hần. Thịch thịch tim nso đang đập loạn hời. Nhưng nó vẫn lên lồi sợ trong lòng. Môi nó chạn môi hần. Nó hôn hần 1 nụ hôn say đắm. Tay nó ôm chặt lấy lưng hần. Còn tay hần 1 tay thì ôm eo nó, còn tay kia của hần đang luồn vào trong váy nó, sờ đùi nó (dê kinh).

XOẢNG. Tiếng đồ vật rơi xuống. Nó và hân cùng quay ra (hông hôn nữa òi). Là Nikki, Henry, Aron và Jond. Nó khẽ thì thầm vào tai hân:

- Em biết Kiss zui mà.

- Hân hông trả lời chỉ khẽ mỉm cười. Lần này hông phải là cái cười bí ẩn mà chỉ mình nó nhìn thấy nữa mà cả Nikki, Henry, Jond nhìn thấy. Nó bước ra khỏi phòng. Nhưng vẫn nghe thấy tiếng nức nở của Nikki:

- Anh làm gì vậy? Tại seo anh lại Kiss cô ta. Hum wa em vừ bị cô ấy đuối việc xong. Vậy mà hum nay anh đã Kiss cô ấy.

William vẫn im lặng hông nói gì. Lúc này Henry, Jond, Aron mỗi người đều mãi mê suy nghĩ của mình.

- Suy nghĩ của Jond: Rose lạ thật. Từ lần đầu tiên gặp mặt mình đã biết cô ấy rất đặc biệt. Dường như cô ấy có thể làm được điều mà mình và ngay cả Nikki cùng hông làm được.

- Suy nghĩ của Aron: Hay ho thật. Từ trước William đã hôn rất nhìu cô gái nhưng chưa ai làm hân cười sau khi Kiss như Rose.

- Suy nghĩ của Henry: Từ trước đến giờ mình chưa từng ưa cô ta. Nhưng mình luôn cảm nhận từ con người này có 1 điều gì đó đặc biệt. Một cô gái thủ đoạn nhưng lại có vẻ của 1 thiên thần. Thực sự cô ta hông hề dễ đối phó nhất là đối với Nikki. Nikki thật thà hiền dịu làm seo có thể đấu lại 1 con nhỏ như cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Kỳ nghỉ đông

- Hết học kì 1 zui mà vẫn chưa cho học sinh nghỉ đông. - Aron phàn nàn.

- Ừm. Tổ còn muốn đi rất nhìu nơi. Có lẽ tổ sẽ tìm ra 1 nơi có thể biến thành khu du lịch nào đó.

- Đúng là con trai của chủ tập đoàn du lịch có khác. - Rose chen vào.

- Cậu định đi đâu vậy? - Aron hỏi Henry.

- Có vậy mà cậu cũng phải hỏi. Tất nhiên là Henry sẽ tới mấy quần đảo nhiệt đới ở châu Á của bố mẹ cậu ta để trông nom mấy con ngựa òi.

Vì câu nói của Rose mà cả lớp cười ầm lên. Bề mặt Henry wa.

- Willam cậu sẽ đi đâu?

- Mình bắt buộc phải tới những nơi mà bố định sẵn và đi gặp rất nhìu nhân viên và cổ đông trong công ty.

- Thích thật. Mình lun muốn được như cậu. Bố mẹ mình luôn cho mình là trẻ con hông được tham gia vào việc của công ty trọng khi mình lại là người thừa kế.

- Aron hông được đi gặp cổ đông cũng chưa biết đi đâu thì đi cùng mình nha.

- Cậu sẽ đi đâu vậy Rose?

- Mình sẽ về Mĩ. Đầu tiên là dự tuần lễ thời trang và tham gia 1 số hoạt động thời trang sau đó thì về điền trang của bố mình.

- Còn cậu sẽ đi đâu? - Henry hỏi Nikki từ nãy vẫn im lặng.

- Mình sẽ đi nhờ xe của 1 người quen về nhà của bố mẹ mình.

- Cậu hông đi chơi đâu seo? - Henry hỏi típ.

- Mình sẽ về làm phụ giúp gia đình. Đi chơi xa tốn tiền lắm. - Nikki nói với giọng buồn buồn.

Hứ. Tưởng gì hóa ra là nhà nghèo hông có tiền đi chơi. Nó khẽ bĩu môi và khinh bỉ Nikki.

- Chuông reo và lớp òi.

Thấy cô giáo bước vào lớp cả lớp im lặng. Ai cũng nhìn cậu kì nghỉ đông sẽ bắt đầu của cô, ai cũng theo đuổi suy nghĩ xem kì nghỉ đông này sẽ đi đâu.

- Nhà trường đã có quyết định kì nghỉ đông lần này sẽ tổ chức cho các em tham gia hoạt động ngoại khóa.

- Thưa cô hông tham gia có được hông ạ? - Ở dưới học sinh bắt đầu bàn tán.

- Tất cả phải tham gia.

- Nếu William tham gia em cũng sẽ tham gia. - 1 học sinh ở dưới nói và 10 học sinh khác nói theo. Mấy đứa này khôn thật. Vì biết đồ William hông thích tham gia những hoạt động kiểu này mà thể lực gia đình William wa lớn. Hông tham gia cũng trả seo.

- Em sẽ tham gia chứ William?

- Vâng.

Tất cả 32 con mắt đều ngạc nhiên nhìn William. Kể cả nó và giáo viên.

- Vậy thì em cũng sẽ tham gia. - Rose lên tiếng. Thực ra nó vẫn rất lưỡng lự khi nói tham gia vì nó thực sự rất muốn về Los Angeles.

Giờ ăn trưa ở canteen hôm ấy học sinh chỉ bàn tán về chuyến đi dã ngoại lần này. Nó cũng hông phải ngoại lệ.

----- Bố mẹ tôi đâu? -
Vừa bước vào nhà bếp hỏi ngay lão Fitr.

- Ông bà chủ đi London rồi ạ.

- Hừm. Nó bước lên vội lên phòng.

Trời đã bắt đầu rét. Nó đã chẳng thích mùa đông. Nó thích mùa thu hơn. Học sinh trường nó được nghỉ 3 ngày trước halloween đi thăm quan.

Ngày thứ nhất: Nó ăn ngủ, chơi game, chat, lên face book, blog....

Ngày thứ hai : Nó sắp xếp lại phòng thay đồ. Chọn ra số quần áo sẽ mang đi thăm quan cùng nhà trường.

- Ngày thứ ba nó : Tiếp tục xem xét quần áo. Nó có quá nhiều quần áo (Chuyện con gái chủ tịch tập đoàn thời trang mà).

Ở sân trường học sinh đã tập trung đầy đủ. Trên xe ô tô nó ngồi cạnh Jond và ngay sau William. Còn William thì ngồi cạnh Nikki.Chán wa. Hông seo nó hông được ngồi cùng William trên ô tô thì nó sẽ ngồi trên máy bay đơn giản chỉ vì nó là Rose và nó thích William (Chán wa). Trường nó cách trường đối xa sân bay. Lên đi ô tô mất gần 1 tiếng. Trong khi đợi máy bay tiếp nhiên liệu học sinh đều ngồi trong nhà chờ. Làm thế nào để ngồi cạnh William bây giờ, nó nghĩ mãi mà hông gia. Nhất là Nikki cứ bám theo William, phải cắt đuôi cô ta mới được. 15' nữa máy bay cất cánh. Phải nhờ Hera với được.

- Hera. Chị giúp em việc này được hông? - Nó thì thầm vào tai Hera điều gì đó.

Nó yên tâm quay lại ghế ngồi.

Có một con nhò đột nhiên chạy ngang qua chỗ William. Đang chạy thì con nhò vấp ngã. Hông ngoài dự đoán của nó Nikki chạy ra đỡ lấy cô gái vừa bị vấp ngã trước con mắt đông đảo của mọi người. Nikki zui cô gái đi và hông quên dặn với William.

- Anh đợi em trên máy bay nhé. Em giúp bạn này đi.

Nhưng lúc đó để đảm bảo mưu kế của mình thành công nó đã đánh lạc hướng William bằng cách ra ngồi cạnh Jond và trong lúc đi qua nó tỏ ra vô tình giẫm vào chân William tất nhiên là nó xin lỗi rồi rút làm cho hần hông để ý đến Nikki. Còn Jond và Aron đang bận nói chuyện với mấy bà tám. Henry thì nói chuyện với mấy người bạn.

Đợi mọi người lên máy bay gần hết nó mới bước lên. Tất cả chỗ ngồi đều có người zui. Trừ chỗ cạnh William và chỗ cuối đuôi máy bay.Nó bước đến gần William cười và hỏi:

- Chỗ này có ai ngồi chưa ạ? Em có thể ngồi đây được hông?

Hần vẫn im lặng hông trả lời. Mà hông trả lời thì có nghĩa là đồng ý rồi. Chắc là hần vẫn đang bức mình về chuyện Nikki chạy đi đâu mà hông báo với hần (Thực ra là có báo nhưng hần đâu có biết). Nó khẽ ngồi xuống cạnh William. Máy bay chuẩn bị cất cánh thì Nikki chạy lên kịp. Nhưng thấy hông còn chỗ ở phía trên Nikki đành xuống từ phía đuôi. Khi bước wa chỗ nó và William thì nó tiến sát vào hần. Còn William thì vẫn ghệt Nikki lên phớt lờ.

Ngồi trên máy bay tận 6 tiếng đồng hồ liền. Nó chán hông có trò gì chơi. Ngồi nghịch laptop 1 lúc được khoảng 2 tiếng. Hết việc để làm nó đành ngồi

nhìn trời đất, nhìn gió, nhìn mây, nhìn người, nhìn cảnh. Nhìn nhiều wa đâm ra nó hoa mắt. 5 tiếng ngồi thiền trên máy bay sao chịu được cơ chứ. Tính nó vốn hiếu động phải ngồi yên 1 chỗ làm sao đã chịu được. Kể cả ngồi cạnh 1 bức tượng siêu đẹp trai như William chứ (Từ lúc lên máy bay tên này chỉ ngồi yên hông là tượng thì là gì). Haizz... Ngồi yên trên máy bay nó buồn ngủ wa. Nhưng tiểu thư như nó chỉ wen ngủ trên chăn ấm đệm êm chứ đâu có thể ngủ theo cái kiểu cứ ngực mặt xuống là ngủ được. (Đi học Rich ngủ theo kiểu ngồi giống như đang đọc bài nhưng mắt nhắm lại, ngủ theo kiểu ngực mặt xuống cô giáo phát hiện. Nhưng tất nhiên Rich thích ngủ kiểu nào trả ai nói gì). Nó đưa tay lên sờ sờ 1 cái ngáp mệt mỏi. Ngáp nhiều wa đến nỗi chảy nước mắt lun. Hix Hix.

- Cô buồn ngủ thì cứ ngủ đi. - William nói với nó nhưng mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.
- Ngồi thế này sao ngủ được. - Nó vặn lại.
- Sao lại hông ngủ được. Cô mau tìm cách ngủ đi. Nhìn cô ngáp ngắn ngáp dài cứ như con nghện ấy.
- Làm sao mà ngủ được. - Nó cầu nhàu.
- Ngủ như thế này này.

Vừa nói hần vừa kéo nó vào lòng. 2 tay ôm qua vai nó, cho nó tựa vào vai. Chưa đầy 5' sau nó đã ngủ zùi. Hần hông còn qua ra nhìn cửa sổ nữa, hần quay ra ngắm nó. Hần nhìn nó mỉm cười, nó cũng cười (Mấy bạn thông cảm, nó đang ngủ mơ. Nó mơ mình được mẹ cho tiền tiêu vặt lần đầu tiên, nó mơ về kỉ niệm tuổi thơ của mình).

Tiếng của tiếp viên hàng hông làm nó tỉnh giấc. "Yêu cầu quý khách ngồi yên tại chỗ, thắt dây an toàn. Máy bay chuẩn bị hạ cánh." Nó tỉnh ngủ hần. Hần vẫn ngồi đấy vẫn ôm nó.

- Cô dậy zùi ah?
- Ừm. - Nó ngáp 1 cách uể oải.
- Cô có bị thần kinh hông?
- Tất nhiên là hông. Hỏi gì kì vậy.
- Cô hông bị thần kinh hay đại loại đầu óc có vấn đề mà sao khi ngủ cứ tùm tùm cười vậy?
- Cười thì sao chứ?
- Khi cô cười nhìn cô rất xinh.
- Bây giờ anh mới biết sao? Ai cũng khen em cười xinh, nhìn giống thiên thần.
- Buồn nôn. Nhìn hông giống ác quỷ là may kìa còn đòi giống thiên thần.
- Nhưng trên máy tạp trí teen, tạp trí thời trang, tạp trí viết về người nổi tiếng nói thế mà.

Hần im lặng hông nói gì, nó cũng im lun. Theo thói quen trước khi xuống máy bay đứng ở chỗ cửa nó mỉm cười zùi với bước xuống (Bệnh ngồi sao). Người cuối cùng xuống máy bay là Nikki, nhìn Nikki hồng hào xanh xao và ủ rũ như con gà bị bệnh vậy.

QE. Tất cả mọi người đều quay lại nhìn zùi nhanh chóng quay đi. Nikki bị say máy bay, cô ta đã nôn trên máy bay mấy bận vậy mà xuống máy bay lại nôn tiếp. Mặc dù người yêu mình bị say máy bay mà William vẫn đứng đó nhìn. Henry vội chạy đến đỡ lấy Nikki và đưa cho khăn giấy để lau. Còn tất cả mọi người đều nhìn Nikki với con mắt khinh bỉ.

Nó nhanh chân lên xe ô tô. William đã ngồi đó zùi. Nó nhanh chân tới gần:

- Em ngồi đây zói anh nha?
- Không.

Thực sự từ bé tới giờ mấy ai từ chối nó thẳng thừng thế đâu cơ chứ. Vậy mà hần lại từ chối nó. Mặt nó bí xị xuống nó tiến lại ngồi cùng Aron. Một lúc sau Nikki và Henry cũng lên xe. Nikki xuống ngồi cùng mấy nhỏ bạn của cô ta. Hội lập dị (Thao định nghĩa của Rose). Xe bắt đầu chuyển bánh. Đột nhiên Hera đứng lên cầm lọ nước hoa đắt tiền của mình xịt khắp phía trong xe.

- Làm gì vậy Hera? - Một học sinh hỏi.
- Có gì đâu. Mình gửi thấy mùi của bọn bạn hủi nghèo hèn trên xe lên đành phải dùng nước hoa may ra bớt mùi được.

HAHA. Cả xe cười ầm lên trừ Nikki, Henry và William.

- Cậu dùng loại gì vậy? Mùi thơm wa. - Học sinh khác lên tiếng.

- Chắc đắt tiền lắm nhỉ? - Học sinh khác.

- Tất nhiên. Nước hoa của tớ ở đây có người bán nhà đi cũng chưa chắc mua nổi đâu.

HAHA. Tiếng cười lại nổi lên.

- Cậu cứ nói wa. Theo tớ thấy có khi chưa chắc đã có nhà để bán ấy chứ. - Cậu bạn nam ngồi sau Rose lên tiếng.

- Mấy người im đi. Quá đáng vừa thôi. Đừng có bắt nạt người khác quá đáng. - Henry đứng dậy nói với giọng bức tức.

- Haizz... Bọn mình có làm gì ai đâu. Theo mình nghĩ thì bạn đừng đi lo chuyện nhà người ta nữa.

- QB Hera nói phải đấy. - Cả xe nhao nhao lên.

- Mấy người im đi điếc tai tôi quá. - William quát.

Tất cả mọi người trên xe đều im lặng thỉnh thoảng chỉ có tiếng thì thảo nói chuyện với nhau hoặc tiếng động nhỏ. Còn nó thì mặc kệ tất cả mọi chuyện. Nó hồn nhiên mở máy tính ra chat. Sau 30' ngồi trên xe cuối cùng cũng tới khách sạn. Khách sạn này khá lớn nằm rất gần bờ biển. Sau khi nhận phòng nó. Nó vào phòng tắm ngâm mình trong nước nóng và thay đồ. Đến 6h tất cả mọi học sinh đều phải xuống tập trung ở phòng ăn. Lúc nó bước xuống cầu thang bọn học sinh nam cứ ngược lên nhìn chân nó (Dê kinh). Sau bữa, mọi người đều đi chơi hết cả. Nó lên phòng gọi điện cho mama và baba, nó hứa xuống máy bay sẽ gọi luôn zậy mừ bây giờ mới gọi. Có tiếng ồn ngoài hành lang vọng vào trong phòng nó, là tiếng Nikki.

- Sáng mai em với anh ra biển nha.

- Ừm.

- Em muốn mua thêm quà lưu niệm cho mẹ.

Nó cau mày, là Nikki và William. Hết giận nhau zùi ah. Nhanh nh. Chán wa. Vì lúc trên máy bay nó ngủ òi lên buổi tối nằm mãi nó mới ngủ được.

Tiếng chuông điện thoại đánh thức nó dậy. 3h30 phút, nó nhanh chóng đánh răng rửa mặt và thay đồ. Sáng nay nó muốn ngắm bình minh trên biển. Nó mặc bộ đồ bơi bên trong (Theo định nghĩa của Rich thì đồ lót đúng hơn) bên ngoài nó mặc cái quần bò ngắn cũn cỡn và dây dây xích, phía trên nó mặc cái áo mà nhìn cứ như cái khắc yếm tròn ý. Mặ trời bây giờ đã bắt đầu mọc, những tia nắng ấm đầu tiên tỏa xuống mặt đất. Có mấy ngư dân đang gập lưới. Nó tò mò chạy ra xem, còn ngư dân thì to mồm nhìn nó. Nó mỉm cười bắt chuyện những ngư dân này:

- Chú mới đi biển bè ă? - Nó hỏi 1 người đàn ông khá lễ phép.

- Tôi đi câu mực về.

- Gia đình chú sống ở đây ă?

- Gia đình tôi sống ở đây đã lâu. - Người phụ nữ có lẽ và vợ người đàn ông trả lời.

Xem họ gập lưới chán nó chạy ra phải biển. Thù triều đã rút, nó lội nước nhưng hông quá sâu vì nó sợ ướt đồ. Là William đang đi gần về phía nó, đằng sau là Jond cad Aron, ai cũng săn quân. Nhìn ngộ wa nso bật cười. Nó chạy lại gần:

- Mấy anh cũng đi xem bình minh ah? - Vừa nói nó vừa tùm tùm.

- Em dậy lúc nào vậy?

- 3h30. Em muốn xem mặt trời mọc.

- Xây lâu đài cát hông? - Jond hỏi.

- Trò trẻ con đó còn chơi được seo? - Nó hỏi và cười 1 cách ngượng ngùng.

- Ai bảo là trò trẻ con. - Aron chống chế.

- Chơi thì chơi.

- Em với William 1 đội nha còn anh với Aron một đội.

Nói xong Jond và Aron cúi xuống cầm củi xây lâu đài cát của mình. Còn nó với William.

- Lại gần đây. - Vừa nói nó vừa kéo tay William.

Vì thủy triều rút lên ở trên bãi biển còn 1 vũng nước đọng lại. Trong vũng nước đó còn 2 con cá chắc do vũng nước quá lóng lên con cá hông thể ra

được. Nó ngồi xuống bắt đầu xây lâu đài cát xung quanh vùng nước. Còn William vẫn đứng nhìn.

- Anh hông định xây sao? Em hông muốn thua đâu.

William cũng ngồi xuống nhưng chỉ nhì nó làm.

- Anh định thua chắc. Làm nhanh lên thua bây giờ.

- Nhưng... Tôi hông biết làm.

- Sao cơ? - Nó ngừng lên há hốc mồm nhìn William.

- Từ bé tôi chưa chơi trò này bao giờ.

- Anh đã đi biển bao giờ chưa?

- Rồi, rất nhiều lần.

- Đi biển sao hông xây lâu đài cát?

- Tôi thấy nó hông thú vị.

- Thôi được rồi anh làm theo em.

Nó hướng dẫn William các bước xây lâu đài cát. 1h30 phút sau nó đã xây xong. Một lâu đài cát đồ sộ xây quanh vùng nước có 2 con cá. Nó đứng lên lấy tay chống hông.

Á. - Nó kêu lên. Nó quên mất nó đang mặc áo hở rún và tay nó thì dính đầy cát.

- Hông sao đâu. - William vừa nói vừa đưa tay lên lau chỗ eo nó bị dính cát.

Á. Tay anh cũng bị dính cát. - Nó kêu lên lần thứ 2.

- Ra xem Jond và Aron xong chưa đi. - Nó kéo tay William.

Nó há hốc mồm. 2 người bạn họ đã làm xong và đang ngồi chơi.

- Eo em làm seo vậy? - Jond vừa hỏi vừa đưa tay dính đầy cát lên quệt vào chỗ eo nó.

- Eo em hơi bị đẹp đấy. 57 thôi. - Nó cau có.

- Thì anh có nó gì đâu. - Aron cũng đưa tay lên quệt vào eo nó.

- Sao anh xây nhanh vậy?

- Tất nhiên òi.

- Nhanh như hông đẹp bằng cái của em.

- Hình như đẹp hơn thật. Nhưng sao lại có 2 con cá ở đây. - Jond hỏi nó.

- Bí mật. - Nó mỉm cười trả lời.

- Về thôi. - Aron nói.

Nó William, Aron, Jond cùng sánh bước trên con đường đầy nắng vàng.

Nó về phòng tắm và thay đồ người nso dính đầy cát. Nó phải thay bộ đồ khác (Nó lăm quần áo ghê ta).

- Sáng nay các em sẽ gia biển chơi, buổi chiều chúng ta sẽ đi vào làng của ngư dân. Yêu cầu các em tập trung đúng giờ.

Nó ăn ngon lành món súp hải sản và bánh mì. Ăn xong nó nhanh chân chạy ra biển. Nó ngồi trên bãi cát nhìn ra biển. Một lúc sau rất đông học sinh mới ra. Nó mặc váy ống lên cỏi ra rất nhanh. Nó từ từ bước ra biển và mỉm cười như khi bước trên sàn catwalk. Bạn con trai nhìn nó hông chớp mắt. Nó xuống biển, bạn con trai vẫn nhìn nó bây giờ thì cả con gái và 1 số tiếng xì xào. "Người chuẩn thật" "Công nhận là model",... Nó nghe rất nhiều câu địa loại như thế và mỉm cười hạnh diện với mọi người, Ah quên có cả những ánh mắt ghen tị nhìn nó nữa. Nó lặn thật sâu xuống nước. Áp xuất của nước khiến nó tức ngực. Nó lên bờ, tén lại gần 1 cửa hàng đồ uống. Jond, Henry và William đang ngồi đó. Còn Aron thì ngồi cách đó hông xa đang nói chuyện với mấy cô gái bạn địa.

- Máy anh hông xuống biển sao.

- Hồng. - Jond trả lời.

Đầu tiên là Jond quay ra nhì nó sững sờ (Dê cụ), sau đó là William nhìn nó chăm chăm (Dê), cuối cùng là Henry nhìn nó hông chớp mắt (Dê già).

- Mặt em dính di sao?

- Ah hông có gì. - Jond mỉm cười ngượng ngùng và quay ra nhìn mấy cô gái abm địa.

William nhìn ra biển còn Henry nhìn cốc nước.

- Cho 1 li nước dưa hấu và một đĩa bánh dừa. - Nó bảo người phục vụ.

Nikki đang tiến lại gần. Cô ta cúi chào mọi người.

- Anh tưởng em xuống đang ở dưới biển? - Aron tiến lại quàng tay qua vai Nikki.

- Em hông biết bơi. - Nikki đẩy tay Aron khỏi vai mình.

- Hông biết bơi thảo nào thấp là phải. - Nó lằm bằm trong mồm.

- Cái gì cơ? - Jond hỏi nó.

- Ah hông có gì. Em về khách sạn trước đây.

Nói đi về khách sạn mọi người trên đường lại nhìn nó. Còn nó thì lại mỉm cười như bước trên sàn Catwalk

Sau khi ăn trưa nó lên phòng vớ nhanh cái túi zui nhanh chân chạy vào xe ô tô. Đi từ khách sạn tới làng chài hết khoảng tầm 30'. Lần này trên xe nó không được ngồi với William. Giận cá chém thớt nó hông chịu ngồi với ai cả, nó ngồi một mình. Đến nơi nó cùng mọi người vào thăm làm chài. Hình thoảng lại có mấy bạn đưa lọ nước hoa đắt tiền lên xịt khắp nơi. Đột nhiên 1 ý tưởng độc ác nảy ra trong đầu nó. Nó khẽ gọi Hera thì thăm điều gì đó. Hera cau mày khó hui nhưng sau đó cũng mỉm cười khẽ gật đầu. Mọi người được đi chơi tự do xung quanh làng chài, đến 4h30 tất cả tập trung lại. Nó lẳng nhẳng chạy theo Aron như 1 đứa trẻ con còn Aron thì vừa đi vừa nói chuyện với Jond và Henry, William vẫn im lặng. Đột nhiên có 1 đứa học cùng trường nó chạy tới kéo Nikki đi xem đồ lưu niệm. William, Jond, Henry lúc đó đang bận xem một chiếc vòng được làm bằng xương và răng cá. Một lúc sau, xem chán mấy cái vòng, nhìn chán mấy bộ xương cá mà Nikki vẫn chưa quay lại. Ngồi đợi chán mà vẫn chưa thấy Nikki đâu, gọi điện thì hông ghe máy. William bực mình lên tiếng:

- Cái con nhỏ tóc sù này. Lần này cũng thế, bảo đi một lúc nhưng lại đi cả tiếng đồng hồ.

- Việc gì phải nó lẳng thế chứ. Cô ta có chân tự đi, có đầu óc để suy nghĩ đâu khiến anh phải nó lẳng. - Rose chen vào.

- Đây cũng đâu phải việc của cô. - Henry lườm nó tưởng rách mắt.

- Hay chúng ta đi tìm. - Jond gợi ý.

- Ừm

Mọi người đều chạy về phía mà lúc này Nikki bị cô gái kia kéo đi. Nó dù hông muốn nhưng vẫn lẳng nhẳng chạy theo.

- Ở kia có một căn nhà. - Aron chỉ về phía căn nhà đằng xa.

Tất cả mọi người đều chạy lại phía đó.

- Cửa bị khóa zùi. - Henry tỏ vẻ thất vọng.

- Chánh ra đi. - William lạnh lùng ra lệnh.

RẦM. Chỉ bằng một cú đá của William cánh cửa cũ kỹ rơi xuống. Tất cả mọi người đổ vào. Ọe. Phát buồn nôn lên được. Toàn mù cá tanh một cách khinh dị.

- Là Nikki. - Aron deo lên.

William nhanh chóng chạy lại gần. Tuy gặp được bạn gái mình nhưng có lẽ do mùi cá quá tanh lên William vẫn đứng chánh xa.

- Haizz... Người có mùi kiểu này chắc tắm nghìn năm trong nước hoa chanel cũng hông hết mùi. Ah quên mất bình thường người cô ta đã đầy mùi khó chịu zùi. - Rose lúc này lên tiếng và cầm lọ nước hoa của mình xịt thẳng vào mặt Nikki.

- Cô cảm đi. Muốn chết hay sao? - Henry giận dữ hỏi nó.

Nó im lặng bỏ về trước cùng Aron bởi vì hông thể chịu được mùi tanh của kho chứa cá này thêm 1 phút nào nữa.

Vừa về tới nơi nó gọi Hera ra và nói cho Hera nghe kết quả mưu kế của mình, Hera phá lên cười.

- Các bạn nghe đồ đây. Chút xíu nữa bọn mình chuẩn bị được thủ gửi mùi nước hoa hương cá ôi đấy. - Hera vui vẻ nói với mọi người.

Một lúc sau Nikki, William, Henry quay lại.

- Mùi gì mà kinh dị vậy? - Tất cả nhón nhao lên.

- Ah. Mình quên mất mùi này chính là mùi nước hoa hương cá mà mình nói với các bạn. - Hera đứng lên nói lớn.

- Kinh quá đi./ Mùi gì thế này?/ Seo kình William đẹp trai của chúng ta lại có thể yêu một con nhò có mùi kinh dị như vậy/....- Khấp not nổi lên tiếng xì xào.

- Im hết đi. - Henry lên tiếng.

- Quên mất. Nếu muốn các bạn có thể hỏi Nikki bí quyết làm đẹp và mùi nước hoa hương cá của bạn ấy. - Hera mỉm cười đứng lên nói lớn.

- Eo ôi. Mình thà dùng nước hoa hết hạn còn hơn dùng loại nước hao hương cá của Nikki. - Một cô bạn nói với giọng chế diễu.

- Bọn mình đâu giám dùng nước hoa loại đặc biệt của Nikki. Mình chỉ trung thành với loại nước hoa của tập đoàn mỹ phẩm QB thôi ah. - Một học sinh khác.

Thấy mọi người chế diễu mình Nikki bật khóc.

- Các em lên xe đi. - Tiếng của hướng dẫn viên du lịch.

Mọi người lên lượt lên xe. Vì ngồi ở ngay gần cửa lên nó nghe thấy tiếng của hướng dẫn viên nói với Nikki là người lên xe cuối cùng:

- Người em cso mùi gì vậy?

Nikki vẫn im lặng bước lên xe hông nói gì. Còn nó thì mỉm cười trong lòng.

Về tới khách sạn tất cả mọi người đều nhanh chân chạy xuống xe như thoát khỏi mùi tanh của Nikki. Nó lên phòng tắm và xuống ăn tối. Ăn xong nó lên phòng ngồi nghịch laptop. 9h nó ra khỏi phòng. Bước vào thang máy nó gặp William. Nó ấn nút số 1 cùng lúc đó tay của William cũng ấn. Nó khẽ rút tay lại và vẫn làm kiểu như thương dù cho đó là William người nó muốn tán cho vui ít hơn là vì yêu. Xuống tới tầng 5 nó mới bắt chuyện trước:

- Anh đi đâu vậy?

- Hông phải việc của cô.

Im lặng lại kéo dài. Ting xuống tới tầng 1 cửa thang máy mở. Nó đi dạo 1 vòng quanh khu bán đồ lưu niệm. Toàn mấy thứ vớ vẩn, nso hông tìm được món đồ gì cả. Nó đành đi ra biển, chẳng phải đi dạo biển buổi tối rất vui sao.

Nó đi được 1 nửa bờ biển thì nó nhìn thấy 1 người là William. Nó khẽ chạy đến.

- Anh đi cũng đi dạo biển hả?

William vẫn im lặng hông trả lời câu hỏi của nó, mắt vẫn nhìn về phía biển. Nó cũng im lặng vì nó là 1 đứa khôn ngoan.

- Tại sao cô lại làm vậy?

Lần này là William hỏi nó trước.

- Làm gì cơ?- Nó vẫn cố tình giả nai.

- Có lẽ cô cũng thuộc loại hông từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích nhỉ?

- Đó hông phải là thủ đoạn mà gọi là chiến lược.

William mỉm cười nhếch mép tỏ vẻ kinh bi. Nó và William 2 người sóng đôi đi trên bãi biển.

- Way. Trật tự. Lại đây. - Vừa nói nó vừa kéo William.

- Cái gì vậy?

- Là rùa biển lên bờ đẻ trứng.

William cùng nó im lặng nhìn con rùa cái đang đào hố đẻ trứng vào trong đó.

- Rùa biển là một trong những loài động vật đang có nguy cơ đe dọa rất cao. Mọi trường sống của chúng đang bị đe dọa..... - Nó cứ thao thao bất tiết về vấn đề rùa biển và ô nhiễm môi trường cho tới khi William gắt lên:

- Cô trật tự được hông? Tại sao cứ nói về rùa biển và môi trường zậy?

- Đừng nó nói zậy. Năm lên 9 tuổi tôi đoạt giải Miss Angel Earth đấy.

- Haha. Cái gì cơ? Miss Angel Earth.

Nó cũng đành mỉm cười gượng ngùi, vì đây là lần đầu tiên nó thấy William cười như vậy mà lại cười vấn đề nó thấy trả đáng cười chút nào.

- Buồn cười vậy sao?

- Ừm.

- Về đi.

Nó và William cùng về khách sạn.

----- Sáng hôm sau nó vui vẻ chạy xuống dưới phòng ăn.

Nó kéo ghế ngồi bên cạnh Aron. Đột nhiên William hỏi Jond:

- Có phải tập đoàn nhà cậu tài trợ trực tiếp cho cuộc thi Miss Angel Earth hông?

- Ừm. Cả cuộc thi Miss Earthi nữa. Nhưng sao vậy?

- Cậu lên thôi tài trợ cho cái cuộc thi Miss Angel Earth đi.

Nói đến đây William lại bật cười. Tất cả mọi người trong phòng ăn đều quay lại nhìn vì khó hiểu tại sao king William nổi tiếng lạnh lùng lại bật cười như vậy.

- Miss Angel Earth là cuộc thi giống như Miss Earth (Hoa hậu trái đất) nhưng dành cho trẻ con từ 8 tới 13 tuổi đúng hông? - Aron thắc mắc.

- Ừm. Ai đăng quang trong cuộc thi này đều sẽ trở thành gương mặt đại diện của tập đoàn nhà tớ dù còn rất nhỏ tuổi. - Jond trả lời.

- Tớ vẫn nhớ lần đầu tiên xem cuộc thi đó và nhớ cả hình ảnh cô bé đăng quang nữa. - Nikki chen vào.

- Cậu cũng xem cuộc thi đó sao? - Jond hỏi Nikki.

- Có mình xem từ cuộc thi năm thứ 3 đến năm thứ 7. Về sau mình xem cuộc thi này nữa.- Nikki trả lời.

- Cậu xem cuộc thi năm thwus 3 là lần đầu tiên đúng hông? Cậu vẫn nhớ hình ảnh cô bé đăng quang năm đó đúng hông? Cô bé đó rất dễ thương phải hông? - Nó hỏi Nikki dồn dập.

- Mình vẫn nhớ. Đó là 1 cô bé rất xinh, rất dễ thương và mình nghĩ rất tốt bụng nữa. Thực sự mình rất muốn gặp cô ấy dù chỉ một lần thôi.

- Tại sao zậy? - Nó lại hỏi típ.

- Vì trước khi cuộc thi đó diễn gia mình có viết 1 bài luận về việc bảo vệ rùa biển, nhưng thầy cô giáo và các bạn đều chê bài luận của mình hông hay dù cho nó rất sát thực. Cuộc thi đó diễn ra lần thứ 3 lúc đó bọn mình với học cấp 1 và cả trường đều xem cuộc thi đó. Cô bé đăng quan năm đó đã nói về vấn đề môi trường và bảo vệ rùa biển. Việc này nhanh chóng tạo lên trào lưu của trường cấp 1 của mình. - Nikki trả lời.

- Thấy chưa. Em đã nói zui mà. Nhưng thui kệ đi coi như anh vẫn chưa biết chuyện cuộc thi đó nha. - Nó quay sang nói với William zui bỏ lên phòng.

Sáng hôm sau nó thu dọn quần áo vì hôm nay là hôm cuối cùng ở đây. 1h30' trưa máy bay cất cánh. Lên máy bay lần này mọi người đều vui vẻ nói chuyện của mình và chuyến đi. 8h30 máy bay về tới nơi. Xe limo của nhà nó kia ời. Về tới nhà nó vui vẻ ôm hôn bố mẹ, vui vẻ nói về chuyến đi và lên phòng ngủ 1 giấc tới tận sáng hôm sau. Nó vẫn còn 2 tuần nữa kì nghỉ đông mới kết thúc.

- Thừa cô chủ. Ông bà chủ gọi cô ạ.
- Được ời tôi xuống ngay đây. - Nó vui vẻ trả lời và nhanh chân chạy xuống.
- Có chuyện gì zậy bố mẹ?
- Sáng nay mẹ đã đi họp phụ huynh cho con. Có kết quả học kì 1 ời.
- Vâng sao ạ?
- Điểm thi của con chỉ đứng thứ 2 lớp và cũng đứng thứ 2 trường lun.
- Oh. Vậy thì người đứng đầu là ai ạ?
- Là William.
- Mẹ hông thất vọng về con chứ?
- Chỉ một chút thôi. Nhưng hông sao hum nay cả nah mình sẽ tới Địa trung hải và đi ăn món thịt rùa con thích.
- Vâng. Lên phòng thay đồ đi. Chúng ta sẽ bay sang đó.

Nó nhanh chan chạy lên phòng thay đồ. Dù hông thích ăn hải sản nhưng nó vẫn rất thích đồ ăn ở đó và kể cả việc loài rùa tiệc chúng đến nơi đi nữa thì cũng chẳng seo. Rùa ở đó là rùa nuôi. Bữa ăn ở đây rất vui. Cả nhà nó vui vẻ nói chuyện với nhau.

Suốt 3 ngày vừa qua nó chỉ ăn và xem quần áo. Bữa trưa hôm nay mẹ nó nói với nó 1 chuyện nó hông ngờ tới.

- Rose. Bà Danixe William mời con tới uống trà vào chủ nhật tuần này.
- Vâng.
- Chắc hẳn con phải biết đồ bà Danixe.

Nó nghĩ mãi mà hông biết khi tới uống trà với bà mẹ của William sẽ mang quà gì tới. Công nhận chọn quà cho người giàu khó thật. Hơn nữa người phụ nữ mà theo như những gì nó biết là giàu có và lạnh lùng lại mời nó tới uống trà.

Đã là tới thứ 7 mà nó vẫn chưa chọn được quà. Pahir làm sao bây giờ.

- Rose.
- Oh mẹ. - Hum nay mẹ nó đích thân lên phòng nó. Đi theo đằng sau là người giúp việc và trên tay cầm thứ gì đó.
- Mẹ ời con vẫn chưa chọn được quà cho bà Danixe. - Nó nói với mẹ bằng giọng nũng nịu.
- Hông sao. Mẹ có cái này cho con.

Mẹ nó mở chiếc hộp mà người giúp việc vẫn cầm từ lúc nãy.

- Woa. Đẹp quá. Con cả ơn mẹ.

Đó là 1 cái cài áo hình bông hoa lan bằng vàng trắng và đính kim cương.

8h kém 5 phút nó đứng trước cửa nhà của gia đình William. 1 người giúp việc dẫn nó vào trong phòng uống trà. Đó là một căn phòng rộng, trên tường treo đầy tranh cổ mà có lẽ rất đắt tiền.

- Rất đúng giờ cô Rose.
- Cháu chào bác.

Người phụ nữ đó là bà Danixe William, mẹ của William. Bà là 1 người phụ nữ rất đẹp, đẹp 1 cách kiêu sa nhưng lạnh lùng. Bà cũng hông mỉm cười khi gặp nó.

- Mời cô ngồi.
- Cháu cảm ơn bác.

- Tôi đã nhìn thấy kết quả học tập của cháu. Nó hông tệ chút nào.

- Oh. Vâng ạ.

Nó cho thêm đường vào cốc trà. Nó thích uống trà hông quá ngọt chỉ một chút vị ngọt man mát. Nó cầm chiếc thìa bạc lên và nhẹ nhàng khuấy cốc trà. Tất cả những hành động đó đều được bà Dannixen để ý kĩ.

- Bố mẹ cháu vẫn khỏe chứ? Đã lâu ta chưa gặp họ.

- Vâng ạ. Bố mẹ cháu vẫn khỏe ạ.

Nó cầm một chiếc bánh nướng lên ăn. Cứ cắn được một miếng thì nó lại phải cầm cốc trà lên nhấp một chút, trong lúc đó lại phải tranh thủ niếm môi để đảm bảo vụn bánh hông dính trên môi.

- Trà ngon lắm ạ. Trà này là trà nữ hoàng nhưng nếu hông để ý kĩ sẽ nhầm thành kiirs hoặc trà dian.

- Rất biết uống trà.

- Cháu cảm ơn bác. Thực sự nó chỉ là những kiến thức đơn giản về trà thôi ạ.

- Cháu học cùng William đúng hông?

- Vâng ạ.

- Có lẽ bác có cảm tình với cháu rồi đấy.

- Cháu tặng bác cái này ạ.

Nó đặt chiếc hộp lên bàn.

- Cầm lấy cất đi cho tôi.- Bà ta gia lãnh cho người hầu. Nhưng điều khiến nó thấy lạ là bà ta hông hề khen đẹp hay cảm ơn cho đúng phép xã giao.

- Cháu rất hợp ý bác. Hy vọng quan hệ của bác và cháu hông dừng tại đây mà còn tiến xa hơn.

- Cháu cũng hy vọng là thế ạ.

- Bác biết cháu thích William.

- Dạ.

- Bác rất ủng hộ việc này. Bác giúp cháu tiếp cận William nhiều hơn.

- Nhưng anh William đã có Nikki rồi ạ.

- Vì vậy bác mới cần tới cháu. Bác biết rõ cháu có thể làm được việc bác hông làm được. Đó chính là tách William khỏi Nikki.

- Nhưng anh William hông hề để ý tới cháu.

- Bác nghĩ rằng tuy cháu nói vậy nhưng cháu hông hề bỏ cuộc. Hơn nữa nếu cháu yêu William thì hãy giúp nó tránh xa con bé Nikki kia. Thực sự nó hông thể có quan hệ quá thân thiết với 1 con nhỏ thiếu tư cách như Nikki được. Con nhỏ đó chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho William mà thôi. Cháu hiểu ý bác chứ?

- Vâng ạ. Cháu sẽ cố gắng.

- Đây là món quà của bác cho cháu.

Người giúp việc của bà Danixe cầm xa một chiếc hộp bên trong là chiếc vòng cổ bằng vàng ròng và đính rất nhiều rubi.

- Đẹp quá ạ. Cháu cảm ơn bác.

- Hông có gì. Thực sự William cần 1 đứa như cháu.

Nó và bà Danixe cùng mỉm cười. Nụ cười đó giống như thỏa thuận của 2 người. Bà Danixe sẽ giúp Rose có được William. Đổi lại bằng mọi giá Rose phải làm cho trong trái tim của William hông còn hình bóng của Nikki. Trên đường về nhà, ngồi trong xe ô tô nó mãi mê ngắm nhìn chiếc vòng và thỏa thuận của nó với Danixe William, công chúa nước Áo, một người đàn bà đẹp và rất sắc sảo.

Kì nghỉ đông kết thúc nó lại phải tới trường đi học. Thực ra vì vừa mới nghỉ xong lên đến lớp thầy cô giáo cũng hông bắt học căng lắm, toàn ngồi chơi thui ah, lại còn được về sớm nữa chứ.

Đếm giờ về nó định sẽ đi tới trung tâm mua sắm, nó đi chỉ để chọc pách zùi chạy lung tung chứ đâu có ý định đi mua đồ.

- Khoan đã. Dừng xe lại. - Nó nói với người lái xe.

Xe vừa đỗ vào lề đường nó nhanh chân chạy xuống. Bởi vì nó thấy...

- Way. Anh đi đâu vậy? Seo lại đi bộ?

- Hồng phải việc của cô. - Henry vẫn lảng lảng bước đi và thậm chí còn hông thèm nhìn nó.

- Con trai chủ tịch tập đoàn ô tô lớn nhất thế giới mà lại đi bộ àh?

Henry vẫn im lặng bước như hông có chuyện gì xảy ra. Còn nó thì cảm thấy tức giận và đôi chút bị xúc phạm. Nó vẫn bướng bỉnh bước theo Henry.

- Dừng đi theo tôi nữa.

- Tôi đi theo anh thì đã seo nào? Đường nhà anh chắc?

Henry quay lại nhìn nó zùi lại bước đi.

- Seo anh đi nhanh thế nhỉ?

- Hồng đi kịp theo tôi thì thôi.

- Ai bảo là hông kịp.

Nó vẫn đi theo. Zùi Henry đứng lại trước cửa 1 khu nhà rất rộng nằm gần phía ngoại ô. Henry bước vào nó cũng bước vào theo.

- Woa. Anh giàu thật. Có cả đường đua ô tô của riêng mình.

- Muốn đua thử hông? - Henry cười tỏ vẻ khinh bỉ.

- Đua thì đua.

Henry lém cho nó chiếc mũ bảo hiểm. Sau khi đội mũ nó hỏi Henry:

- Mấy vòng?

- 3 vòng sân.

- Ok.

Nói xong nó bước vào chiếc xe mà Henry chỉ cho nó. Tiếng súng báo hiệu xuất phát. Nó phóng gần hết tốc độ. Cứ được 1 lúc thì nó vượt Henry nhưng chưa đầy 15 giây sau Henry lại đã vượt nó. Lần này nó quyết tâm hông để Henry vượt mình nữa. Sắp đến đích zùi. Nó sẽ thắng nhưng đột nhiên Henry vượt lên và về đích trước nó. Bước ra khỏi xe tháo mũ bảo hiểm nó thở hồng hộc.

- Cô thua zùi.

Nó kê gạt đầu xác nhận. Lúc đó người giúp việc bê tới 1 chiếc khay bên trên là cốc nước. Nó hông sử dụng 1 chút nào, cầm luôn cốc nước uống hết sạch.

- Đây đây là nước của tôi chứ. Ai cho cô uống hết hả.

- Tôi uống hết thì đã sao? - Vừa nói nó vờ tỏ.

- Mệt vậy sao?

- Ừm. Nó khẽ gạt đầu và cầm thêm 1 cốc nước nữa.

- Cô đua cũng khá đấy chứ.

- Ừm nó khẽ gạt đầu và chăm chú uống nước.

- Cô cũng biết đua xe sao?

- Hồng biết đua sao tôi lại nhân lời mời đua của anh. Hồi trước ở L.A bọn tôi thường tổ chức đua xe trái phép.

- Hừm. Nhưng dù sao cô cũng về sau tôi 5 giây.
- Đưa xe nếu muốn thẳng thì hãy hòa nhịp tim của mình với tiếng nổ của động cơ xe.

Henry chớp chớp mắt há hốc mồm nhìn nó.

- Ai nói cho cô câu này vậy?
- Huyền thoại xe đua Lioner.
- Cái gì. Đừng có đùa nha. Ông ấy hông bao giờ nói chuyện với loại con gái rộng tuếch như cô đâu.
- Này. Thứ nhất tôi hông rộng tuếch. Thứ 2 Lioner là hàng xóm của tôi thì sao? Những lần bọn tôi đua xe trái pháp chú Lion đều mắng, nhưng chỉ mắng qua loa vậy thôi. Chứ thực ra lần nào bọn tôi đua chú cũng cùng cô Emili tới xem. Rồi nói cho bọn tôi nhwunxg sai sót khi đua.
- Emili. Nữ hoàng truyền thông nổi tiếng thế giới. Cô đùa sao? Chú Lioner hông bao giờ nói chuyện với loại phụ nữ rộng tuếch như cô ta.
- Tôi hông đùa đâu. Chú Lion yêu cô Em thật lòng đấy.

Henry vẫn chỗ mắt nhìn nó.

- Muốn zui tôi về đây.

Nói xong nso quay lưng bỏ ra cửa. Còn lại Henry mỉm cười một mình và nghĩ về Rose. Có lẽ Henry cũng hông gghét Rose lắm.

-----Ngày mai là tối thứ 7
vì vậy nó gọi điện thoại cho bà Danixe William

- Hello. Cháu chào bác ạ. Bác vẫn khỏe chứ ạ.
- Bác vẫn khỏe.
- Ngày mai là thứ bảy bác có bận gì hông ạ?
- Bây giờ bác đang ở Pari nhưng nếu cháu muốn cứ tới nhà bác. Nhà bác luôn mở cửa chào đón cháu. Ngày mai William có ở nhà đấy.
- Vâng ạ. Cháu cảm ơn bác. Cháu chào bác ạ.

Kết thúc cuộc gọi. Nó mỉm cười. Càng hay ngày mai nó sẽ tới nhà gặp William.

Xe đỗ trước cửa nhà William. Nó bấm chuông và có một cô giúp việc dẫn nó vào nhà. Nó hỏi:

- William có nhà hông ạ?
- Cậu chủ đang ở trong phòng chiếu phim.
- Chị hãy dẫn tôi tới đó.

Cô người giúp việc dẫn nó tới phòng chiếu phim. Đến tới nơi người giúp việc kahs ngáp ngừng. Thấy vậy nó hỏi:

- Có chuyện gì sao?
- Thưa cô, cậu chủ dặn hông được vào phòng này khi cậu chủ đang xem phim trong đó.
- Hừm. Hông seo đâu. Chị cứ đi đi.

Nó bước vào phòng. William đang ngồi ở hàng ghế giữa và chăm chú xem bộ phim của mình lên hông biết nó vào.

- Anh xem phim gì vậy? - Nó ngồi xuống chiếc ghế cạnh William khẽ hỏi.
- Xem thì biết. Vừa nói William liếc sang nhìn nó zui lại chăm chú xem tiếp.

Bây giờ nso mới kịp để ý bộ phim đó.

- Là phim sex ah? - Nó khẽ hỏi. Mặt nó lúc này đỏ bừng lên. (Giả lai đây, vì là model lên nó có khả năng biểu lộ cảm xúc khuôn mặt cao hơn những người bình thường)
- Biết zui sao còn hỏi. - William nói với nó bằng giọng khó chịu.

- Nhà anh giàu thật có cả rạp chiếu phim trong nhà. Hồng xem được phim 3D ah?

- Có. - William cộc cằn trả lời. Nói xong cầm lấy chiếc điều khiển và chuyển sang hệ 3D. William còn đưa cho nó 1 cái kính để đeo vào.

- Eo.

Vừa đeo vào xong nó bỏ cái kính ra ngay.

- Ghê quá.

William khẽ nhếch mép nhìn nó. Nó cố gắng hông nói và xem bộ phim sex đó nhưng có lẽ hông ổn vì nó đâu có thích thể loại phim này.

- Sao anh lại xem phim sex.

William im lặng hông trả lời. Nó cũng trả lời gfi nữa, chỉ biết cúi gầm mặt xuống nhìn đôi giày. Nhưng chỉ được một lúc.

- Bọn bạn em cũng xem phim này nhưng em hông thích xem. Bọn nó hư lắm, bọn nó làm chuyện đât với người yêu bất cứ lúc nào.

Đột nhiên William nhàn nút tắt phim và bỏ ra ngoài, nó chạy theo.

- Anh hông xem nữa ah?

William vẫn im lặng bước đi. Thình thoảng có mấy người giúp việc đi qua cúi chào nó và William. Nó thì mỉm cười gật đầu chào lại nhưng William thì chẳng nói gì. Đi hết hành lang William dừng lại ở một căn phòng và đẩy cửa bước vào.

- Phòng ngủ của anh ah? - Vừa nói nó vừa lon ton chạy vào phòng, lại còn hồn nhiên ngồi xuống chiếc giường ở trong phòng nó chứ.

William tiến tới 1 bức tranh và kéo nó về phía bên trái. Thực ra đằng sau bức tranh là một ngăn tủ đựng đầy rượu. Cầm lấy 1 chai rượu, hắn tiến tới chiếc bàn và mở nắp rót ra zui uống.

- Anh uống rượu ah?

- Cô trật tự đi.

Bị mắng nó chỉ biết im lặng nhưng nó đâu có chịu ngồi yên. Đợi William uống đến ly thứ 5 nó vội tiến tới chỗ William. Nó chèo vào lòng William, hai tay ôm lấy hắn. Nhưng William vẫn không có phản ứng gì. Hắn vẫn từ từ uống rượu. Nó đã ngồi ôm William trong cái tư thế mà nó vẫn thấy trong mấy bộ phim sex mà bọn bạn hay xem ngàn 1 phút ời vậy mà William vẫn hông có phản ứng gì.

- Anh uống ít thôi. - Nó khẽ thì thầm vào tai William.

William đặt ly rượu xuống. Hai tay của William ôm lấy lưng nó, môi của William chạm vào má nó, vành tai nó. Thực sự lần này nó rất run, run hơn cả lần đầu tiên nó bước lên sân catwalk. Nhưng nó vẫn hông chống cự, hông đẩy William ra mà thậm chí còn ôm William chặt hơn. William hông ôm nó nữa, 1 tay của William vẫn khẽ vuốt ve lưng nó còn tay kia luồn vào trong áo nó. Bây giờ cả 2 tay của William đặt lên eo nó, từ từ cởi áo nó. Nhắc nó bỏ lên giường, chợt William dừng lại. Nó tưởng mọi chuyện sẽ kết thúc nào ngờ William ấn nó xuống, hóa ra William chỉ dừng lại để cởi áo. Zui lại hôn lên môi nó hôn xuống cổ nó rồi xuống tới ngực. Tuy nó hông để lộ nỗi sợ hãi ra bên ngoài nhưng thực ra bây giờ nó rất sợ. Nó sợ vì đây là lần đầu tiên làm chuyện đó, sợ vì làm chuyện đó với người nó yêu chứ hông phải người yêu nó. William vẫn từ từ vuốt ve khắp cơ thể nó, môi William chạm vào da thịt nó.

Á. Nó kêu lên. Vậy là những điều nó dự đoán cũng đã đến. William thực sự đã làm chuyện ấy với nó. Cảm giác hơi đau đau, buốt buốt ở vùng kín. Tim nó càng ngày càng ngày càng đập nhanh hơn. William khẽ nói câu gì vào tai nó nhưng vì mệt lên nó buồn ngủ và hông nghe rõ câu nói đó. Nó ngủ thiếp đi đến tận 3h chiều. Mở mắt tỉnh giấc nó thấy William đã mặt đỏ và ngồi cạnh nó, tay đang đặt trên ngực nó. Nó ngồi dậy mà người môi đã man. Trời thì rét, trong nhà có bật điều hòa đi nữa thì vẫn rét. Nó quấn chăn quanh người mình vừa để cho đỡ rét vừa để hông bị William nhìn thấy.

- Đây là lần đầu tiên cô làm chuyện đó ah?

- Ừm. Nó khẽ ngật đầu sắc nhận.

William nhìn nó mỉm cười 1 cách mỉa mai. Đột nhiên William rút lấy cái chăn quấn xung quanh người nó. Còn nó chỉ biết há hốc mồm.

- Đau hông? - William khẽ hỏi.

- Đau lắm nhưng sợ nhiều hơn.

- Sao lại sợ.

- Thấy sợ thì sợ thôi. Phòng vệ sinh kia ah?

Hồng đợi William trả lời nó bước vào nhà vệ sinh. Nó bước đi giống mọi lần, mặt luôn ngửng cao, lưng thẳng... như khi nó bước đi trên sàn diễn thời trang. Chỉ có khác là bây giờ nó hông mặc đồ. Nó ngâm mình vào bồn nước nóng. Đến bây giờ người nó vẫn còn mồi và hơi buồn ngủ. Cánh cửa phòng vệ sinh bật mở, William bước vào, ngồi xuống thành bồn tắm và mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào nó.

- Anh...

Hông để nó khìp nói lốt câu, William nâng cằm nó và cúi xuống hôn nhẹ lên môi nó. Quá ngạc nhiên trước hành động này nó há hốc mồm, mắt chớp chớp. Nhưng chỉ 5 giây sau nó chờ lại như cũ. Nó có cảm giác nụ hôn đó của William như thay cho một lời xin lỗi. Đột nhiên một tay của William nhúng xuống nước, khẽ chạm vào ngực nó rồi từ từ lặn xuống eo nó và tới vùng kín. Nó im lặng hông nói gì. Khoảng 5 phút sau William bot tay ra và bước ra ngoài. Nó cũng chỉ tắm một lúc rồi thôi. Nhưng mà quần áo nó đều để bên ngoài, nó đánh lấy chiếc khăn tắm quấn quanh người vậy. Nó bước ra ngoài đang định mặc quần áo thì William bước tới đằng sau nó ôm lấy eo nó làm cho chiếc khăn tắm rớt xuống. William khẽ thì thầm vào tai nó:

- Người em lúc nào cũng có mùi hoa hồng.

Nó khẽ mỉm cười và tháo vòng tay William ra khỏi người mình. Nhanh trong mặc quần áo, nó ngồi cạnh William, 2 chân đặt lên đùi William. Nó dúc đầu vào lòng William nũng nịu nói:

- Anh ơi em đói.

William cúi xuống nhìn nó khẽ nhếch mép:

- Được zùi.

Vòng tay xuống chân nó William bế nó lên tay. Nó cũng vòng 2 tay của mình ôm chặt lấy cổ William, dúc đầu vào lòng William. Bế nó tới cuối thành lang William mới chịu đặt nó xuống để cho nó đi bộ. Lấy xe ô tô William đưa nó tới 1 nhà hàng ở ngay trung tâm thành phố. William là khách quen ở đây. Lúc bước vào nó khoác tay William một cách thân mật cứ như mình là bạn gái của William vậy. Còn mọi nhân viên trong nhà hàng đều nghĩ nó với William là một đôi và còn rất nhiều người khen nó với William đều rất đẹp đôi. Nhưng hôm đó hông chỉ có mình nó William ăn trong nhà hàng đó mà còn rất nhiều người khác nữa. Trong những người đó có cả gia đình Mc. Henry đã nhìn thấy. 8h tối William đưa nó về nhà. Sau khi chào bố mẹ nó lên phòng ngủ một giấc tới sáng hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Nó ử ử bước khỏi giường. Hôm nay nó thực sự hông muốn đi học. Nó hông muốn gặp William vì nó ngại. Nhưng nó vẫn đến trường như thường lệ. Vừa bước vào lớp nó đã nhìn thấy William đang ngồi đó đăm chiêu nhìn ra cửa. Nó khẽ thở dài bước về chỗ ngồi, vừa mở laptop ra thì nó có điện thoại.

- Có việc gì hông?

- Thưa cô chúng tôi đã tìm được người có tìm thích hợp.

- Vậy seo? Mang những gì tôi yêu cầu mấy anh chuẩn bị đến trường cho tôi.

Mấy tiết học đầu tiên nó học mà đầu óc để đi đâu. Cuối cùng người gọi điện thoại cho nó cũng mang đến thứ nó bảo. Cảm chiếc túi giấy đựng những gì xung quanh trong lòng nó nhòe lên 1 niềm vui nho nhỏ. Nó vui vì William là của nó - nhưng thực ra nó đã lắm, William sẽ là của nó chứ hông phải bây giờ. Nó bước tới phòng học của Nikki, lúc này Nikki đang ngồi nói chuyện với hội bạn mà từ trước tới giờ theo định nghĩ của Rose là những kẻ lập dị. Lúc nó bước vào lớp bọn con trai nhìn nó hông chớp mắt. Còn lũ con gái nhìn nó với ánh mắt thán phục xem lần ghen tị.

- Bảo hội bạn của cô đi ra chỗ khác. Tôi với cô có chuyện cần nói với nhau. - Nó nói như gia lệnh.

Hội bạn của Nikki vẫn còn lưỡng lự thì Nikki lên tiếng:

- Mấy bạn cứ đi ra đi. Hông sao đâu.

Nó quệt ngón tay cái xuống chiếc ghế ở đó, zì lấy 1 tờ giấy ra lau sạch chiếc ghế đó dù cho chiếc ghế hông hề bị bẩn. Hành động này của nó đều bị bọn con gái trong lớp nhìn với ánh mắt khó chịu. Nó ngồi xuống ghế nói với Nikki:

- Cô có cái này cho cô. - Nói rồi nó đưa chiếc túi giấy ra cho Nikki xem.

Nikki đọc những giấy tờ trên túi giấy.

- Thấy thế nào?

- Thực sự thì....

- Thực sự thì gia đình cô hông có tiền đúng hông? Mẹ cô sẽ được mổ tim, tôi đã tìm được tim thích hợp cho mẹ cô và toàn bộ viện phí cũng như thuốc men tôi sẽ chi trả với 1 điều kiện. Cô hãy rời xa William, hãy đi càng xa càng tốt và đừng dính líu gì tới anh ấy nữa.

Khuôn mặt của Nikki tối sầm lại. Thấy vậy nó nói tiếp:

- Cô thấy thế nào? Một người con có hiếu sao lại có thể để cho mẹ mình chết vì bệnh trọng khi bản thân mình có thể giúp mẹ khỏi bệnh bằng cách từ bỏ tình yêu.

Nikki cúi mặt xuống ngăn cho nước mắt trào gia.

- Tôi cho cô 3 ngày để suy nghĩ. Nhưng nói trước bệnh tim của mẹ cô càng để lâu càng khó chữa và càng nhanh chết đấy.

Nó định lên định đi ra thì chợt nhận ra 1 điều lên quay lại:

- Quên mất thỏa thuận này chỉ có 2 chúng ta biết. Cô hông được nói cho bất kì ai.

Sáng hôm sau vừa đến trường nó đã thấy William ở cổng in. Bước lại gần nó nói với giọng bức tức:

- Em hông biết đâu. Bây giờ anh tính thế nào hả?

William vẫn im lặng nhìn nó.

- Chuyện này mà đồn ra ngoài thì em biết làm thế nào? Tại sao anh lại như thế chứ? Mọi người mà biết em làm chuyện đó với người hông phải bạn trai mình thì ...

Nó chưa kịp nói hết câu thì William đã hôn nó. Bị hôn quá bất ngờ và trước toàn trường thế này thì shock thật. William vẫn ôm nó, khẽ thì thầm vào tai nó:

- Em nói như vậy thì có nghĩa là người em của em có thể làm chuyện đó với em bất cứ lúc nào đúng hông?

Nó xựng xờ trước câu nói đó của Willia. Đột nhiên William túm tay nó lôi đi trước con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người.

- Vào xe đi. - Thực ra nso chưa kịp bước vào thì William đã đẩy nó vào ôi.

William lái xe phóng hết tốc độ đi về phía ngoại ô thành phố. Nó thực sự ngại và sợ lên im lặng hông dám nói gì. William đỗ xe ở một nơi cách rất xa thành phố.

- Tới đây làm gì ạ? - Nó khẽ hỏi.

William vẫn im lặng hông trả lời. Kéo tay nó vào một nhà nghỉ.

- Cho 1 phòng. - William lạnh lùng nói với người lễ tân.

- Hai cô cậu chắc là con nhà giàu bố mẹ hông cho yêu nhau lên định đi chốn để cho bố mẹ sợ chứ gì. Kiểu này tôi gặp nhiều rồi.

Vớ vẩn. Nó tự dưng thấy khó cịu với cái và lễ tân này thế hông biết. Nó có yêu thì yêu đàng hoàng việc gì phải chốn với tránh. Còn William vẫn im lặng nắm chặt tay nó.

- Chìa khóa đây. Lên tầng 3 phòng số 309.

- Cảm ơn bác ạ. - Nó mỉm cười cảm ơn người lễ tân.

- Trông cháu quen quen, hình như bác thấy ở đâu zui thì phải.

Nó chưa kịp nói gì thì William kéo tuộc nó lên phòng.

- Anh kéo em đến đây làm gì vậy?

- Em hông nghe cái bà lễ tân đó nói gì ah?

- Hông đùa với anh đâu. Em đói quá.

- Sao em hay kêu đói thế?

- Tối qua em ăn mỗi rau.
- Thế em có định đi ăn hông đây?
- Có ạ.

Nó cùng William ra khỏi phòng, tới chốc hành lang đột nhiên nó dừng lại.

- Em muốn anh công em cơ. - Nó nói với giọng nũng nịu như trẻ con.

William cúi xuống công nó trên lưng. Nó mỉm cười và cúi xuống kiss vào má William. William công nó xuống tới quầy lễ tân nó mới chịu đi bộ. Đang lăm tay William đi trên đường thì nó nghe thấy tiếng nói đằng sau:

- Thấy chur tớ nói zùi ma. Chị ấy đấy.
- Tớ hông tin. Chị ấy seo có thể tới thị trấn của chúng ta mà hông có vệ sĩ hay nhà báo gì đó.

Nó với William cùng quay lại thì thấy khoảng tầm 7-8 em bé đang ở sau.

- Roxy Rose. Đúng là chị ấy ời. - Dường như để mình chứng cho lời nói của mình em bé đó rút ra một quyển tạp trí con im ảnh của nó.
- Chị ơi em là fan của chị. Em luôn theo dõi tất cả những mẫu thiết kế của chị.
- Chị cho em xin chữ kí lên áo.

- Anh ấy là bạn trai chị ah. Đẹp trai thật. Trông anh chị rất đẹp đội.

Rất nhiều em khác nhao nhao lên như vậy.

- Hiện giờ chị đang bận việc. Chị biết các em thích chị nhưng hông pha bây giờ.

Nói rồi nó cũng William nhanh chân chạy khỏi lũ trẻ.

- Em cũng lóit tiếng thật. - William nói với giọng mỉa mai.
- Thui ăn đi em đói quá.

Nó và William bước vào 1 nhà hàng bán bánh pizza. Nó vừa ăn vừa nhìn ra cửa sổ. Đột nhiên vừa quay lại có một người đứng ngay cạnh đó.

- Có phải cô là Roxy Rose hông?
- Ờ...
- Thực sự chúng tôi rất vui khi cô tới thành phố của chúng tôi. Tôi là trị trưởng ở đây.
- Oh.

- Cảm ơn. Nhưng bây giờ tôi phải đi.

Nói xong nó với William về nhà nghỉ trả phòng và quay về thành phố.

Sáng hôm sau nó vui vẻ bước xuống phòng khách nó mong nhanh đến trường để được gặp William. Đột nhiên tiếng mẹ nó gọi:

- Rose vào đây mẹ có chuyện cần nói với con.

Nói ngoan ngữa bước vào phòng tỏ vẻ như hông biết gì. Nhưng thực sự trong lòng nó rất lo lắng, nó thấy vẻ mặt bố mẹ nó có vẻ hông vui.

- Có việc gì hông ạ. Nếu hông có gì thì con đi học.
- Cn xem đây là cái gì. - Vừa nói mẹ nó vừa vức xuống bàn 1 tập báo trên đó có ảnh của nó và William đang đi cùng nhau.

Nó há hốc mồm ngạc nhiên xen lẫn nó sợ, lăm bầm đọc những đề mục báo.

Trên tờ People "Tiểu thư tập đoàn R&R công chúa của ngành thời trang hẹn hò với người thừa kế giàu nhất thế giới hiện nay. Cùng với giọng chữ màu đỏ rất lỏm trên trang bìa là hình nó và William bước xuống xe ô tô." Trên tờ News "Roxy Rose công chúa thời trang bỏ học đi vào nhà nghỉ cùng bạn trai. Cùng với dòng chữ đỏ trên trang bìa là ảnh nó và William lúc bước vào nhà nghỉ." Còn rất nhiều tờ báo khác nữa, lần này nó chết chắc rồi.

- Con quên rằng trước kia mẹ đã dao kéo với con, khi con lỏm tiếng phải đảm bảo hông có 1 scandal nào cơ mà.

Nó vẫn im lặng cúi mặt xuống bàn.

- Mẹ vẫn luôn nhắc con nhớ một điều Người thứ 3 thì hông hay gì đâu. Nếu con là người thứ 3 con chỉ đứng sau một cuộc tình mà thôi. Con đi học đi. Chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Cùng lúc đó tại biệt thự nhà William.

- Gọi cậu chủ xuống đây. - Bà Danixe ra lệnh cho người hầu.

Một lúc sau William bước xuống với vẻ mặt lạnh lùng và thái độ hông muốn nói chuyện với mẹ.

- Con ngồi xuống đi. - Bà Danixe nhẹ nhàng nói với William.

- Bà tìm gặp tôi làm gì?

Bà Danixe im lặng hông nói gì. Nhẹ nhàng đặt lên bàn 1 tờ báo. William vẫn im lặng.

- Con thích cô bé Roxy Rose.

- Vậy thì seo nào? Chẳng lẽ bà hông cho tôi yêu.

- Con có biết rằng mẹ cũng rất quý Rose hông. Chẳng lẽ con cũng hông hiểu ra tự dung tại sao cô bé tới đây ư?

- Nếu vậy thì bà đứng sau tất cả truyện này?

- Hông phải vậy. Dù sao ...

Bà Danixe chưa kịp nói hết câu thì William đã đứng lên bỏ ra ngoài và đi học.

Nó vừa vào cổng trường thì tất cả quay ra nhìn nó với ánh mắt lăm lét khó hiểu. Nó bước vào lớp thì hông thấy William đâu cả. Nó sang phóng mà William hay ngồi thì thấy William đang ngồi đây với Henry, Aron và Jond.

- Hì.

Tất cả đều im lặng. Nó ngạc nhiên ngồi xuống. Đột nhiên Henry lên tiếng phá tan bầu im lặng:

- Tại sao Nikkia lại chuyển trường.

- Nghe nói mẹ cô ấy mất tim. - Nó trả lời thản nhiên như hông biết gì.

- Đừng có giả lai nữa. Cô đứng nghĩ tôi hông biết gì.

Nó im lặng hông nói gì. Henry tiếp tục:

- Chỉ với một lần đi chơi với bạn trai mà đã lên trên hầu hết trang bìa của rất nhiều tờ báo thì tin công chúa ngành thời trang đã từng dùng tiền và thủ đoạn để đuổi tình địch của mình đi chỗ khác thì thế nào nhỉ?

- Anh nói vậy là có ý gì? Anh nghĩ mọi người tin anh sao. Đừng có mơ.

- Cô đừng tưởng có tiền là có tất cả. Hôn nữa tôi nhắc cô nhớ rằng hiện nay trên nhiều tờ báo nói cô là người thừa kế giàu thứ 2 trên thế giới. Nhưng thực tế hông phải vậy, cô còn có 2 anh em trai nữa, có thể khối tài sản khổng lồ của gia đình cô đem chia 3 phần đấy. Mà nếu đem chia 3 phần thì nso cũng chỉ bằng nửa số tiền tôi được thừa kế.

Nó chưa kịp nói gì thì William đã lên tiếng:

- Nếu Rose lấy người thừa kế giàu thứ 2 thế giới thì sao?

- Cậu....sao có thể như thế... chẳng lẽ cậu..

- Người tớ yêu bây giờ là Rose chứ hông phải Nikki.

Ngoại trừ William thì tất cả 4 con người trong căn phòng đều ngạc nhiên. Và nso có khi lại là người ngạc nhiên nhất. Nó ngạc nhiên vì trong câu chuyện tình cảm của nó người thứ 3 đã chiến thắng.

Chuông báo vào lớp. Tiệc học kết thúc nó nhanh chân chạy ra chỗ của Hera nhưng Hera hông có ở đấy. Nó vội vàng đi tìm nhưng hông thấy. Chạy

vòng quanh 1 lúc thì nó thấy... Hera và Henry đang nói chuyện và 2cm, 1.5cm, 1cm, 0cm Môi của Henry và Hera chạm vào nhau. Nó phải tự bịt mồm mình để hông hét toáng lên. Hera ôm chặt lấy Henry, tay của Henry lần nhẹ và cời cúc áo của Hera. Đột nhiên Hera đẩy Henry ra.

- Sao nào? - Henry hỏi Hera 1 cách thất vọng.

- Em hông thể mắc sai lầm 1 lần nữa.

Hera đang định đi ra khỏi phòng thấy vậy nó nhanh chân chạy tới căngtín mà vẫn hông hết ngạc nhiên.

Tối nay bố mẹ nó đi vắng, càng hay. Nó với bố mẹ đang có chiến tranh bố mẹ nó hông ở nhà nso càng thoải mái. Nó bấm số gọi cho William.

- Anh tối nay giành hông?

- Có việc gì hông em?

- Bố mẹ em đi vắng ời.

- Ừm.

- Hay là anh đến nhà em đi.

- Chút anh wa. Giờ anh đang bận.

- Vâng ạ.

Nó cúp máy. Chút nữa thì là bao giwof 30phut, 1 tiếng hay bao giờ. Nó dung chuông gọi người giúp việc.

- Thừa cô. Cô cần gì ạ?

- Chút nữa bạn tôi tới đây. Cô mời lên phòng của tôi nha.

Dù gì thì nó cũng pahir tắm đã. Nó buồn ngủ quá, lần nào nó tắm cũng thế nó hay buồn ngủ trong phong tắm. Nhưng nó hông ngủ nó chỉ nhắm mắt. Đột nhiên 1 bàn tay đặt lên ngực nó. Nó choàng mở mắt là William. Tim nó đọa đọa thỉnh thích.

- Anh làm em sợ hết hồn.

- Anh có làm gì em đâu.

- Tự dung có một con mà đến ôm anh xem anh có sợ hông.

- Nếu là 1 con ma nữ sinh như em thì cũng được.

- Anh nói thể trả khác gì em là ma cả.

- Em là con ma lấy mất tim anh.

- Anh chỉ được cái nói linh tinh.Em mà lấy mất trái tim anh sao anh sống được.

- Tắm nhanh lên hông lạnh.

- Á.

Bây giờ nó mới chột nhận ra là nó đang trong bồn tắm và hông mặc đồ. Còn ngồi bên cạnh nó trên thành bồn tắm là William là 1 thằng con trai.

- Anh vào lúc nào em hông biết.

- Hừm. Anh đang bảo em tắm nhanh lên tức là em ra khỏi bồn tắm đi.

- Anh đói hông?

- Đừng có đánh chổng lảng.

Nói xong William bế nó khỏi bồn tắm. Lấy chiếc khăn tắm màu trắng phủ vào người nó. William bế nó ra ngoài phòng ngủ.

- Thả em xuống. - Nó giẫy giụa.

William vẫn im lặng. Ra đến phòng ngủ BỊCH William vức nó một cách tàn bạo xuống giường. Nó đang định ngồi dậy thì William ấn nó xuống giường (Chết chắc ời).

- Anh định làm gì vậy? - Nó hốt hoảng hỏi William.
- Lúc này em nói em đói cơ mà.
- Thế anh cũng đói ah? Vậy thi đi ăn nha.
- Ừm anh cũng đói. Nhưng anh muốn anh thịt em.

William ấn nó hẳn xuống giường rồi cúi xuống khê hôn vào môi nó. Tay của William sờ vào lưng nó rồi lần ra ngực nó. AU nó kêu lên, William vừa bóp ngực nó. Cái bóp đó quá mạnh làm nó đau. Thấy nó kêu lên như vậy William dừng lại khê hỏi:

- Sao vậy.
- Em đau.
- Ừm. Sẽ hông đau nữa đâu.

William lại cúi xuống khê hôn vào má nó và xuống cổ nó gần tới ngực. 2 Tay của William đặt lên ngực nó, khê vuốt ve ngực nó. Cơ thể nó đang rất thích thú trước nhưng hành động vuốt ve của William. Một cảm giác rạo rức, dễ mê khó tả mà nó đang cảm nhận được (Thực ra hông phải tả thế nào). Cái cảm giác đây...

- Người em thơm quá, là mùi hoa hồng.
- Ừm.

Bây giờ thì nó hông thể nói được gì nữa. Vì mệt quá nó ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau William cúi vào chỗ ngực nó vì đau lên nó tỉnh dậy.

- Anh có cách gọi dậy hay thật. Em đau hết cả người zùi.
- Nhanh lên. Muộn học bây giờ.

Nó ưỡ ỏi bước ra khỏi giường. Nhanh chóng thay đồ còn William thì chỉ việc đi tới trường. Giường như William và người giúp việc của cậu ta rất quen với việc William đi buổi tối hông về nhà (Đi chơi gái thì đúng hơn). Sáng hôm nay William đưa nó tới trường.

Buổi học hôm đó kết thúc, nó về nhà thì bố mẹ nó cũng có ở nhà.

- Rose. Chúng ta nói chuyện tiếp nhé.
- Vâng. - Nó vẫn bước vào phòng khách và ngồi xuống ghế.
- Con tỏ thái độ gì vậy?
- Trả thái độ gì cả.
- Bố mẹ đã quyết định ời. Con sẽ quay lại Mĩ. Như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

Nó đứng bật dậy và nói gay gắt:

- Cái gì. Ngày trước bố mẹ bắt con về đây cũng nói là tốt cho con. Bây giờ bắt con đi lại là tốt cho con.
- Con ngồi xuống đi. Từ từ chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.

Nó đành ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

- Bố mẹ đã quyết định ời. Sự nghiệp của con hông thể phát triển khi ở đây. Hơn nữa trụ sở chính thức của R&R là ở Mĩ.
- Sự nghiệp cái lỏi gì. Lúc bắt con tới đây bố mẹ nói sẽ tốt cho tương lai của con. Lúc bắt con đi thì lại nói là tốt cho sự nghiệp. Dốt cuộc là thế nào?
- Hông nói nhiều nữa. Con sẽ quay về L.A. Hơn nữa khi về đây con hông tổ chức tiệc lên khi con quay về L.A bố mẹ sẽ tổ chức tiệc mời bạn bè của con ở trường và rất nhiều bạn bè của bố mẹ.
- Bố mẹ muốn tổ chức tiệc linh đình để tống con đi chắc.
- Bố mẹ quyết định zùi. Thiệp mời cũng đã gửi đi vì vậy con có nói gì cũng vô ích.

Nội zii nó tức giận bỏ lên phòng, khóa trái cửa phòng lại. Đến bây giờ nó mới chịu gọi điện cho Rich- em trai nó đang sống tại Anh và gọi cho em trai nó Rain đang sống tại New York. Qua cuộc gọi này nó cũng biết được dù gì taid sản bố mẹ nó cũng chia 3 và nso cũng sẽ chẳng phải người thừa kế giàu thứ 2 thế giới. Mà cũng hông chắc sẽ lấy người thừa kế giàu nhất thế giới bởi vì nó sẽ phải chi tay William thôi.

Nó hông thể tập trung vào học được nữa. Trước kia khi chuyển về đây nó phải trả lời rất nhiều thư, tin nhắn từ người hâm mộ và bạn bè nó. Ai cũng yêu quý nó yêu quý cái ngành công nghiệp thời trang tuy có vẻ hù hiem ấy rất sâu sắc. Nó vẫn chưa dám mở lời nói với William vì nó sợ, nó sợ rất nhiều điều và nó thấy những thanh quả của mình bây giờ đổ đi hết. Nó bằng mọi giá có để có được William vậy mà bây giờ nó đành phải tuột mất. Nếu như 1 chiếc áo lỗi một có khi nó còn có thể sửa được nhưng nó hông thể sửa câu chuyện tình yêu đầu tiên trong đời nó. Thứ 6 tuần này nó sẽ phải tổ chức họp báo còn buổi tối là tiệc mà bố mẹ nó tổ chức để tổng nó đi. Hôm nay là thứ 5 nghĩa là nó chỉ còn 1 ngày nữa để nói lời tạm biệt với người nó yêu, người mà nó đã chao tất cả những gì quý giá nhất của mình cho người ấy. Chuông điện thoại của nó reo, là Jessica người quản lý, thư ký của nó người đã giúp nó quản lý tất cả những lịch làm việc của nó.

- Em chào chị.

- Oh cưng ơi. Chị mừng quá, chị lại sắp được làm việc cùng em. Chị biết ngay từ đầu mà hông sớm thì muộn bố mẹ cũng phải cho em về Mỹ thôi.

- Vâng. Nhưng em hông hiểu tại sao lại như vậy nữa.

- Sao là sao. Em có bình thường hông zậy. Chẳng lẽ em hông thấy vui sao?

- Hì. - Nó đành phải làm thế để chôn chặt những cảm xúc trong trái tim bởi khi đã bước lên sand catwalk thì người mẫu luôn phải che giấu cảm xúc thật của mình.

- Em thực sự hông biết gì sao?

- Có chuyện gì vậy ạ?

- Doanh thu tháng trước của R&R giảm 0.5%. Nhưng đến tháng này thì giảm thậm tệ và đây có lẽ là 1 trong những điều khủng khiếp nhất của R&R kể từ sau cuộc khủng hoảng kinh tế những năm 1939.

- Tệ đến vậy sao? - Nó hỏi câu này cũng chỉ để nẩy lệ chứ thực ra đầu óc nó bây giờ toàn nghĩ lung tung đi đâu.

- Chị sẽ tổ chức ngay 1 cuộc họp báo cho em khi em tới L.A. Buổi sáng chủ nhật chị rất muốn cho em nghỉ ngơi nhưng mà công việc thì hông thể. Chủ nhật tuần này em sẽ lên trang bìa tạp chí NewsFashion và tạp chí TeenFashion. Ban lãnh đạo tập đoàn muốn em nhanh chóng giới thiệu xu hướng thời trang, phong cách thời trang của em trong hè năm nay. Chị biết bây giờ mới đi nói về mấy chuyện đó thì hơi muộn nhưng chúng ta hông thể làm khác được. Còn nữa nếu em hông thể giới thiệu bộ sưu tập thời trang mới của mình thì ban lãnh đạo công ty sẽ đành phải sản xuất dòng thời trang trong bộ sưu tập của người khác nhưng vẫn để cho em làm hình ảnh đại diện.

Nó vẫn im lặng hông nói gì. Bây giờ thì nó càng hiểu hơn rằng nó yêu công việc bao nhiêu thì bố mẹ nó càng muốn kiếm nhiều tiền từ công sức nó bỏ ra bấy nhiêu.

- Rose em có ở đây không? - Jessica nói với giọng lo lắng.

- Em vẫn ở đây mà. Bây giờ em có chút việc, chút em gọi lại cho chị sau.

- OK. Bye baby.

Nó cúp máy. Nó chạy đi tìm William, nó nghĩ rằng dù có khó nói đến đâu nó cũng sẽ nói lời chia tay với William. William đang ngồi ở căng-tin, nó ngồi đối diện với William.

- Em nghĩ em với anh cần nói chuyện.

- Chuyện gì vậy?

Nó đứng dậy và kéo tay William đi ra khỏi trường. William dù hơi ngạc nhiên nhưng vẫn để nó kéo đi.

- Đi đâu vậy?

- Thì anh cứ đi đi.

Mọi người ai cũng nhìn nó và William. Nhưng nó chẳng bận tâm bởi vì nó rất muốn đi dạo phố cùng người nó yêu để cho máy tay sản ảnh chụp ảnh rồi bán cho mấy tạp chí danh tiếng. Nó cũng muốn bức mình vì bị sản ảnh soi mói như những người nổi tiếng khác, nó cũng muốn mỉm cười thoải mái với máy tay sản ảnh. Nhưng có lẽ nó sẽ hông thể thế được nữa.

- Anh uống coffie hông?

- Có.

Nó kéo William và mua 2 cốc coffie. Người bán hàng ngần như rú ằm lên.

- Anh cười gì vậy?

- Hồi trước anh đã từng muốn hẹn hò với 1 diễn viên đang nổi làm đây và bị mấy tay săn ảnh chụp được rồi lên trang nhất của mấy tờ báo là cái.

- Anh yên tâm đi. Em sẽ PR cho anh lên tận trang nhất tờ News Tiem nhưng có lẽ bây giờ thì hông thể.

- Hình như em có chuyện gì hông vui.

- Vào đây đi. - Nó đánh trống lảng bằng cách kéo William vào 1 cửa hàng trang sức.

Nó nhìn mấy chiếc nhẫn đính hôn, nhẫn cưới mà mong muốn 1 ngày nào đó mình đeo chiếc nhẫn như thế. Nó nhìn thấy 1 chiếc nhẫn rất đẹp nhưng nó hông dám nói ra, hông dám mua bởi vì trả co đũa con gái nào đi mua nhẫn đính hôn 1 mình cho chính bản thân mình cả.

- Cho xem chiếc nhẫn này. - William nói với nhân viên bán hàng.

William chỉ tay vào chiếc nhẫn đôi mà nó thích. Chiếc nhẫn nó rất đẹp mà ít nhất thì cũng đẹp với người luôn muốn được đeo nhẫn như nó.

- Em thích đôi nhẫn này hông?

Nó chỉ mỉm cười đồng nghĩa với việc nó thấy thích và thấy đẹp. Mà nó cũng chẳng cần nói chiếc nhẫn đẹp như thế nào thì nhân viên bán hàng đã nói luôn ời:

- Cặp nhẫn này được làm bằng vàng trắng hông có pha tạp chất. Mặt nhẫn được đính viên kim cương thuộc loại cỡ lớn. Xung quanh thân nhẫn cũng được đính kim cương chìm...

Nó bây giờ làm gì có tâm trạng để nghe mấy thứ này nữa chứ. Còn William thì cũng chẳng thèm nghe.

- Cho tôi lấy chiếc nhẫn này, thêm cả 1 sợi dây bằng vàng trắng nữa.

- Dây để đeo nhẫn ạ? - Người bán hàng hỏi lại William

- Ừm.

Sau khi mua xong nó và William ra khỏi cửa hàng đá quý.

- Vào đây đi. - Nó kéo William vào 1 quán coffie trông khá lãng mạn và không đông khách lắm.

- Roxy Rose kìa. - Tiếng của nhân viên trong quán làm nó quay lại mỉm cười với họ.

Nó chỉ biết cúi mặt nhìn xuống ly nước. Thực sự dù đã cố gắng chuẩn bị tốt tinh thần nhưng bây giờ nó không biết nói thế nào cả. Đột nhiên William nắm lấy tay nó. Đeo chiếc nhẫn mà William đã mua vào tay nó. Tim nó đập nhanh quá nó hông phải run vì lần đầu tiên được người yêu đeo nhẫn vào tay mà nó tim nó đập nhanh bởi vì nó sợ hôm nay chao nhai ngày mai xa nhau. Tự dưng nó bật khóc, nó khóc nức nở. William cau mày nhìn nó khó hiểu.

- Em làm sao vậy?

Nó vẫn cứ khóc.

- Chúng ta đi thôi. Mọi người đang nhìn em kìa.

Sau khi thanh toán nó và William nhanh chóng bước ra khỏi quán. Chạy tới 1 góc phố vắng người nó ngúc đầu vào ngực William khóc nức nở.

- Nói cho anh nghe có chuyện gì vậy?

- Em...em... muốn..

Nó vừa nói vừa nức nở khóc và càng này càng khóc to hơn.

- Bình tĩnh đi. Anh hông thích em khóc như thế này. Nhìn trông khó coi lắm.

Vì bị chê xấu lên là nó dần nín khóc nhưng vẫn còn xụi xụi. Lấy hết bình tĩnh nó mới nói được:

- Anh...vui...em...chia tay...đi.

- Em nói sao cơ?

- Anh biết rồi sao còn hỏi.

- Haizz...Chúng ta về thôi.

Nó biết William đang đánh trống lảng nhưng nó vẫn lảng lảng đi theo William. Đến trước cửa nhà nó William hông hề nói lời từ biệt mà quay lưng bước đi. Đột nhiên nó chạy tới ôm lưng William, nó cố gắng ôm thật chặt, nó cố gắng kìm dừ lại thật lâu. Nó tháo chiếc nhẫn mà William vừa đeo vào tay nó ra đặt vào tay William. William quay lại nhìn nó và ấn chiếc nhẫn vào tay nó.

- Nếu em không muốn đeo thì cứ dừ lấy. Coi như là...

William chưa kịp nói hết câu thì nó đã lại nức nở khóc, khóc thật là to. Nhưng William vẫn quay lưng bước đi hông hề ngoái nhìn lại. Nó đứng đó chông theo bóng William đi xa dần cho tới khi chỉ còn là 1 chấm đen mới chịu đi vào nhà. Đến bây giờ nó hiểu được khi yêu 1 người rồi đến khi xa người đó cảm giác đa khổ đến nhường nào.

Sáng thứ 6 nó tới hội trường trung tâm thành phố trả lời hợp báo. Buổi hợp báo hôm nay có rất nhiều phóng viên của tờ báo lớn. Vậy mà trông nó hông thể tệ hơn được nữa. Hôm wa nó khóc nhiề quá lên mắt sưng húp lên nhưng nhờ có công nghệ make up lên cũng hông đến nỗi xấu lắm. Trong lòng nó thì đau như cắt vậy mà miện nó luôn cố gắng phải mỉm cười thật tươi, nhưng càng cười nhìn nó càng thảm hại hơn.

- Xin cô cho tôi biết thực hư chuyện tình cảm với con trai của chủ tịch tập đoàn lớn nhất thế giới.

Nó đã dự tính trước tất cả những câu hỏi sẽ phải trả lời nhưng đến khi phóng viên hỏi câu này thì nó bật khóc. Nó sao có thể yếu đuối đến thế chứ. Cũng may nhân viên trang điểm nhanh chóng đưa cho nó 1 tờ giấy để thấm khô nước mắt. Thấy nó có vẻ hông được bình tĩnh nhân viên và một số phóng viên có vẻ hông muốn tiếp tục cuộc hợp báo.

- Thực sự xin lỗi quý vị vì sự cố vừa qua. Tôi vẫn ổn. Sau đây tôi xin phép trả lời câu hỏi của các bạn. Tôi với anh William đã từng có tình cảm với nhau.

- Đã từng có nghĩa là trước kia cô và cậu William đã từng yêu nhau nhưng bây giờ đã chia tay.

Nó tương đối shock với câu hỏi này nhưng nó đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và mỉm cười trả lời câu hỏi:

- Sự thật là như vậy. Nhưng tôi không hề muốn đem chuyện tình cảm lên để PR. Nếu các vị hông còn câu hỏi gì khác ngoài chuyện tình cảm của tôi thì cuộc hợp báo có thể kết thúc tại đây.

Nó cũng phải công nhận cuộc hợp báo của nó có giá thật. Nó chỉ cần nêu vấn đề như thế là phóng viên đã chuyển hướng câu hỏi. Từ sau phóng viên hông hỏi nó bất cứ câu hỏi nào về chuyện tình cảm nữa. Chủ yếu chỉ là những câu hỏi về dự định của nó khi về Mỹ.

Đến lúc 11h cuộc hợp báo với kết thúc. Nó mệt mỏi nhưng vẫn phải về nhà để ăn trưa và nhanh chóng chuẩn bị bữa tiệc buổi tối. Bố mẹ nó rất quan tâm đến nó nhưng nó thì luôn hốt hơ. Tối nay nó sẽ mặc chiếc váy do mẹ nó thiết kế. Nhưng nó sẽ hông đeo vòng mà mẹ nó chọn. Nó sẽ đeo chiếc vòng có khắc chiếc nhẫn mà William tặng nó. Nó tranh thủ ngồi trong phòng chat với hội bạn ở L.A. Hội bạn nó ai cũng vui vì nó quay lại. Vì hông muốn bạn bè mình buồn lên nó cũng phải cố gắng vui theo dù trong lòng đang rất đau khổ.

Buổi tối 6h bữa tiệc bắt đầu. Nó chán nản bước xuống phòng khách. Bố mẹ nó giới thiệu thật mời được rất đông người. Nhưng lại hông mời được 1 người tới dự tiệc đó là William. Lòng nó khẽ se lại. Mọi người ở trong căn phòng vẫn vui vẻ cười nói. Nó có cảm giác không ai thông cảm cho nó cả. Hix Hix. Nó thì đau khổ còn mọi người lại vui cười, thật là 1 nghịch cảnh đang diễn ra trong lòng nó. Nó bị mọi người kéo đi hết chỗ nọ đến chỗ kia. Ở đâu ai cũng vui vẻ chúc mừng nó, còn nó thì cứ phải nhe răng ra cười. Nó đợi mãi mà William vẫn không đến đúng hơn thì phải nói là William sẽ không đến. Lấy điện thoại gọi cho William nhưng không có ai nghe máy. Cảm giác bồn trồn trong lòng nó càng ngày càng tăng lên. Đến khi bữa tiệc kết thúc thì William vẫn không đến.

Cùng lúc đó trong một quán bar.

- Cho 1 ly nữa.

William ngồi đó và hông hề biết rằng mình đã uống đây là ly thứ bao nhiêu. Thực sự William đã say nhưng lại hông muốn công nhận là mình say. Trong đầu của William lúc này chỉ toàn là hình ảnh của Rose. Đột nhiên có 1 cô gái tới bên William, ôm lấy William và thì thầm vào tai William

- Anh làm seo vậy? Anh buồn ah?

William chỉ quay ra liếc nhìn cô gái đó rồi lại im lặng uống tiếp.

- Không sao đâu. Anh đi với em sẽ hết buồn.

William vẫn lẳng lẳng uống rượu. Còn cô gái đó vẫn kiên trì ngồi bên cạnh William. Với trực giác của 1 cô gái làng chơi chuyên đi khách hạng sang như cô ta thì cũng đủ hiểu rằng cô ta có thể kiếm được 1 khách hạng sang trong đêm nay. William quay lại nhìn cô gái làng chơi đó. Thực sự cô gái đó có nét gì đó rất giống Rose. Cũng mái tóc vàng óng và mềm như tơ, đôi mắt màu xanh dương to, tròn trông rất cuốn hút, làn da trắng, mịn như da em bé, thân hình rất chuẩn. Đột nhiên William cúi xuống sát mặt cô ta, môi William chạm vào môi cô gái này. Cô ta có vẻ bên ngoài hao hao giống Rose nhưng cô ta không phải là Rose. William bắt ngờ đẩy cô gái đó ra. Thanh toán tiền với nhân viên phục vụ Bar còn lại số tiền thừa William đưa hết cho cô gái làng chơi lạ mặt ấy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

6h sáng máy bay của nó cất cánh. Đến 8h thì nó có mặt ở sân bay L.A. Đứng trên cửa máy bay nó mỉm cười chào L.A, chào những bạn bè và fan hâm mộ của nó và chào tạm biệt mối tình đầy nước mắt của nó nữa chứ. Vừa xuống máy bay Jessica đã nhanh chân chạy ra khoác tay nó, Rober chuyên ra trang điểm cũng chạy ra ôm hôn nó,... Ai cũng chào đón nó hết. Nó thấy thực sự hạnh phúc và vui đi nổi bần vì phải xa William. Nó thấy rất nhiều bạn bè ra tận sân bay đón nó ai cũng ôm hôn nó. 8h30 cuộc họp báo bắt đầu ngay tại hội trường của sân bay. Có rất nhiều phóng viên của các tờ báo lớn. Những câu hỏi chỉ xoay quanh dự định tương lai của nó trả ai hỏi nó về chuyện tình cảm cả. Buổi họp báo kết thúc lúc 10h30 dù sao nó cũng thoát khỏi báo chí. Lên xe limo nó về căn hộ cao cấp của mình. Mọi người đã tổ chức tiệc để chào đón nó quay lại. Buổi chiều hôm ấy nó phải nhanh chóng quay trở lại công việc. Suốt thời gian qua nó ít khi phải làm việc lên hiệu được nó chuyên viên trang điểm, chuyên viên làm tóc,... cũng không làm khó nó lắm. Tối hôm ấy nó cùng hội bạn đi dự tiệc ở **** lúc về thì lại chơi cái chò chặn đường để đưa xe. Giường như nó đã tìm lại được chính bản thân mình. Tìm lại được 1 Roxy Rose yêu công việc, đam mê thời trang nhưng cũng rất thích ăn chơi đập phá. Thứ 2 nó sẽ lại đến trường lúc đó nó sẽ là một cô nhóc chăm chỉ hòa đồng với bạn bè thành tích học tập đáng nể và luôn được thầy cô quý mến.

Nó tới trường tất cả thầy cô đều rất vui bởi vì nó đi học. Các bạn cũng vậy ai cũng vui vì nó đi học. Buổi học kết thúc lúc 4h30. Nó phải nhanh chóng lên xe limo tới tạp chí SI chụp hình và trả lời phỏng vấn. Bây giờ thì chong chóng chưa chắc đã quay nhanh bằng nó. Nhưng quay nhanh hay chậm thì cũng phụ thuộc vào nó. Nó muốn công việc để quên đi William bởi vì nso sợ phải đối mặt với sự thực.

Năm nay 15 tuổi. Đến tháng 6 này nó sẽ tốt nghiệp cấp 3 cả thi lên đại học. Trong suốt khoảng thời gian này nó sẽ tập trung vào học để thi vượt cấp. Công việc của nó thì cũng vẫn vậy. Nó muốn mình luôn bận rộn để quên đi William. Còn mọi người kể cả ba mẹ nó đều muốn giảm bớt công việc vì sợ nó vất vả

Tháng 9 năm nay nó vào đại học ở tuổi 16. Nó sẽ học theo kiểu càng nhanh càng tốt hơn nữa chỉ đến khi nó có đủ khả năng bảo vệ luận án tốt nghiệp của mình thì nó sẽ tốt nghiệp trước thời hạn. Thời gian chơi rất nhanh. Nó vẫn là Roxy Rose, nó vẫn sống 1 cuộc sống bình lặng với nó và ôn áo với báo giới.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Hai năm sau.Năm nay nó tròn 18 tuổi. Sau 2 năm theo học đại học chỉ còn 1 tuần nữa thôi nó sẽ tốt nghiệp đại học. Nó theo học chuyên ngành kinh tế đại học Havar. Luận án tốt nghiệp của nó cũng đã chuẩn bị xong. Suốt 2 năm qua nó không hề gặp mặt William. Nói đúng hơn có gặp mặt cũng chỉ đứng từ xa nhìn như 2 người không quen biết. Mà cũng rất ít khi gặp mặt nhau trong 1 bữa tiệc. Nếu bữa tiệc đó nghe tin có William nó sẽ hồng tham dự và ngược lại nếu có nó sẽ không có William

Sáng nay chị Jessica mời nó tới ăn trưa ở 1 nhà hàng sang trọng nằm ở trung tâm thành phố. Thực ra thì hội bạn của nó trở thành khách quen ở nhà hàng này ời. Tối nay nó mặc 1 chiếc áo somi cao cổ nhưng lại để hở 2 cúc trông vừa kín đáo vừa kêu gọi. Quần của nso lúc nào cũng thuộc dạng hông thể ngắn hơn được, quần được may bằng vải rêu bị rách đôi chỗ. Chiếc chất lưng màu đen loại to và có mấy chiếc đinh cùng sợi giây xích. Nó cầm theo chiếc ví màu đen bằng da cá đuối của mình. Nó đi đôi bốt màu đen trang trí khá đơn giản. Trông nó vừa chững chạc nhưng cũng rất trẻ trung. Vì bị kẹt xa lên nó đến muộn hơn ít phút, mọi người đã lên phòng ăn hết cả.

Tìm nó đột nhiên xúng lại bởi nó thấy 1 người mà có lẽ nó không ngờ tới. Tìm nó đập càng ngày càng nhanh hơn, một nỗi sợ hãi, lo lắng đang lớn dần lên trong lòng nó. Nó cần phải lấy lại bình tĩnh ngay lập tức. Nó nhủ thầm trong lòng : Không có việc gì phải sợ cả. Nó với William đã chia tay được hơn 2 năm ời. Nó nắm chặt lấy chiếc nhẫn đeo trên cổ vừa đi trên hành lang vừa cầu mong người nó nhìn thấy không phải là William. Nó bước vào căn phòng số 10 mà Jessica đã đặt trước. Nó chào tất cả mọi người và quay sang hỏi Jessica:

- Sao chị lại đặt phòng số 10. Em thích số 9 và chẳng phải từ trước tới giờ chúng ta toàn ăn ở phòng đó sao?

- Chị biết cung ạ. Nhưng mà có người đặt trước phòng số 9 rồi. Chị không thể đổi phòng được.

- 9 với 10 về chuyện. - Rober chuyên ra ánh sáng của nó lên tiếng.

- Hì. Em nói chơi thôi mà. - Nó nói với động nững nịu.

- Uống rượu nha Rose. Em tròn 18 tuổi rồi mà.

- Một chút xíu thôi ạ.

Bữa tiệc hôm nay rất vui. Ai cũng chúc mừng nó sắp có bằng tốt nghiệp đại học.

Sáng hôm sau, khi đi chạy bộ về nó thấy căn nhà đối diện có nhiều xe ô tô, nó đoán chắc là chủ nhân của ngôi nhà đã dọn đến ở. Nhưng nó không thể lường trước rằng chủ nhân của ngôi là đó lại là William.

- Rose ơi.

Là tiếng của Hera. Nó nhanh chân chạy xuống.

- Hera chị về lúc nào zậy?

- Ừm.

Hera quay sang nói chuyện với Kathy còn nó thì vào bếp kiểm cái gì để ăn.

- Em tới trung tâm R&R đây. Chị đi cùng không Hera?

- Có. Đợi chị chút.

- Nhưng em định đi bộ.

- Cái gì cơ? Đi bộ seo?

- Vâng. Nó trả lời rất thân nhiên.

- Haha. Em đùa ah? Nếu em đi bộ sẽ bị mọi người vây quanh đấy.

- Không sao đâu. Kệ đi.

Nói xong nó vui vẻ bước ra khỏi nhà. Thực ra thì nhà của nó cách không xa trung tâm thương mại R&R lắm, đi bộ khoảng 3 dãy phố là tới nơi. Đường lúc này đang vắng. Nó đang đi trên đường thì 1 chiếc xe ô tô lao qua rất nhanh. Một chiếc xe màu đen bóng, kính xe dán chống nắng màu đen. Chiếc xe này giống với rất nhiều siêu xe khác lướt trên đường phố L.A nhưng chiếc xe này khiến nó cảm thấy rất khác biệt. Kệ đi. Nó tiếp tục bước đi. Nhưng không hề bước rằng người ngồi trên xe là William và William đã trông thấy nó. Khẽ nở 1 nụ cười nham hiểm và lạnh lùng William tăng tốc độ xe và phóng đi nhanh hơn.

Hôm nay nó đến đây không để quậy phá nữa mà để làm việc. Chẳng hiểu sao từ trước tới giờ nso cho mình mọi đặc quyền có thể nắm giữ tất cả các chức vụ trong công ty ngoại trừ chức vụ của ban lãnh đạo công ty. Hôm nay nó sẽ cho phép mình làm nhân viên tư vấn khách hàng mà cả nhân viên bán hàng luôn cũng được.

Sáng nay nó đã tới Havar để nhận bằng tốt nghiệp đại học. Lúc ra khỏi cổng trường đại học phóng viên vây quanh nó, cũng may có vệ sĩ nhanh chân tới nếu không chắc nó không thể thoát ra được. Nhận bằng đại học xong nó về ngay L.A. Tối nay nó có 1 bữa tiệc mà theo lời Jessica nói dù sống hay chết nó cũng phải tham gia.

- Em không thể đeo chiếc vòng đó được.

- Tại sao chứ. Em sẽ không chịu bỏ chiếc vòng đó ra đâu.

- Nhưng chiếc vòng đó không hợp với chiếc váy, không hợp với bữa tiệc.

- Nhưng em thích đeo.

- Rose! Em không thể đeo 1 chiếc vòng có mặt là 1 chiếc nhẫn cưới được.

- Em không quan tâm.

Nó bướng bỉnh cãi lại tất cả mọi người. Ai cũng khuyên nó nên tháo chiếc vòng ra bởi vì họ thấy nó đeo chiếc vòng có mặt là chiếc nhẫn William tặng nó rất buồn cười. Nhưng dù học có nói gì đi nữa thì nó cũng đã đeo chiếc vòng đó hơn 2 năm rồi.

Đến 8h bữa tiệc bắt đầu. Bữa tiệc được tổ chức trên 1 chiếc du thuyền sang trọng. Nhưng có điều khiến nó băng khoăn là nó không biết chủ nhân của

bữa tiệc này là ai mà tịa sao mọi người cứ khăng khăng bắt nó tham gia. Bữa tiệc có rất nhiều star, chính khách, thương nhân. Nó lúc nào cũng vậy khi nó bước vào mọi người ai cũng nhìn nó và nhìn xuống cổ nó lắc đầu khó hiểu. Nó đứng trên boong thuyền nhìn xuống biển. Nó không muốn mấy bà mấy cô thích tán chuyện hỏi nó và xì xào bàn tán về chiếc vòng nó đã đeo hơn 2 năm qua.

- Thưa cô. Cậu chủ của tôi muốn gặp cô.- Tiếng của nhân viên trên thuyền làm nó giật mình quay lại.

Nó khẽ mỉm cười với nhân viên trên tàu:

- Ý anh là chủ nhân của bữa tiệc này?

- Vâng thưa cô.

Nó đi theo người nhân viên trên tàu, đó là 1 dãy hành lang sang trọng đèn bật sáng. Người nhân viên mở cửa 1 căn phòng:

- Mời cô vào phòng. Cậu chủ tôi đang ở trong đó.

Nó bình tĩnh ngừng cao đầu bước vào căn phòng đó. Căn phòng tắt đèn tối đen. Nó nhìn thấy 2 bóng người đang kiss nhau. Nó không muốn ngỡ cửa vì ngỡ cửa khiến nó có cảm giác mình là nhân viên của 2 bóng người kia, nó cũng không lên tiếng gọi vì nó thấy giống như mình đang cầu khẩn 1 điều gì đấy. Nó chọn cách đi thêm vài bước nữa và dẫm chân mạnh hơn làm tiếng guốc vang lên trên sàn tàu bằng gỗ. Nó thấy bóng của người mà qua hình dáng nó đoán là con trai nói với cái bóng còn lại nó đoán là con gái:

- Em đi ra đi.

Cô gái đó bước ra khỏi căn phòng vì bóng tối lên nó không nhìn rõ mặt. Tiếng của chiếc bóng còn lại lên tiếng, giọng nói có vẻ rất quen thuộc:

- Cô ngồi xuống đi.

Nó bước tới ngồi xuống chiếc ghế đối diện với người kia. Tim nó đang đập rất nhanh và chính bản thân nó cũng không hiểu được tại sao lại như vậy. Đã 15 phút trôi qua nó yên lặng và cái bóng đó cũng yên lặng. Đột nhiên bàn tay của chiếc bóng đó sờ lên cổ nó nơi nó đeo chiếc nhẫn. Tim nó bây giờ thì có lẽ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Chuyện gì thế này?

- Tháo chiếc vòng đó ra đi. - Cái bóng lên tiếng, giọng nói đó có cái gì khiến nó cảm thấy rất quen thuộc. Giọng nói lạnh lùng, ra lệnh.

Nó ỷ tay của chiếc bóng ra khỏi chỗ chiếc vòng nhưng bàn tay đó đã kịp nắm chặt lấy tay nó. Đó là bàn của đàn ông, bàn tay đó rất lạnh. Bàn tay đó khẽ kéo nó lại gần phía chiếc bóng 1 cách thô bạo. Vì tay nó bị nắm quá chặt lên rất đau. Đột nhiên tay của chiếc thả tay nó ra. Khẽ cầm lấy bàn tay mình vuốt xao. Chiếc bóng đột nhiên đứng dậy đi vòng quanh chiếc ghế nó đang ngồi. Chiếc bóng đó di quá nhẹ không gây lên 1 tiếng động nào trong căn phòng vắng lặng. Đột nhiên 1 bàn tay lạnh lùng đặt trên vai nó, nó giật thót cả mình. Chiếc bóng đó khẽ ra lệnh vẫn bằng giọng nói lạnh lùng rất có uy lực:

- Ngồi yên.

Vậy mà nó ngồi yên thật. Nó đúng là nhát quá. Bàn tay của chiếc bóng khẽ chạm vào dây vòng của nó, chiếc vòng của nó rơi xuống chỗ ngực nó. Bàn tay đó khẽ lẩn trong bóng tối trên ngực nó và lấy lại chiếc vòng. Khẽ cúi xuống thì thầm vào tai nó:

- Ngồi yên. Tôi chỉ muốn xem chút thôi.

Vì quá sợ lên nó ngồi yên không giám nhúc nhích. Nếu nó biết có ngày hôm nay thì nó sẽ không mặc chiếc váy hở vai tới bữa tiệc và tháo chiếc vòng để ở nhà. Còn nữa nó sẽ bớt xem mấy bộ phim kinh dị đi. Cái bóng bước tới chiếc bàn và lấy 1 cái hộp. Nó rất tò mò nhưng không giám quay ra nhìn vì sợ, nó chỉ khẽ liếc mắt ra chiếc bàn đó. Đột nhiên có cái gì đó lạnh lạnh trên cổ nó. Đưa tay sờ lên cổ là một chiếc vòng khác.

- Tôi đã bảo cô ngồi yên cơ mà. - Chiếc bóng nói với giọng lạnh lùng sen chút đe dọa làm nó bỏ tay xuống ngay.

Sau khi đeo xong chiếc vòng vào cổ của nó chiếc bóng cầm lấy cằm của nó làm nó quay mặt lại. Rồi chiếc bóng khẽ cúi xuống chạm vào môi nó. Chiếc bóng khẽ thì thầm vào tai nó:

- Cô đi đi.

Nó ngoan ngoãn đứng dậy đi ra đến chỗ cửa phòng thì đột nhiên quay lại. Nó cau mày nó với chiếc bóng:

- Trả lại tôi chiếc vòng, anh nói chỉ muốn xem 1 lúc rồi sẽ trả cơ mà. - Nó nói với giọng ầm ức như một đứa trẻ con không được cho cái kẹo.

Chiếc bóng khẽ nhếch mép rồi bật cười nói với nó:

- Haha. Cô cũng ngây thơ thật, tưởng tôi sẽ trả lại cho cô thật chắc.

- Nhưng..

- Đi đi.

Nó không giám nói thêm câu gì nữa ù té chạy khỏi căn phòng. Ra tới hành lang tìm nó vẫn còn đập thình thịch. Ở chỗ đầu hành lang có cheo 1 chiếc gương, nó đứng lại ngắm mình trong chiếc gương và cả chiếc vòng đó nữa. Đó là một chiếc vòng yếm làm hoàn toàn bằng đá sapphire được sâu bằng sợi dây làm từ vàng trắng nguyên chất được cán mỏng. Nó lên boong tàu một lúc thì bữa tiệc cũng kết thúc. Lên xe limo từ bến cảng về nhà. Hera kể hỏi nó:

- Lúc trước em đâu có đeo chiếc vòng này, là chiếc vòng có nhận cơ mà.

- Hì. - Nó khẽ ngượng cười với Hera và khẽ hỏi tiếp:

- Ai là chủ nhân bữa tiệc này vậy?

- Em không biết thì thôi.

Nó cũng không nói thêm câu nào nữa. Về nhà nó nhanh chóng thay đồ và cởi chiếc vòng mới ra. Nhưng nó vẫn rất băng khoăn không biết chủ nhân của bữa tiệc là ai và làm sao nó có thể lấy lại chiếc vòng của mình.

Nó đang cố gắng hoàn thành nốt chiếc váy cho công chúa Đan Mạch. Cách đây 2 tuần công chúa Đan Mạch có nhờ nó làm cho 1 chiếc váy dạ hội. Nó đứng từ xa ngắm nhìn chiếc váy, nó cũng phải tự công nhận với mình chiếc váy đó rất đẹp. Chiếc váy được may hoàn toàn bằng vải lụa trắng các họa tiết trên váy được thêu hoàn toàn bằng vàng. Những họa tiết đều vô cùng trang nhã. Nó đang mãi mê đuổi theo suy nghĩ của mình thì chuông điện thoại vang lên làm cắt dòng suy nghĩ của nó.

- Roxy Rose xin nghe.

Đầu dây bên kia vẫn im lặng không thấy ai nói gì. Nó bỏ máy xuống thì vạch xống rất mạnh. Nó tiếp tục đưa máy lên:

- Xin lỗi có ai ở đây không ạ?

- Muốn lấy lại chiếc nhẫn không?

Nó sững sờ rồi chuyển tới vui mừng nhưng vẫn lên cảm xúc của mình. Nó nhẹ nhàng trả lời.

- Cảm ơn, thật sự chiếc nhẫn đó rất quan trọng với tôi.

- Được rồi. Hẹn cô 7h30 tối ở khách sạn Diamond, bàn số 9.

- Tôi sẽ đến đúng giờ.

Tút...tút...tút.

Nó bây giờ có thể thở phào nhẹ nhõm vì sẽ lấy lại được chiếc nhẫn. Nhưng thực ra nó có quá tin người không nhỉ? Liệu người lấy mất chiếc nhẫn có trả lại cho nó chiếc nhẫn của nó đúng như lời hứa.

Sau 2 tiếng thì nó cũng hoàn thành chiếc váy. Nó vuốt vuốt lại những nếp của chiếc váy đột nhiên nó ngừng lại. Công chúa Đan Mạch có nghĩa là chị họ của William. Bà Danixe mẹ của William là em gái quốc vương Đan Mạch hiện nay. Nó lại tiếp tục đuổi theo dòng suy nghĩ của mình, nó nhớ đã từng gặp công chúa Đan Mạch.

- Thưa cô.Đại diện của công chúa tới lấy váy.

- Oh.

Tiếng của người giúp việc làm nó rất mình.

- Chiếp váy vào cho tôi nhé. - Nó nói với người giúp việc, rồi đi về phòng khách.

Nhấp 1 chút trà khiến nó cảm thấy thư thái hẳn. Nó thích uống trà hơn là coffe. Liếc nhìn đồng hồ bây giờ đã là 11 giờ, hảo nào nó thấy đói. Bước xuống phòng ăn người giúp việc đang dọn bàn. Nó uống 1 cốc nước thật to. Đó là thói quen mỗi khi đói và trước khi ăn của nó. Trưa nay nó không có món xúp, nó thích món đây mà chị giúp việc lại không nấu cho nó. Nó khó chịu nhưng vẫn ăn hết bữa trưa. Chiều nay nó không có buổi chụp hình hay phỏng vấn nào cả. Nó sẽ ở nhà chat, chơi game, xem phim,... Lắmnhuưng việc mà trong suốt thời gian qua nó đã quên mất.

Nó mới ngồi online 1 chút xíu mà đã đến 5h, khẽ cau mày bức mình nó chách sao thời gian tự dưng trôi nhanh quá. Vào phòng để đồ nó chọn được bộ quần áo để đi lấy chiếc nhẫn. Nó sẽ mặc chiếc váy phía trên màu trắng và hờ vai may lệch về phía ngực bên trái. Phía dưới là phần váy màu đen may bó tròn và tương đối ngắn. Nó còn có cả chiếc ví màu đen mà chỉ có thể cầm đi cho đẹp chứ rất khó có thể đựng đồ. Bước vào phòng tắm đã là 6h, kiểu này chắc đến lúc 7 h nó mới có thể bước ra khỏi phòng tắm để trang điểm và làm tóc. Không hôm nay nó ẽ không make up và làm tóc gì hết. Nó thích để mặt mộc hơn.

7h30 nó bước lên chiếc siêu xe SLS AMG của Mercedes-Benz màu đỏ chói của mình và phóng như bay trên đường phố L.A. 7h50 Nó có mặt trước của khách sạn Diamond. Người phục vụ đưa nó tới bàn số 9. Bấy giờ thì đúng 8h rồi. Nhưng vẫn chưa thấy người giữ chiếc nhẫn của nó đâu cả. Nhấp 1 chút rượu vang đỏ, người giữ chiếc nhẫn vẫn chưa thấy đâu và nó cũng không thích uống rượu. Thực ra thì nó đã nhầm. Người giữ chiếc nhẫn đã có mặt ở đây từ lúc 8h và đang quan sát nó nhưng nó thì không thể biết. 8h30 người giữ chiếc nhẫn vẫn chưa xuất hiện, kim lên cảm xúc là 1 trong những công việc của người mẫu nhưng lúc này nó không thể kìm lại cảm xúc lo lắng lộ hẳn trên khuôn mặt. Nó nhấp rượu vang 1 lần nữa, vừa đặt li rượu xuống thì người phục vụ bước tới chỗ nó và cầm theo 1 chiếc hộp nhỏ màu đỏ.

- Thưa cô, có người bảo tôi đưa cho cô chiếc hộp này.

Đặt chiếc hộp xuống bàn người phục vụ nhanh chóng đi mất không cho nó kịp hỏi câu gì. Mở chiếc hộp ra trong đó đúng là có một chiếc nhẫn. Nhưng nó thấy có cái gì khác khác, cầm chiếc nhẫn lên nó nhận ra đây là 1 chiếc nhẫn nam và nhẫn của nó lại là nhẫn nữ. Chiếc nhẫn này không có mặt chỉ được đính kim cương chìm. Và trên chiếc nhẫn có khắc dòng chữ : I love you forever. Nó nhận ra chiếc nhẫn này rất quen bởi vì nó chính là chiếc nhẫn còn lại trong đôi nhẫn mà William mua tặng nó. William giữ 1 chiếc, nó giữ 1 chiếc. William giữ chiếc nhẫn nam mà bây giờ nó đang cầm. Vậy thì... Tìm nó không còn kịp nữa mà bây giờ phải gọi là sử dụng không kịp. Chỉ có thể là William, chính xác hơn thì phải là William đang ở đây, William đã lấy chiếc nhẫn của nó và trả lại cho nó chiếc nhẫn của William. Nó bước ra khỏi khách sạn mà không hết sử dụng vì ngạc nhiên. Phóng xe về nhà mà nó vẫn không tin vào mắt mình khi nhìn xuống chiếc nhẫn. I love you forever. Nó lại bật khóc, nó úp mặt xuống gối khóc nức nở và thiếp đi lúc nào không biết.

Hy vọng nắng sớm sẽ gọi nó dậy mang theo niềm vui của ngày mới. Và nó cũng vậy nó mừng sáng mai thức dậy tất cả chỉ là 1 giấc mơ, chiếc nhẫn nó đang giữ sẽ là của nó chứ không phải William.

Ánh nắng chiếu vào cửa sổ làm nó tỉnh giấc. Nó khẽ thở dài vì những điều nó mong muốn đã không xảy ra. Chiếc nhẫn của William vẫn còn đó và mọi chuyện đều là sự thật. Nhìn vào gương nó có cảm giác nó không giống nó nữa. Nó thấy mình trở nên yếu đuối hơn, dễ bật khóc hơn và rất khó kiểm soát cảm xúc của chính bản thân mình. Không! Nó là nó - Nó vẫn là Roxy Rose. Nó sẽ tìm lại chính bản thân mình và đối với nó thì không có gì là không có thể. Anh là của em, William ạ. Nếu em muốn anh sẽ là của em mãi mãi. Nó sẽ lại trở nên thủ đoạn. Ah không phải gọi là dùng chiến lược để giành lại những gì nó đã đánh mất. Nhưng để William là của nó thì phải gặp được William đã. Không thể tự đứng dậy tới gặp William được. Cách duy nhất là xử dụng tiền và quyền lực gia đình, nó sẽ tiếp cận được William và William sẽ lại là của nó mãi mãi, không bao giờ mất đi. Nhìn vào gương nó khẽ mỉm cười nham hiểm.

15 giây suy nghĩ nó nhớ ra ông ngoại nó, cựu thủ tướng Anh có 15% cổ phần ở tập đoàn hùng mạnh lớn nhất thế giới. Chủ tịch tập đoàn K&Q đã từng nói ông ngoại nó là thầy. Vì lý do này mà ông ngoại nó có được 15% cổ phần của tập đoàn đắt giá nhất thế giới. Cầm điện thoại nó bấm số gọi điện cho ông ngoại mình. Nó biết chắc rằng ông sẽ không từ chối bất cứ yêu cầu gì của nó.

- Ông ời. - Nó nũng nịu gọi ông bằng chất giọng trẻ con của mình.

- Gì vậy cháu yêu của ông?

- Trong cuộc họp cổ đông lần tới của R&R ông sẽ cho cháu tham gia nhé. Ông ủy quyền cho cháu tham dự cuộc họp đi mà.

- Hà hà. Cháu hứng thú với mấy chuyện này rồi cơ à?

- Ông. Cháu nói thiệt mà.

- Hà hà. Cháu định quậy phá gì nữa đúng không.

- Cháu...

- Cháu lên biết rằng ông là cổ đông lớn thứ 2 ở tập đoàn R&R. Chuyện đó không thể đùa được. Nhưng ông vẫn sẽ ủy quyền cho cháu.

- Cháu cảm ơn ông.

- Hà hà. Không có gì. Chỉ cần cháu làm tốt công việc là được. Ông sẽ cho người gửi cho cháu toàn bộ tài liệu và K&Q.

- Vâng ạ.

Nó cúp máy và lại mỉm cười 1 lần nữa. Nhưng thực ra nó cười quá sớm. Nó không ngờ rằng nó cười rồi cũng sẽ phải khóc.

Không sao đâu Roxy Rose. Tất cả các bạn đọc Fic này cũng sẽ ủng hộ cho Rose S2 William

Hơn 2 năm rồi, bây giờ nó cũng không còn ghét và hận mẹ nó nữa. Cũng hơn 2 năm nó chưa quay lại nơi nó đã chia tay mối tình đầu của mình. Và hôn nay nó sẽ trở lại.

- Chào cô chủ. Rất vui vì cô trở về. - Tiếng của lão Firt, người nô bộc trung thành của gia đình nó.

- Ông đem đồ của tôi lên phòng.

Nói xong nó bước vào phòng khách bố mẹ nó đang ngồi đấy vẫn như mọi khi và nó có cảm giác mọi chuyện vẫn thế không thể đổi thay.

- Hj đa àn mom.
- Ngồi đi con yêu.

Nó ngồi xuống chiếc ghế salon đối diện với bố mẹ nó. Cầm cốc trà người giúp việc mới mang vào nó nhấp 1 chút, là trà hoa hồng.

- Mẹ có cái này cho con.

Mẹ của nó bước tới chiếc bàn và cầm trên 1 tay chiếc thiệp.

- Thiệp mời dự sinh nhật của nữ hoàng Anh.

- Cho con.

- Ừm. Con thấy thế nào?

- Cũng được ạ.

- Cũng được là thế nào? Con đừng quên con mang trong mình dòng máu pha trộn huyết thống của hoàng gia Áo (Mẹ nó) và của 1 trong những tộc hùng mạnh nhất nước Anh. Xét về quan hệ con không có họ với hoàng gia nhưng về thế lực gia đình mẹ nghĩ rằng con không lên xem nhẹ việc này.

- Haizz... Vâng ạ. Chẳng phải con vẫn có quan hệ rất tốt với những người trong hoàng tộc sao?

- Mẹ chỉ nói với con như vậy thôi.

- Con đi ra ngoài chút nha.

Nó lấy xe phóng đi đến trung tâm thành phố. Mọi thứ dường như vẫn vậy, nơi đây vẫn cổ kính vẫn mỹ lệ và hoàn toàn khác với L.A nhộn nhịp, hào nhoáng.

Nó đi bộ trên tuyến phố trung tâm. Dường như mọi cảm xúc lại ùa về nhưng nó cũng không thấy buồn như trước nữa. Hít thở thật sâu, nó bước vào cửa hàng nó và William đã mua đôi nhẫn cách đây 2 năm trước. Vẫn là nhân viên bán hàng cũ nhưng ở đây không còn bán nhẫn đôi nữa. Nó lấy xe phóng tới cái thị trấn ở ngoại ô nơi nó và William từng đến.

Không có sự thay đổi gì khác cái thị trấn đó trông vẫn có vẻ cũ kĩ và cổ xưa. Nó bước vào cái nhà nghỉ trước kia và vẫn cái bà nhân viên đấy. Nó vẫn nhớ số phòng mà nó cùng William đã vào nhưng không may cho nó đã có người thuê phòng trước nó rồi. Nó đành phải ở phòng bên cạnh. Nằm trên giường nó suy nghĩ miên man. Nó cảm thấy rằng mọi người dường như đã quên tất cả những chuyện trước kia, cũng đúng thôi ai mà hoài hoi nghĩ mấy chuyện đó cơ chứ. Nó nằm trên giường và ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Nếu không vì có chuông điện thoại và thấy đói thì nó cũng chẳng thêm tỉnh dậy.

- Con chào mẹ.

- Con đã ở đâu vậy? Mẹ nó quá gọi mãi cho con mà không được. (Giống ý như ngày xưa).

- Con đi có chút việc, con sẽ không ăn cơm đâu ạ. Con chào mẹ.

Nói xong nó cúp máy luôn. Suốt quãng lễ tân nó căn nhắc với bà lễ tân đang đứng ở đó:

- Bà có thể đổi phòng cho cháu được không.

Không trả lời bà lễ tân chỉ im lặng lắc đầu và mãi mê đếm tiền.

- Tại sao lại không được? Cháu đồng ý trả gấp đôi tiền, gấp 3 cũng được. Mà hãy nói với người khách ở căn phòng đó đổi cho cháu.

- Tôi đã nói với cô không được là không được.

Bà lễ tân vẫn cầm cúi đếm tiền. Nó cảm thấy giọng trẻ con nũng nịu không có tác dụng với bà già thích đếm tiền này thì phải. Không nản trí nó vẫn tiếp tục năn nỉ:

- Đi mà bà. Bà chỉ cần nói với người ở phòng đó thôi mà. Bà chỉ cần nói cháu là Roxy Rose họ sẽ đồng ý đổi cho cháu.

- Dù cho cô là ai cũng không được.

- Tại sao không cơ chứ.

- Cô đúng thật là rắc rối. Chủ của cái khách sạn đấy nói là ngoài ông ta ra không thể ai được thuê phòng đó cả.

- Vậy thì bà không phải chủ ở đây?

Bà lễ tân tiếp tục đến tiền và lắc đầu. Lần này thì nó nản thật rồi. Nó bước ra khỏi cái nhà nghỉ cúi bấp đó mà không hết ảm ức. Đồ là vô lý Roxy Rose cũng không được vậy thì ai được cơ chứ.

Nó bước vào quán ăn cũ nhưng lại không có món pizza mà nó với William từng ăn. Nó thắc mắc hỏi người phục vụ thì chỉ nhận được cái lắc đầu lạnh lùng. Nó khó chịu với người phục vụ và xít nữa thì bệnh tiêu thư của nó lại tái phát. Nó tiếp tục hỏi người phục vụ:

- Sao lại như vậy.

Có lẽ người phục vụ là nam và mặc bệnh không từ chối câu hỏi của phụ nữ đẹp lên lần này đã trả lời câu hỏi của nó nhưng vẫn dửng dưng thái độ khó chịu:

- Cách đây không lâu thì có một người tới mua lại quán này và ông ta gia lệnh chỉ được phục vụ món đó khi ông ta tới đây và chỉ phục vụ cho mình ông ta. Tôi là nhân viên lên chỉ biết cả vậy thôi.

- Hừm. Cảm ơn anh.

Nó rất băn khoăn và khó chịu về điều này. Kì quặc thật, nếu nó biết ai là chủ của cái nhà nghỉ và quán ăn này nó sẽ đòi mua lại bằng được. Nó ăn rất nhiều, ăn để cho bớt tức mà. Nó bực tức quay về nhà nghỉ. lúc đi qua quầy lễ tân nó chẳng thêm chào bà ta mà bà ta cũng bận đến tiền đâu để ý đến nó. Lúc nó chuẩn bị lên cầu thang thì tự dưng bà ta gọi nó lại:

- Cô ơi!

Nó quay đầu lại cau mày khó hiểu. bà ta ngừng việc đếm tiền và nói với nó:

- Cô có thể đổi sang phòng mà cô muốn.

- Oh. - Có lẽ ý muốn mua lại cái nhà nghỉ này của nso có tác dụng. Bà ta không đồng ý đổi phòng cho nó thì thế nào nó cũng sẽ đòi mua lại cái nhà nghỉ này mà tự dưng như vậy lại mất tiền.

- Chìa khóa phòng đâu? - Nó hỏi bà lễ tân.

- Cô cứ đi lên đi. Chìa khóa phòng cắm ở cửa ra vào.

Nó mỉm cười với bà lễ tân trong ki bà ta mãi mê đếm tiền mà chẳng thêm để ý đến nó. Vừa đi nó vừa nghĩ rằng nếu bà ta được xem tủ đựng tiền của bố mẹ nó chắc sẽ sướng tới nỗi và ngày chỉ muốn ngồi đếm tiền. Căn phòng đó đúng là có chìa khóa cắm ở bên ngoài và cánh cửa khép hờ. Đẩy cửa bước vào nó sững sờ vì thấy 1 người con trai đang đứng ở phía cửa sổ nhìn xuống đường và không để ý đến nó. Nó bực mình nhìn lại cái biển số phòng, đúng là căn phòng đó mà. Nhưng sao lại có người mà lại là một người nó trông có vẻ rất quen nữa chứ. Nó bước vào căn phòng 1 lần nữa và đang định gọi người con trai đứng đó thì chàng trai đó quay lại mỉm cười với nó. Lần này thì nó không còn sợ hãi để tìm đập nhanh nữa rồi, lúc này phải gọi nó là sợ đến nỗi tim không đập được nữa. William nó chớp mắt mấy lần để mong đó không phải sự thật. Nhưng người đứng trước mặt nó là William bằng xương bằng thịt và còn đang tiến lại chỗ nó đứng nữa chứ. Cúi sát vào mặt nó William khẽ nói:

- Thật không ngờ nhỉ.

- Lâu rồi không gặp anh cao hơn nhiều rồi.

Nói xong nó còn mỉm cười như 1 con ngốc nữa chứ. Nó đúng là ngốc thật vốn từ của nó đau có thấp tới nỗi gặp người yêu cũ mà chỉ biết nói câu " Anh cao hơn rồi ".

- Lâu rồi không gặp anh thấy em giống con ngốc hơn nhiều rồi.

Nó xong William cũng mỉm cười nhưng chỉ cái cười nửa miệng kinh kinh của William. Cũng may bây giờ nó đã lấy được bình tĩnh và tim cũng đã đập bình thường, nó hỏi tiếp:

- Anh làm gì ở đây?

William vẫn cúi sát mặt nó:

- Chơi thôi.

- Dành wa ha. Anh cũng thù hơi thật, tự dưng bỏ tiền ra mua 1 căn nhà nghỉ và 1 cái nhà hàng không có giá trị. (Nói vậy thôi chứ thực ra lúc này nó cũng định mua mà).

- Em cho là nó không có giá trị sao?

Nó chưa kịp trả lời thì đã bị nụ hôn của William chặn miệng. Tim nó lại bắt đầu loạn nhịp nữa rồi. Đẩy sát nó vào tường mà môi William vẫn không hề rời khỏi môi nó 1 giây nào (Đúng là cao thủ chơi gái có khác). William buông nó ra, tim nó cũng đập bình thường trở lại nhưng cứ vài lần kiểu này thì nó sẽ chết sớm vì suy tim mất. Bây giờ nó đã bị William ép sát vào tường. Dùng hết sức của mình nó đẩy William ra nhưng nó chỉ là 1 đứa con gái thì có thể làm gì được chứ? William khẽ thì thầm vào tai nó:

- Em làm cái gì vậy?

- Buông em ra đi.

- Không. Anh sẽ không buông em ra để cho em đi mất 1 lần nữa đâu.

Nó liếc nhìn William. Khuôn mặt của William rất đẹp sống mũi cao, đôi mắt màu xanh rất hút hồn. Nhưng đôi mắt ấy rất lạnh lùng và khiến nó có cảm giác như William muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy (Câu này đọc thì hiiu theo nghĩa bóng).

- Thôi anh buông em ra đi.

- Không. - William trả lời cộc lốc và lạnh lùng.

Tiếp tục ôm ghì lấy nó, William cúi xuống hôn vào cổ nó, vào ngực nó. Dường như biết được nó không dám chạy ra khỏi phòng nữa William buông lỏng tay dần và không ôm nó nữa. Tay của William đưa lên và giật mạnh và chiếc áo sơ mi của nó. Hai hàng khuy của nó bung ra để lộ chiếc áo lót màu đỏ và làn da trắng hồng cùng vòng eo nhỏ. Cúi xuống hôn vào eo nó rồi lần xuống chiếc quần cạp chẽ và không có thắt lưng của nó bị William giật mạnh làm cho rớt xuống. William bế nó lên bước về phía giường William vút nó xuống giường 1 cách tàn bạo không thương tiếc. Cứ như sợ nó sẽ chạy mất William nhanh chóng ôm lấy nó. Ngồi nó lồng bồng lên, đầy rạo rức. Luôn tay xuống lưng nó William nhanh chóng cởi được chiếc áo lót của nó ra. Nó im lặng không nói gì, đúng hơn là nó không thể nói được 1 lời nào trước những cử chỉ nhẹ nhàng của William. Trên sàn catwalk nó có thể cố gắng che giấu bản xúc của bản thân mình nhưng nó không hề có khả năng che giấu cảm xúc lúc trên giường với William. Tay nó nắm chặt lấy ga giường, cảm xúc của nó bây giờ rất khó tả, nó không đau như những lần trước nó rất nhẹ nhàng và làm nóng người nó như những tia nắng mặt trời buổi sáng..... (Thông cảm Rich không thể viết gì hơn, mong các bạn tự suy luận, cảm giác đó bạn nào trải qua rồi thì tự hiểu còn bạn nào chưa trải qua thì cố gắng tự tìm hiểu lấy vậy.) Lần này nó không ngủ và cũng không thấy đau như 2 lần trước. Nó ôm chặt lấy William, còn William chỉ lạnh lùng ôm qua eo nó và nhìn nó mới ánh mắt lạnh lùng. Một lúc sau nó mở lời trước:

- Sao anh lại mua lại nhà nghỉ này cả cái quán ăn đó nữa?

- Trả tại sao cả. - William trả lời nó cộc lốc và lạnh lùng.

Nó ngồi hẳn dậy, dù đây là lần thứ 3 nó cũng vẫn thấy ngại khi William nhìn thấy nó không mặc đồ. Nó bắt đầu dờ giọng nũng nịu và trẻ con của mình:

- Trả lại cho em chiếc nhẫn.

William nhìn nó yên lặng không nói gì. William đưa tay lên chộp ngực nó, bây giờ nó đã lớn hơn lên chộp ngực không thấy bị đau như trước nữa. Giường như không muốn trả lời câu hỏi của nó William đánh trống lảng:

- Lâu không ngủ với em ngực em có vẻ lớn hơn thì phải.

- Em đang nói chuyện cái nhẫn. - Nó tỏ vẻ dạn dĩ những William vẫn thản nhiên trước thái độ của nó. Thậm chí lại còn cười kinh kinh chế giễu nó nữa.

- Em cũng trẻ con thật.

- Nhẫn của em đâu.

- Em như 1 đứa trẻ đang tức giận khi không được người lớn cho 1 cái kẹo trong khi bản thân đã cố gắng tỏ ra ngoan ngoãn.

William như đoán trúng tim đen của nó. Từ này đến giờ nó nằm yên ở đây chỉ vì chiếc nhẫn. Nó nghĩ rằng chính William đã lấy mất thứ quý giá đó của nó thì bây giờ cũng trả sao, quan trọng là chiếc nhẫn. Nó không tỏ vẻ ngạc nhiên hay tức giận nữa, nó nhẹ nhàng hỏi William:

- Tại sao anh lại làm vậy?

- Bây giờ nghĩ lại anh thấy em thơ ngây và rỗng tuếch. 1 câu hỏi đơn giản như vậy cũng không trả lời được. Không hiểu sao em có thể thi vượt cấp và có bằng đại học năm 18 tuổi. - Kém theo câu nói là nụ cười chế giễu của William.

- Em có thơ ngây nhưng không rỗng tuếch. Em không phải là trò đùa.

- Em nghĩ anh vẫn còn yêu em sao?

Nó khẽ gật đầu rồi lại lắc.

- Anh không em yêu em nữa đâu Rose ạ.

Tìm nó khẽ nhói đau vì câu nói của William. Thực sự nó không thể tin rằng người vừa làm chuyện ấy với nó xong lại có thể nói là không yêu nó. Nó cúi mặt xuống nhìn ga giường, tìm nó có lẽ sắp vỡ vụn ra thành trăm mảnh. William khẽ nâng cằm nó lên và kiss vào môi nó, nhưng lần này thì khác. Nó không hề yên cho William thích làm gì thì làm. Nó đẩy William ra. Mặt nó xỉ xuống, ánh mắt nó nhìn William xen chút dạn dĩ và khó chịu.

- Anh thích em.

Nó ngược nhìn William với ánh mắt hoài nghi khó hiểu. William đưa tay lên véo má nó và nói tiếp:

- Yêu và thích là khác nhau dù cũng cùng chữ Love.

Nói xong William kéo nó vào lòng ôm lấy nó, vuốt mái tóc vàng óng của nó. Nó bắt đầu thiếp đi như 1 thiên thần nhỏ. William ngẩn nhìn nó trong lòng William có cảm xúc khác lạ. Khi ở cạnh Rose William luôn có cảm giác bình yên và hạnh phúc khó tả. Không muốn đánh thức nó dậy William nhanh chóng tắt đèn và đi về thành phố. Lúc này là 2h sáng.

Sáng hôm sau nó tỉnh dậy mà không thấy William đâu, nó ngỡ ngàng như 1 đứa trẻ. Hiểu được mọi chuyện nó cũng nhanh chóng trả phòng rồi về thành phố.

Về tới nhà nó định lên thay đồ zui zôm vào phòng khách để chào bố mẹ. Đi qua phòng khách nó nghe thấy bố mẹ đang nói chuyện. Biết rằng nghe lén là không hay chút nào. Nhưng vì tò mò nó đứng ngoài cửa phòng nghe lén cuộc nói chuyện của bố mẹ mình. Bố nó hỏi mẹ nó:

- Đã 2 năm rồi. Em có nghĩ rằng trước kia mình bắt nó quay về Mĩ là quá đáng không?

- Em biết là không lên làm như vậy. Nhưng mà em không muốn nó trở thành 1 nhân vật phản diện.

- Con bé đã trưởng thành hơn. Nó tự biết phân biệt đúng sai phải trái. Hơn nữa anh thấy chuyện của nó với con trai chủ tịch tập đoàn K&Q cũng đâu có gì là sai.

- Em không cần nó yêu. Nhưng em chưa hề nghĩ tới chuyện sẽ thông gia với nhà William.

- Anh cũng chưa nghĩ tới chuyện này.

- Em luôn muốn giành những gì tốt đẹp nhất cho con bé.

Nó nín thở lặng lẽ bước lên phòng. Úp mặt xuống gối bật khóc nức nở. Cái gì mà là thông gia, cái gì là tốt đẹp nhất. Nó ngu quên lúc nào không biết lúc tỉnh dậy đã là 5h chiều. Nó đi tắm và thay đồ. Cô tò mò về mọi chuyện đều ổn nó bước xuống phòng ăn. Bữa tối hôm nay có món súp gà. Nhưng nó cũng trả thấy ngon miệng. Nó rời bữa tối trước khi món tráng miệng được đem lên. Việc này khiến mẹ nó cau mày không vừa ý.

Bỏ ra ngoài sân, nó leo lên ngôi nhà trên cây của mình. Rất lâu rồi nó chưa chèo lên đó. Ngôi nhà hàng ngày vẫn được quét dọn lên rất sạch sẽ. Nó ngược nhìn bầu trời đầy trăng và sao thờ dài lão rụt. Có tiếng người bước chân lên cầu thang.

- Oh. Con chào bố.

- Có chuyện gì vậy con yêu.

Bố nó bước tới bên nó tay cầm theo 1 hộp kem.

- Con không biết nữa.

- Con có muốn ăn kem không?

- Chắc là có ạ.

Nó với bố cùng ăn hộp kem chocolate.

- Hình như lâu lắm rồi con chưa lên đây?

Nó khẽ mỉm cười ngật đầu và cúi xuống ăn kem tiếp.

- Con có chuyện gì buồn phải không? Kể cho bố nghe đi.

- Không có chuyện gì đâu ạ.

- Nếu con không muốn kể cho bố nghe cũng không sao. Bố sẽ kể cho con 1 câu chuyện.

Ở 1 trường đại học có 3 người bạn rất thân với nhau. Họ giúp nhau trong học tập, trong công việc và bộ ba đó luôn nổi tiếng là giỏi nhất trường. Bọn họ chơi thân với nhau từ năm lớp 10. Nhưng không may 2 chàng trai đã thích cô gái. Tuy bình thường bọn họ tỏ ra rất thân thiết nhưng thực ra cả 2 chàng trai đều cố giấu cố gắng để cô được cô gái. Vẫn hồn nhiên và vô tư cô gái đó lại không hề biết tình cảm của 2 người bạn thân giành cho mình. Cuối cùng tình cảm của chàng trai thứ 2 đã được cô gái đáp nhận. Nhưng không nản trí và từ bỏ chàng trai thứ nhất vẫn quyết tâm theo đuổi cô gái đó. Đến 1 ngày cô gái thứ 2 xuất hiện. Cô gái thứ 2 nói rằng mình yêu chàng trai thứ nhất. Nhưng chàng trai thứ nhất lại chỉ yêu cô bạn thân của mình thôi. Con có biết kết quả của mối tình đó như thế nào không?

Nó lắc đầu. Bằng động chạm và âm bố nó kể tiếp.

- Kết quả cô gái thứ nhất kết hôn với chàng trai thứ 2 và mãi mãi chung thủy với mối tình của mình. Dù cho chàng trai thứ 2 không giàu bằng chàng trai thứ nhất, gia thế không bằng chàng trai thứ nhất.

- Chuyện gì xảy ra với cô gái thứ 2 và chàng trai thứ nhất?

- Vì bị gia đình ép buộc chàng trai thứ nhất buộc lòng phải lấy cô gái thứ 2.

- Oh.

- Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Cả 4 người bọn họ đều trưởng thành đều rất giàu có. Nhưng họ lại không ngờ rằng có ngày con của 4 người bọn họ lại yêu nhau.

Nó há hốc mồm nhìn bố nó. Thực sự nó không cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Bố nó và nó cùng im lặng 1 lúc lâu.

- Thôi con đi ngủ đi. Ngày mai còn bay sang Anh.

Nó thần thờ bước vào phòng và không khỏi ngạc nhiên. Nó mong rằng ngủ 1 giấc thật sâu để ngày mai mọi chuyện sẽ lại bình thường.

Ngồi trên máy bay 2 tiếng đối với nó quả là một khoảng thời gian dài. Haizz... Sân bay Luân Đôn đây ời. Nó mệt mỏi bước xuống máy bay nhưng chợt nhớ ra rằng nó là Roxy Rose. Bỏ ngay khuôn mặt ủ rũ nó mỉm cười thật tươi và bước xuống máy bay. Nó lại phải cười nụ cười giả tạo mà suốt bao lâu wa nó vẫn phải cười. Miệng nó hét to:

- Hello Luân Đôn. - Miệng nó cười ngày càng tươi hơn. Đám kí giả thì vây quanh nó. Máy ảnh chớp lia lịa. Nó đảo bước đi vào phòng họp. Nó có một cuộc họp báo ngay khi xuống máy bay. Kết thúc cuộc họp báo nó về nhà khách Hoàng Gia. Không có gì tốt hơn với nó bây giờ là đo tắm. Nó sẽ tắm zui ngủ đến chiều thì sẽ ăn cơm. Tốt nhất là cứ vậy đi nó mệt mỏi wa ời.

-----Nó thích tới ăn tối ở khách sạn bằng một chiếc xe mui trần. Nhưng thực sự thì đó là một điều không thể bởi vì nếu nó đi mui trần thì đám kí giả sẽ không để yên cho nó đâu. Tất nhiên thì theo gợi ý của Jessica nó có thể cang mui xe lên nhưng đi xe mui trần mà cang mui lên thì còn gọi gì là thú vị nữa chứ.

Bước vào chiếc xe limo đen bóng nó chỉ im lặng cúi xuống chiếc điện thoại của mình và mải mê vít blog. Dù seo thì nó vẫn còn đầy thời gian để ngắm đường phố Luân Đôn một mình. Vì mải mê với chiếc điện thoại nó không thể biết mình được đưa đến nhà hàng nào nữa. Mà nó cũng đâu có tâm trí để quan tâm mấy chuyện đó nữa. Không muốn bị làm phiền nó yêu cầu nhân viên khách sạn đưa nó vào bàn ngồi riêng.

Khẽ cau mày, qua cánh cửa kính của phòng ăn nó nhìn thấy một bóng người rất quen thuộc. Người đó quay lại cười với một cô gái đứng đằng sau. Bây giờ thì nó nhớ gia chủ người đó là Aron. Không thể nhầm được nữa người đó chính là Aron. Nó khẽ gọi người phục vụ:

- Anh có thể mời người đàn ông mặt bộ đồ màu trắng kia vào đây cho tôi được không. Người đang cầm ly rượu vang đó ấy.

Người phục vụ đi ra đến cửa thì nó chợt gọi lại:

- Khoan đã... Mà thôi không có gì đâu.

Nhờ người đó không phải là Aron thì sao nhỉ? Thôi kệ vậy. Nếu có nhầm người cũng chẳng sao. Nó là Roxy Rose mà không có thể.

Người phục vụ gọi người đàn ông mặc áo trắng và người đàn ông đó quay lại nhìn với anh mắt hoài nghi xen chút ngạc nhiên nhưng vẫn đi theo người phục vụ. Cánh cửa phòng ăn mở.

- Roxy Rose. Không ngờ đấy nhỉ. Hy vọng lần này mình không phải nhường chỗ ngồi cho bạn như lần trước nữa.

- Oh Aron. Đúng là bạn ời. Ngồi xuống với mình đi.

- Thực sự mình không thể ngờ rằng lại được gặp Roxy Rose một cách dễ dàng đến vậy. Gặp được cô gái đang khiến giới trẻ Luân Đôn đồn ầm lên không phải là đơn giản đúng không?

- Aron. Đừng vậy mà. Bạn hơi đề cao mình wa đấy. Mà Bạn làm gì ở Luân Đôn vậy?

- Mình có chút việc riêng ở đây.

- Bạn vẫn khỏe chứ.

- Tất nhiên ời. Bây giờ bạn vẫn liên lạc với Henry và Jond chứ?

- Không hẳn như vậy. Công việc của mình bận wa.

- Bạn đang ăn tối ah? Không ăn kiêng seo?

- Không. - Nó mỉm cười lắc đầu.

- Cậu còn liên lạc với William không?

Nó hơi ngạc nhiên vì câu hỏi này của Aron. Nhưng 2 năm đã đủ để nó quên đi mối tình đó rồi.

- Mình không. Nhưng có lẽ là sắp tới mình với William sẽ có nhiều chuyện để nói với nhau.

- Vậy sao. - Aron tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Ừm. - Nó mỉm cười ngất đầu thật dễ thương.

- Nói rõ đi coi.

- Trong cuộc họp cổ đông của tập đoàn K&Q sắp tới mình sẽ được tham dự bởi vì ông ngoại mình đồng ý cho mình dự cuộc họp đó.

- Bạn còn yêu William nữa không?

Câu hỏi của Aron wa đột ngột khiến nó không biết trả lời ra sao.

- Không sao đâu. Nhưng nếu việc chia tay William đối với cậu là một vết thương rất lớn thì đối với William nó còn là vết thương lớn gấp vạn lần.

- Aron. Sao cậu lại có thể trách mình như vậy được. Mình thực sự...

- Mình đã từng hy vọng cậu sẽ yêu William mãi mãi nhưng có lẽ điều đó khó lòng có thể xảy ra. Mình đã từng thấy cậu rất đặc biệt và William cũng vậy. Mình đã muốn nói với cậu điều này từ rất lâu rồi nhưng bây giờ vô tình gặp lại bạn mình nghĩ rằng lên nói ra. Hơn nữa có thể bạn không biết được điều này nhưng mình sẽ nói cho bạn biết. William cũng đang ở Luân Đôn đây.

- Sao cơ? - Nó khá ngạc nhiên trước điều này.

- Hình như Roxxy Rose vẫn chưa đủ dũng cảm và tự tin để nói chuyện này nhỉ?

Nó khá khó chịu trước câu nói của Aron. Nhưng nó không bao giờ cho phép mình bị người khác khinh thường hay mỉa mai.

- Chuyện gì thì bạn nói nhanh đi.

- Bạn có nghĩ đến cảm giác của William khi bạn bỏ đi không? Có một điều tất cả mọi người không biết và cả bạn cũng không biết nữa. Tất nhiên thì mình biết điều đó. Thật ra thì William thích bạn từ trước khi bạn chuyển tới...

Không để Aron nói hết câu nó vội vã ngắt lời:

- Bạn nói vậy có nghĩa là...

- Bạn có nhớ rằng cách đây 5 năm trước trong một bữa tiệc bạn gặp một cậu bé không? Chính cậu bé đó đã thích bạn ngay từ lần gặp đầu tiên. Nhưng bạn có nhớ rằng bạn đã nói với cậu bé đó sẽ hôn cậu bé đó nếu như cậu bé không uống rượu. Bạn nhớ chứ.

- Oh. Nó nhớ ra chuyện 5 năm về trước.

- Cậu bé đó đã không uống trong buổi tối hôm đó và rất nhiều buổi tối khác nữa. Nhưng bạn đã không hôn cậu bé đó. Cậu bé đó đã từng rất tức giận và khó chịu bởi vì bị bạn lừa dối. Sau khi cậu bé đó biết bạn là ai, cậu bé đó đã cố gắng loại bỏ tất cả hình ảnh của bạn. Tất cả tạp chí có in hình bạn đều thay bằng tạp chí ô tô. Cậu bé đó rất ghét bạn vì nghĩ rằng đã bị bạn lừa dối. Nhưng cậu bé càng căm ghét bạn hơn bởi vì cậu bé đó đã yêu bạn mất rồi. Đến khi lớn lên cậu bé đó gặp lại bạn và đã quên đi nỗi căm ghét của mình mà yêu bạn.

Nói xong Aron lẳng lặng quay lưng bỏ đi. Nó cũng nhanh chóng trả tiền bữa tối zui đi về khách sạn.]

Ngồi trên xe ô tô nó nhớ về quá khứ 5 năm về trước. Hồi tưởng về quá khứ:

Tối nay có buổi tiệc ở nhà của bá tước Zach. Nếu tính ra thì ông này có họ hàng xa tắp xa tắp với nhà nó. Thực ra thì nó cũng không quan tâm tới chuyện này lắm bởi vì đây là lần đầu tiên nó được dự một cuộc vũ hội đến 12h đêm. Tất cả những thông tin cần biết về khách mời nó đều đã được mẹ cho biết. Tối nay nó sẽ mặc một chiếc váy màu đỏ sẫm. Mặc dù được mẹ khuyên không nên mặc váy màu này bởi vì nó quá bé để mặc một chiếc váy được mẹ nó cho là người lớn. Mặc kệ lời mẹ nói nó vẫn mặc chiếc váy màu đỏ không hề hợp với tuổi 13. Nó có hơi sai lầm khi đến bữa tiệc này không nhỉ? Món ăn ở đây đều rất ngon và ngon nhất thì vẫn là món súp. Mấy ông bà già thì cứ khen nó xinh mỗi lần được khen nó lại phải toét miệng ra cười chông sao thật đáng yêu. Thực ra nó cũng nhận được 1 số ánh mắt hồng mĩ thiện cảm với lời chỉ trích là nó quá bé để đến 1 bữa tiệc như thế này. Quá chán nản. Bây giờ đã là 10h30. Buổi khiêu vũ đêm đã bắt đầu. Từ lúc buổi khiêu vũ bắt đầu nó cứ ngồi yên ở một góc phòng bởi vì nó quá bé để được mời khiêu vũ.

Nó đứng lên đi ra khỏi căn phòng khiêu vũ đông ghệt người. Nó cũng đã đến tòa lâu đài này 2 lần. Nó đi dọc các hành lang. Lúc này người giúp việc thì còn đang bận làm việc còn khách khứa thì tập trung hết ở phòng khu vũ.

Nó ngó đầu vào một căn phòng. Bình thường nó có bao giờ sử dụng căn phòng này đâu. Nhưng vì tò mò nó bước chân vào căn phòng. Trong căn phòng có một cậu nhóc chắc bằng tuổi nó. Ở nhưng bên cạnh cậu nhóc đó có một khay rượu. Trời đất ơi. Nó rất ghét rượu. Cái thứ rượu đó có gì ngon cơ chứ, vừa đắng vừa chát. Nó thích uống nước hoa quả hơn. Cậu nhóc đó đang ngồi dựa vào chiếc ghế salon mát thì nhắm. Nó đoán chắc là say rượu lên ngủ. Nó cúi xuống nhìn khuôn mặt cậu nhóc đó. Thực sự cũng rất đẹp trai. Khuôn mặt thanh tú nhưng vẫn mang nét nam tính trên khuôn mặt. Lông mi cong và dài. Đôi môi đỏ trông rất đẹp đúng hơn là nhìn chỉ mún hôn thôi (bệnh hoạn quá). Nó cúi sát xuống khuôn mặt thì đôi mắt của cậu nhóc đó mở ra nhìn nó chằm chằm. Quá bất ngờ nó ngã người về phía sau. Cậu nhóc đó nhìn nó với con mắt khinh thường, nó ghét bị nhìn như vậy. Cậu nhóc đó cúi xuống vén mái tóc của nó lên và khẽ hỏi:

- Cô làm gì ở đây hả? Cô có vấn đề về đầu óc không?

- Ồ... - Nó há hốc mồm ngạc nhiên. Nó ngạc nhiên bởi vì đây là lần đầu tiên có người nói nó như vậy và ngạc nhiên bởi vì cậu nhóc đó quá đẹp trai đẹp một cách cuốn hút mà lại nói với nó thô lỗ như vậy.

- Cô còn ở cái gì hả. - Nói xong cậu nhóc đó nhìn nó mỉm cười một cách khinh bỉ và đưa ly rượu lên uống.

- Tại sao anh lại uống rượu? Anh có biết là chỉ lên uống một chút rượu vang vào bữa ăn để tốt cho tiêu hóa còn lại thì lên hạn chế uống rượu không. - Nó đứng bật dậy và nói 1 cách ngay ngắn.

- Her. Nhìn cô trông không đến nỗi xấu mà đầu óc lại bị lỗi lập chính.

- Tôi hoàn toàn bình thường.

- Nếu bình thường thì một đứa nhóc như cô không bao giờ mặc một chiếc váy màu đỏ kiểu này. Hơn nữa tôi đoán năm nay cô chỉ 12. 13 tuổi gì đó. Còn quá bé để mặc một chiếc váy sẽ ở chân và hở quá nhiều ngực. Nhất là ngực cô chưa phát triển hết. Nói chung thì cô rất giống một quả cà chua bị sâu đục.

- Anh nói lăng lnh tinh gì thế hả.

- Tôi không nói lăng lnh tinh đâu. Tôi nghĩ rằng lớn lên cô đừng làm nhà thiết kế thời trang. Cô mà làm nhà thiết kế thời trang thì sẽ tạo ra 1 thảm họa đấy. Mà từ sau đừng có mặc váy màu đỏ.

Nó tức đến điên người. Sao lại có người thô lỗ thế cơ chứ, vừa thô lỗ vừa đẹp trai. Biết mình không thể nói gì nữa nó đành chuyển chủ đề:

- Anh đừng có uống rượu nữa. N gọi chơi với tôi đi, từ này tới giờ chẳng có ai chơi với tôi cả.

- Cô có bị so không vậy? Cô là con nít ah mà còn đòi ngồi chơi?

Nó tiến tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Vì còn bé lên không làm tóc lên nó có thể ngã người thoải mái xuống chiếc ghế đó. Chính lại nép váy để khỏi bị nhàu và nó vô tình để lộ đôi chân trắng và dài của mình.

- Anh đừng uống rượu nữa.

- Cô thật là lảm chuyện. Tôi sẽ không uống rượu nữa nhưng với 1 điều kiện.

- Điều kiện gì anh nói đi.

- Cô để yên cho tôi hôn cô.

Mặt nó đỏ bừng lên nó đánh phắt khá nhẹ mà có đánh đập lên thì cũng không thể che được việc nó đang đỏ mặt.

- Thế cô có đồng ý không. - Nói xong cậu nhóc đó lại đưa ly rượu lên định uống tiếp.

- Khoan đã. Nhưng tôi chưa hôn ai bao giờ và cũng không biết hôn.

- Tôi đang hỏi cô có đồng ý hôn tôi không chứ có hỏi cô có biết hôn hay hôn đâu. Nếu cô không biết hôn thì tôi có thể đợi đến khi cô biết hôn cũng được.

- Vậy thì cũng được.

Nó vừa nói xong thì cậu nhóc đó tiến tới chỗ nó ngồi, ấn nó xuống chiếc ghế và cúi xuống định...

- Anh nói đợi tôi biết hôn cơ mà.

- Tôi có nói là sẽ hôn cô đâu.

Chuông điện thoại của nó reo. Nó nhanh chóng bật dậy và nhấc điện thoại lên nghe. Mẹ nó gọi nó phải về. Nhanh chóng chạy ra khỏi căn phòng đó và tới phòng khiêu vũ. Lúc chạy qua hành lang nó thấy một cậu nhóc nữa mặc áo may trắng đang đi ngược chiều với nó.

- Cô pé vừa chạy ra khỏi phòng là ai vậy William?
- Một con pé khá thú vị.
- Vậy sao?
- Có lẽ tớ thích con nhóc đó rồi. Dù sao con nhóc đó vẫn nợ tớ 1 cái kiss.
- Nhưng cậu biết con pé đó là ai cơ chứ? Nhưng con pé đó xinh đấy.
- Ừm vì vậy tớ muốn có con nhóc đó.

Hồi tưởng kết thúc. Nó quay về với thực tế hiện tại. Bước vào khách sạn với lối băng khoăn có lên trả cái kiss đã nợ đó không.

Bây giờ là 10h tối. Có lẽ vẫn còn hơi sớm để những quán bar mở cửa. Trong một chiếc bàn cách xa trung tâm có một chàng trai đang chăm ngâm uống rượu và thỉnh thoảng lại cười một mình. Chàng trai đó gây được khá nhiều chú ý của mấy cô gái trong quán.

Lúc sau có một chiếc xe thể thao đắt tiền dừng trước cửa quán bar. Với vẻ bình tĩnh chàng trai đi chiếc xe thể thao bước vào và tiến tới chỗ chàng trai ngồi trong quán.

- Cậu hẹn mình ra đây có việc gì không Aron?
- Cậu tới zui sao William? Cậu uống gì?
- Gì cũng được. Nhưng nhẹ thôi.
- Lúc này mình vừa mới gặp Rose.
- Thì sao nào? - William trả lời cộc cằn và tự nhiên một cách đáng ngờ.
- Lúc nào Rose cũng xinh.
- Cậu hẹn mình ra đây chỉ để nói điều này thôi à? Vậy thì mình hông có giành.
- Khoan đã. Cậu vẫn còn thích Rose đúng không?
- Hồi vớ vẩn. Dù sao thì cô pé đó vẫn nợ tớ một nụ hôn đúng nghĩa.
- Haha.- Aron phá lên cười khiến William khó chịu. - Nếu cô pé đó còn nợ cậu thì theo mình nghĩ cậu lên đi đòi bởi vì nếu không đòi ngay có thể sẽ không bao giờ đòi được nữa.
- Thật vậy sao? Để tớ xem còn hứng thú với cô pé đó không đã.
- Hy vọng là vẫn còn.
- Dù sao thì cùn cảm ơn cậu về chuyện này.

Nói xong William bước ra khỏi quán bar và leo lên xe ô tô phóng đi với tốc độ kinh hoàng.

Sau một đêm suy nghĩ nó ngủ vui đến tận sáng. Nó sẽ còn tiếp tục ngủ nếu như hông có Jessica đến đánh thức nó dậy.

- Oh. Hì Jessica. Sao bây giờ chị mới tới.
- Em biết mà Rose. Chị còn bận phải giúp em hoàn thành nốt công việc ở bên Mỹ đã. Dậy mau đi cung. Ngủ dậy muộn như vậy là hông có tốt đâu nha.

Dù vẫn còn ngái ngủ nhưng nó vẫn ngoan ngoãn bước vào phòng vệ sinh để ánh răng rửa mặt. Lúc bước ra khỏi phòng vệ sinh nó đã thấy trên bàn một khay đồ ăn sáng chắc là do Jessica chuẩn bị. Ngồi xuống ăn hết đồ ăn mà theo như lời Jessica nói là nó rất tốt cho sức khỏe. Nhưng trong suốt 2 năm gần đây đối với nó đó là thứ đồ ăn chán ngắt.

- Em xem việc em tới Anh thành công thế nào này.- Vừa nói Jessica vừa lôi trong túi sách một đồng tạp chí.
- Hừm.

Nó lật dở từng trang một. Đa phần nó chỉ đọc lướt qua bởi vì quá nhàm chán để nó có thể đọc đầy đủ. Mấy tờ báo đều đang ảnh của nó. "*Roxy Rose làm láo loạn giới trẻ Luân Đôn*" "*Roxy Rose đi dạo dưới đường phố Luân Đôn*" "*Roxy Rose diện áo khuy lỉnh ở anh*"... Còn rất nhiều báo nữa.

- Chiều nay em được mời dùng tiệc trà với nữ hoàng. Vinh dự đấy nhỉ? Em đoán chắc là ngay sáng hôm sau hình ảnh em lại được lên trang nhất. - Nó

với giọng mỉa mai.

- Được rồi. Không nói nhiều nữa. Em mau chuẩn bị cho buổi tiệc trà đi. Đây không phải trò đùa đâu.

Cả buổi hôm đấy nó bị xoay như chong chóng với đội ngũ trang điểm và làm tóc của mình. Ê-kíp của nó quá tận tình, bọn họ đều rất tốt với nó.

Phù... Cuối cùng mọi thứ cũng chuẩn bị xong. Bây giờ nó chỉ còn việc leo lên limo và tới cung điện Hoàng gia Anh.

Đến cung điện Hoàng gia Anh, được gặp nữ Hoàng Anh. Vừa bước xuống cửa cung điện phóng viên các báo đã đứng vây quanh nó. Nếu hông có sự trợ giúp của vệ sĩ và bảo vệ cung điện thì nó hông thể vào trong đó một cách an toàn được.

Nó được mời ngồi ở ở trong một phòng khách khá là sang trọng (So với phòng khách ở nhiều nơi khác còn kém xa). Với cả đây có phải lần đầu tiên nó được đến cung điện Hoàng gia Anh đâu cơ chứ. Có một người phụ nữ bước tới nói với nó:

- Xin lỗi cô. Trong lúc đợi nữ hoàng tôi có thể dẫn cô đi thăm một vòng cung điện được chứ.

Đây có phải lần đầu nso tới đây đâu mà phải đi thăm. Nhưng thà đi thăm vòng quanh và nghe người phụ nữ này nói về lịch sử Hoàng gia còn hơn là ngồi không ở đây để đợi gặp nữ hoàng. Nói chung thì nó được dẫn đi xung quanh các hành lang nhưng không được vào một số phòng vì theo như lời của người phụ nữ đó trong các phòng ấy đang có người ở. Mà đồ là về chuyện người ở thì có ai đâu cơ chứ toàn là chị em họ hàng xa gần, bạn bè cũ mới của nó cả. Phía cuối hành lang là một căn phòng có cánh cửa khăm khổ khác với những cánh cửa khác. Đã có mấy lần nó đi qua đây nhưng hưa tiện hỏi ai bây giờ có chị ta ở đây nó phải hỏi với được:

- Đây là phòng gì ạ?

- Đó là phòng đọc sách của tiên đế. Nơi đây lưu giữ rất nhiều văn kiện quan trọng của Hoàng gia.

- Em tưởng văn kiện quan trọng được lưu giữ ở....

Nó chưa kịp nsoi hết câu thì đã bị cô ta ngắt lời:

- Không phải. Văn kiện quan trọng ở đây đa phần là những mật ước, những bức thư,... thậm trí là thư tình của nhà vua.

- Sao cánh cửa lại mở và đèn sáng. Nếu căn phòng đặc biệt như vậy thì phải không cho người vào chứ.

- Thực ra tôi cũng không rõ lắm.

- Em có thể vào xem thử được không?

- Việc này tôi nghĩ là không nên.

Nó đâu mún bị từ chối dễ dàng như thế chứ. Cách tốt nhất là: Nó mỉm cười thật tươi với chị qua. Công nhận là nụ cười của Roxy Rose có giá thật.

- Nếu vậy thì em có thể vào ngó qua thôi.

Bước vào căn phòng nó thấy những giá sách cao và để rất nhiều sách, nhưng nó còn thấy một người nữa là...

- Chào ngài Nam tước William.

Nó há hốc mồm và quay lại hỏi người ông nữ:

- Đây là Nam tước William?

Phớt lờ câu trả lời của nó chị ta tiếp tục hỏi William:

- Ngài Nam tước làm gì ở đây vậy?

- Được sự cho phép của nữ hoàng tôi vào đây tìm một số tài liệu.- Nói xong William mỉm cười với chị ta.

Dường như nụ cười của William có giá chị không kém nụ cười của nó là bao nhiêu. Chị ta gọi nó:

- Chúng ta đi tiếp thôi chứ?

Nó bước ra khỏi căn phòng còn William thì nhìn theo nó mỉm cười một cách chế giễu.

- Nam tước William?

- Tất nhiên rồi. Dòng tộc William nổi tiếng bởi quyền lực và sự giàu có. Ngày nay dòng tộc William không còn can dự nhiều và chuyện chính trị như trước. Nhưng quyền lực và ảnh hưởng của dòng họ William vẫn rất lớn.

Người phụ nữ nhận được tin nhắn lên đưa nó về quay lại đây hành lang ở đây nó chào khá nhiều người quen. Cuối cùng nó được đưa đến một khu vườn. Trên một chiếc bàn làm bằng gỗ màu trắng là bộ đồ uống trà và ngồi đó chính là nữ hoàng anh. Nó tiến tới cúi xuống chào theo đúng nghi thức hoàng gia sau đó cúi xuống hôn tay nữ hoàng.

- Chào ngồi xuống đi. Đây cũng đâu pahir lần đầu tiên chúng ta gặp nhau đúng không?

- Vâng ạ.

- Ta đã nghe công nương Danixe nói rất nhiều về cháu trong huyền thăm của ta tới Đan Mạch (Chắc các bạn còn nhớ Danixe là mẹ của William nhỉ)

- Vâng ạ.

- Cách đây 20 năm trước ta cũng đã gặp mẹ cháu ở đây. Lúc đó mẹ cháu không khác bây giờ là bao nhiêu. Mẹ cháu là người phụ nữ sinh đẹp và quyến rũ và cháu cũng vậy, nhưng cháu đáng yêu và có điểm gì đó bông bột hơn mẹ cháu. Nó về tính bông bột thì ta đoán đó là tính cách của ông ngoại cháu.

- Cháu cảm ơn nữ hoàng.

- Được zui. Bây giờ ta còn bận tiếp đại sứ quán Thụy Điển.

Nó đứng lên cúi chào nữ hoàng.

Nó bước ra xe limo. Đám nhà báo vẫn vây quanh đây lần này thì vẫn phải có sự trợ giúp của vệ sĩ nó với vào xe được.

Nhưng nó lại không biết rằng có một người đang quan sát nó từ pahis xa sau bức rèm cửa sổ.

Nó chỉ còn 2 hũm nữa ở lại Anh. Tối nay nó có một buổi tiệc ở nhà Nam tước Joxie. Nó sẽ phải đến dự bởi theo lời khuyên của ông nó thì nó cứ lên đến vẫn hay hơn. Nam tước Joxie có quan hệ khá thân với dòng họ William và tài sản của ông ta không phải là nhỏ. Thôi thì nó cứ đến đó cho xong.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, tối nay nso sẽ mặc một chiếc váy màu trắng có những họa tiết trang trí là hoa TudorRose (Hoa TudorRose được coi là quốc hoa của Anh, chứ không phải là tên do Rich bịa ra đâu). Nhưng nó muốn mặc một chiếc váy màu khác nso không thích chiếc váy này bởi vì những bông hoa in trên váy làm nó nhìn giống như bị mụn nhọt vậy. Mặc dù theo lời quả quyết của Jessica thì chiếc váy đó hợp với nó nhưng hợp với nó đâu có nghĩa là đẹp. Đang mãi mê suy nghĩ thì Jessica bước vào:

- Phóng viên đã đến zui. Em ra mau đi cung.

Nhờ có tài ngoại giao của Jessica mà nó có được một buổi phỏng vấn với thời báo Luân Đôn đổi lại thời báo Luân Đôn pahir trả cho Jessica một khoảng tiền không phải là nhỏ. Vuốt lại nét tóc nó bước ra phòng khách và mỉm cười thật tươi. Cũng như mọi khi như mọi cuộc phỏng vấn khác nhưng những gì nó đã trải qua.

9h30 cuộc phỏng vấn kết thúc. Mỉn cười bước vào hỏi Jessica:

- Thế nào thành công đấy chứ.

- Chị rất mừng là mọi việc diễn ra tốt đẹp.

- Chị thấy sao nếu tối nay em mặc một chiếc váy màu đỏ chứ không mặc màu trắng.

- Trời ơi. Em có sao không vậy Roxy Rose, nếu mặc váy àu đỏ em sẽ trông chẳng khác gì một quả cà chua chín đỏ.

- Đi mà Jessica. - Nó lại nói bằng giọng nũng nịu và mỉm cười thật đáng yêu.

- Thôi được rồi. Chị đã nghe em nói giọng đó suốt và kiu cười đó nữa. Nhưng nếu em có mặc váy màu đỏ thì làm sao em có thể làm được một chiếc váy trong thời gian ngắn thế? Kể cả có dùng váy cũ thì em cũng đâu có chiếc nào màu đỏ?

- Em có một chiếc váy dạ hội màu đỏ năm em 12 tuổi.

- Nhưng bây giờ thì không.

- Có phải bay từ Anh tới Mĩ chỉ mất 2 tiếng đúng không?

- Ừm. Nhưng kể cả em có bay tới đó cũng chẳng thể làm gì được đâu.

- Sao lại không cơ chứ. Chúng ta còn 9 tiếng nữa cơ mà. 6h Bữa tiệc mới bắt đầu. Chị có thể bay về Mĩ, mẹ em mời thiết kế một chiếc váy màu đỏ cách đây 2 tuần trước. Bức ảnh chiếc váy đó được đăng trên tạp chí NewsFashion. Chiếc váy đó chưa có ai đặt hàng và chưa có ai mua bởi mẹ em không đồng ý bán. Em cho chị 5 tiếng để về lấy chiếc váy đó. Được ý chứ.

Jessica thờ dài nhưng vẫn đứng lên đồng ý:

- Được zùi chị sẽ đi lấy cho em.
- Cảm ơn chị nhiều nha.

Bây giờ thì nó sẽ đi ăn trưa và chuẩn bị make up. Mọi chuyện sẽ ổn mà. Hôn nữa nó biết chắc rằng William sẽ tới dự bữa tiệc này. Mà cũng có thể đây là cơ hội cuối cùng nó có được William

Bữa tiệc tối nay khá đông khách. Nó vừa bước vào đã được mọi người chú ý. Công nhận nó mặc váy màu đỏ rất đẹp thế mà Jessica và cả William đều nói nó giống quả cà chua chín đỏ. Nó ngồi một chỗ ở phái góc phòng đủ để quan sát mọi người xung quanh. Thực ra càng ngày ftaamf nhìn của nso càng bị hạn chế bởi mấy người bạn chưa quen, sắp quen, đã từng quen cứ vây quanh nó. Mấy chàng trai thì có ý mún tán tỉnh nó còn có một vài cô gái thì mún hỏi về xa hướng thời trang. Nó bị xoay như chong chóng vậy. Nhưng dù sao nó vẫn cảm thấy vui và hạnh phúc vì được mọi người yêu quý.

Nó nhìn Jessica mỉm cười. Jessica cũng theo nó tới bữa tiệc này, chị ấy đang được vây quanh không ít đàn ông lớn tuổi.

Đảo quanh góc phòng một lượt và nó đã nhìn thấy William. Hum...Hum... Anh ta đang được vây quanh bởi một lũ con gái. Đúng là đồ trắng hoa. Ồ... Có phải nó đang ghen không nhỉ?

Buổi khiêu vũ đã dần lúc vào tâm điểm. Mọi người đang say đắm trong điệu vũ của mình. Còn nó vẫn ngồi một mình ở góc phòng, tối nay nó sẽ không nhảy bởi vì đôi dầy của nó khá cứng và nếu nhảy nhót nhiều nó sẽ bị đau chân. Lặng lẽ bước về phía cửa sổ nó đành đứng ngắm trời ngắm đất vậy.

Đôi giày màu đỏ quá cứng lại còn bó sát vào chân nó. Chân ồ đau quá, bây giờ nó chỉ muốn ngã quỵ xuống hoặc là tháo đôi dầy chết tiệc này ra khỏi chân. Chân nó càng ngày càng đau, đối với người mẩu đôi chân là một trong những thứ quý giá nhất vậy mà nó đối xử với chân nó chẳng tốt chút nào. Hai chân nó bắt đầu khuy xuống thì... Một bàn tay rắn chắc đỡ lấy nó, cảm giác này thật êm ả thật quen thuộc. Nó quay lại nhìn và bây giờ thì nó không biết nói gì hết cả.

- Em không sao chứ?
- Không ạ.

William cúi sát xuống mặt nó tới mức nhìn từ xa người ta có thể nhận rằng nó với William chuẩn bị Kiss nhau. Đẩy tay William ra khỏi người mình nó đã tự đứng được.

- Nhìn em tối hôm nay rất...
- Em biết anh định nói em giống quả cà chua.
- Mẹ em không dạy em khi ngắt lời người khác là bất lịch sự hay sao? Anh có định nói em giống quả cà chua đâu. Anh định nói là trông em rất đẹp.
- Oh.

Mặt nó đỏ bừng lên. Đây hông phải lần đầu tiên nó được khen đẹp nhưng lần này nó thấy rất khác.

- Em mún ngồi một chỗ nào đó hông? Ở đây lạnh lắm đây.

Nó khẽ gật đầu. William dẫn nó tới một căn phòng mà nó đoán là phòng đọc sách. Ngồi xuống một chiếc salon đến bây giờ nó vẫn còn đỏ mặt.

- William
- Gì vậy?
- Em có thể...có thể...
- Sao nào, em nói đi.

Nó bít nói thế nào bây giờ, chẳng lẽ lại nói là Em mún kiss anh. Nó cố gắng hít thật sâu, mọi việc đều ổn nó cứ coi như là lần đầu tiên bước lên dàn catwalk đi.

Túm lấy cổ áo William nó kéo lại gần phái mình nó nhưn người lên và môi nso chạm vào môi William. Cảm giác ngọt ngào khó tả nó còn ngọt và thom hơn những viện kẹo. Tay William ôm chặt lấy eo nó, lén mò khắp người nó. Nó đã hôn William rất lâu hôn đến khi nó thấy ghệt thở mới thôi.

- Từ sau anh đừng uống nhiều rượu nữa nhé.
- Ừm. Tối nay em đẹp lắm, màu đỏ hợp với em lắm
- Đây là lần thứ 2 trong một tối anh khen em đẹp zùi. Mà em mặc váy màu đỏ đẹp sao anh lại nói giống quả cà chua chín.

- Bởi vì nếu em đẹp thì sẽ nhiều người để ý đến, anh không thích như vậy. Với cả em mặc váy đỏ nhìn trông đẹp anh sẽ muốn ăn thịt em. Ăn sống đó, không ai ăn cả chưa chín đâu.

Nói xong William cúi xuống hôn vào cổ nó.

- Rose, Roxy Rose em ở đâu vậy? Em lớn rồi chúng ta không còn thời gian chơi đùa đâu.

Tiếng của Jessica làm William ngừng lại.

- Em phải đi rồi.

- Ừm không sao đâu. Anh đợi được 5 năm thì 5 ngày nữa cũng chẳng sao cả.

Nó bước ra khỏi căn phòng và một niềm vui nho nhỏ giăng trong lòng có lẽ bởi vì nó đã trả hết nợ một cách đúng nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Ngồi trên máy bay nó lên face, blog để khoe lần đi Anh của nó. Khoe lấy lệ thôi chứ thực ra nó chỉ làm vậy để giết thời gian. Ec... Nó có điện thoại, là ông ngoại của nó.

- Cháu chào ông.

- Cháu thấy vui khi ở Anh chứ.

- Vâng ạ. Cháu còn vui vì nhiều chuyện khác nữa cơ ạ.

- Chuyện gì vậy?

- Cháu sắp được dự cuộc họp hội đồng quản trị của tập đoàn lớn nhất thế giới tất nhiên là phải vui rồi.

- Ông mừng vì cháu thấy vui nhưng đây không phải một trò đùa để cháu tới học phá đâu. Ông mau cháu không làm gì để ảnh hưởng tới danh tiếng của gia đình.

- Vâng ạ. Cháu lớn rồi mà. Cháu biết mình lên và không lên làm gì.

- Nghe cháu nói vậy là ông mừng rồi. Bây giờ ông có việc bận. Nói chuyện với cháu sau.

- Cháu chào ông.

Jessica bước tới đem theo cho nó một cốc sữa nóng.

- 5 Ngày nữa em có cuộc họp với ban quản trị tập đoàn K&Q. Vì vậy em muốn chuẩn bị thật tốt.

- Chị biết. Chị định sẽ thông báo cho một số tạp chí thời trang sẽ đến cuộc họp đó. Như vậy thì không chỉ những tạp chí kinh tế mà cả tạp chí thời trang đều biết em được ủy quyền của ông ngoại tới dự cuộc họp.

- Như vậy cũng được ạ.

Vừa xuống sân bay nó có ngay một cuộc họp báo. Nó có năm ngày để chuẩn bị, đúng hơn là có 5 ngày để ngón hết chỗ tài liệu của tập đoàn K&Q. Máy sắp tài liệu đó dài một cách kinh khủng khiếp. Trong đó có nghi thông tin của các cổ đông tập đoàn K&Q, bộ máy điều hành, công việc kinh doanh trong 10 năm trở lại đây. Ngoài ra ông nso còn gửi cho nó về kế hoạch đầu tư để có gì nó còn biết đường ứng phó.

Vừa bước xuống xe limo máy ảnh chớp lia lịa làm nó chói cả mắt. Phù... ban giám đốc công ty cũng thông minh đấy chứ. Biết nó bị đám nhà báo bao vây lên đã cho bảo vệ đứng sẵn ở cửa. Nó bước vào trong tòa nhà K&Q, nơi đây có lẽ còn sang trọng hơn trụ sở chính của R&R. Nó được dẫn vào bên trong một phòng khách đi sau nó là Jessica. Có rất nhiều nhân viên trong tòa nhà nhìn nó, lần này thì nó không cười cũng chẳng vẫy tay, ngẩng cao

đầu và bước đi, Jessica cũng lẳng lặng bước đi theo nó trên tay ôm một đồng tài liệu.

Nó được dẫn vào một căn phòng trong đó có khoảng 10 người ngồi trong một chiếc bàn dài, và 2 người nữa chắc là thư kí nghỉ bên bàn ngồi ở phía góc trong. Nó bước tới một chiếc ghế bình thân ngồi xuống. Mấy ông trong ban quản trị nhìn nó không được thiện cảm cho lắm. Một lúc sau thì chủ tịch tập đoàn K&Q bước vào. Nhưng đi sau ông ta còn một người đó là William, nó vô tình ngạc nhiên về điều này và không chỉ mình nó mà các cổ đông khác đều lộ vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt. Nhận thấy điều đó chủ tịch tập đoàn K&Q nói luôn:

- Kể từ ngày hôm nay tôi chính thức nhượng 5% cổ phần của tôi cho con trai tôi và cũng từ ngày hôm nay con trai tôi chính thức trở thành giám đốc điều hành tập đoàn K&Q.

Bây giờ thì nét ngạc nhiên của nó cũng lộ rõ trên mặt. Trong căn phòng nổi lên những tiếng xì xào của các cổ đông:

- Ở đây đâu phải trẻ con chứ. Một đứa chưa đủ rồi lại còn cho thêm vào.
- William còn quá trẻ để đứng đầu tập đoàn lớn như vậy liệu lợi ích của chúng ta có được đảm bảo không?

Đáp lại tất cả những câu nói đó William chỉ mỉm cười kinh kinh một cách đầy kiêu ngạo và khách khí.

- Yêu cầu các vị trật tự chúng ta bắt đầu cuộc họp. - Chủ tịch tập đoàn K&Q lên tiếng.

Chán ngắt là 2 từ duy nhất để nó tả về cuộc họp này. Nó cũng đã hiểu tại sao mà ông nó rất ít khi đi họp cổ đông. Doanh thu vẫn tăng đều, quyền lợi cổ đông vẫn được đảm bảo đó là tất cả những gì mà cuộc họp diễn ra trong 2 tiếng. Đến khi chủ tịch tập đoàn K&Q tuyên bố cuộc họp kết thúc nó như chút được gánh nặng. Vừa ra khỏi phòng họp Jessica chạy đến hỏi nó:

- Mọi chuyện tốt đẹp chứ?
- Rất tốt là đằng khác. - Nói xong nó quay ra hỏi nhân viên ở đó:
- Phòng của tân giám đốc điều hành ở đâu? Dẫn tôi tới đó.

Anh ta dẫn nó đi lòng vòng qua mấy hành lang lỉm mới tới nơi. Nó quay ra nói với Jessica:

- Chị đợi em ngoài này.

Nó không thèm gõ cửa mà cứ lẳng lặng bước vào.

- Wow.

William ngừng lên nhìn nó rồi lại cầm ly rượu lên.

- Anh hứa là không uống rượu cơ mà.
- Anh hứa không uống rượu chứ có hứa không uống vào lúc nào đâu.

Nó cau mày khó chịu. Bước tới bàn làm việc của William nó nhấc chiếc ghế lên xem tờ ý đồ cột dọi ngồi lên bàn ngay trước mặt William.

- Anh không có thời gian chơi đùa với em đâu.
- Em có đùa với anh đâu. - Nó cúi sát xuống thì thào vào tai William.
- Nếu em không muốn đùa thì đến đây làm gì?
- Em chỉ muốn chắc chắn rằng anh là của em. Đơn giản vậy thôi.
- Anh công nhận rằng em rất biết dùng thủ đoạn.
- Đó không gọi là thủ đoạn mà gọi là trí thông minh.

William cười nhếch mép với nó. Điều đó làm nó khó chịu:

- Anh biết rõ mà 10% dù có nhỏ nhưng cũng có thể quyết định ai là chủ tịch tập đoàn đấy. Nhưng em chắc ông sẽ cho em 10% này. Vì vậy nếu anh muốn em để anh yên thì anh hãy hôn em đi.
- Nếu anh không cầu hôn em thì sao?
- Thì em đành đem bán chỗ cổ phần đó cho cổ đông lớn thứ 2 ở đây vậy, biết làm sao được bây giờ.
- Không ngờ lời cầu hôn của anh đáng giá như vậy. Nếu thế thì anh sẽ cầu hôn em rồi sau khi làm đáng cười chúng ta sẽ li hôn. - Nói xong William lại

cười kinh kinh còn nó thì đỏ bừng mặt vì tức giận.

- Sao anh cứ...

Nó chưa kịp nói tiếp thì đã bị William túm cổ áo kéo lại gần và Kiss. Cái kiss này quá bất ngờ với nó, khoảng 5 phút sau thì nó không thể chịu được nữa, môi nó chảy máu, William cắn môi nó. Nó dùng hết sức đẩy mạnh William ra.

- Anh xin lỗi em đi.

William nhìn nó mỉm cười và lắc đầu.

- Nếu anh không chịu xin lỗi thì em sẽ khóc. Đến sáng hôm sau thì trên các báo sẽ đăng tin Roxy Rose khóc nức nở khi bước từ phòng tân giám đốc điều hành tập đoàn K&Q và không ai biết lí do tại sao.

William vẫn trong tư thế lắc đầu. Nó chống tay và gânguôi về phía sau. Tay nó chạm vào một vật gì đó cứng cứng mềm mềm hình như được bọc nhung. Thì nó quay lại xem hóa ra là một chiếc hộp hình vuông. Nó cầm chiếc hộp lên hỏi William

- Cái gì đây?

- Trả anh đây nhanh lên. Đó không phải là đồ chơi của em. Đưa đây nhanh lên.

Đỡ trả đũa William nó cũng mỉm cười và lắc đầu.

- Trả anh đi.

Nó dấu chiếc hộp ra đằng sau lưng và William nhào tới định lấy chiếc hộp không may ôm trúng nó và ngã ra bàn. Đúng lúc đó cánh cửa mở và một người thư kí gọi William

- Thưa ngài thứ ngài yêu cầu đã đem tới rồi ạ.

Cả nó và William đều đỏ mặt và nhanh chóng thay đổi cái tư thế kì cục đó. Nó nhận thấy anh thư kí cũng đỏ mặt và tím tím cười còn Jessica đứng ở ngoài cửa sổ đang há hốc mồm. Biết ý, anh thư kí nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

- Anh vẫn còn đỏ mặt cơ à? Nhìn anh đỏ mặt trông cũng đáng yêu đấy chứ.

Một tay nó đỡ chiếc nhẫn còn tay kia thì véo má William. William vẫn ngồi yên không thèm nói với nó câu nào.

- Anh giận đấy à?

Lại vẫn ngồi yên.

- Có sao đâu mà.

- Trả anh cái hộp đó.

- Đợi em xem đã.

Nó mở chiếc hộp ra xem bên trong là một chiếc nhẫn cưới rất đẹp. Chiếc nhẫn được làm hoàn toàn bằng bạch kim, trên thân nhẫn cứ cách một khoảng lại có đính kim cương, mặt nhẫn được làm bằng một viên kim cương rất to được mài rất đẹp.

- Em xem xong rồi thì trả anh.

- Em nói là xem xong thì sẽ trả chứ nói có trả lúc nào đâu.

- Thế em có trả hay không?

- Không.

- Nếu em không trả làm sao anh đi cầu hôn em được.

- Cái gì cơ? - Nó há hốc mồm nhìn William.

- Đưa trả anh đi.

Nó nhìn William bằng đôi mắt nghi ngờ.

- Không em không trả đâu. Mà anh nói đi cầu hôn em thì đằng nào anh cũng sẽ đưa cho em, lên để em đeo luôn cho tiện.

Nói xong nó tự đeo chiếc nhẫn vào tay mình rồi còn tự dơ ra trước mặt:

- Em đeo đẹp đấy chứ. Thôi em về đây.

Nói xong nó đi thẳng, lúc gia đến cửa phòng William nói to:

- Thế cuối cùng em có đồng ý lấy anh không?

Tất cả các nhân viên đều nhìn nó vào William, còn Jessica thì suýt sặc coffe. Nó quay lại nhìn William ngật đầu một cách bẽn lẽn. Nó bẽn lẽn không pahir vì ngại khi được cầu hôn mà ngại vì mọi người nhìn nó với ánh mắt hết sức kì lạ.

Nó có một tua diễn thời trang ở Paris, ngay khi mọi việc kết thúc nó về nhà bố mẹ. Nó vừa bước vào phòng khách thì có Hera, Jond, Henry, Aron, Jessica và rất nhiều người nữa ngồi đấy nó ngạc nhiên hỏi mọi người:

- Có chuyện gì vậy?

- Anh tưởng em đã đồng ý đã đồng ý lấy anh. - William bước ra nói với nó.

- Em..

- Chiều nay chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn và ngày mai lễ cưới sẽ được tổ chức.

- Nhưng còn váy cưới và rất nhiều thứ khác nữa.

- Mẹ đã chuẩn bị hết cho con rồi.

Sáng hôm sau tất cả các báo đều đăng tin nó lấy William. Bây giờ nó đã có William thực sự và có một cuộc sống rất hạnh phúc. Tiếp theo sau đó sẽ là quãng ngày ăn chơi dài dài...

Bạn đang đọc truyện *Anh Là Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.